peter heller

Constelația Câinelui

Ai citit vreodată Biblia? Cam pe acolo ne aflăm noi acum. Jelim. Ne vărsăm inimile precum apa...

PETER HELLER

CONSTELAȚIA CÂINELUI

editura rao

Traducere din limba engleză
Roxana Bîrsanu prin Lingua Connexion

2015

Lui Kim

CARTEA ÎNTÂI

I

Las Bestia pornită, nu opresc alimentarea cu avgas de 100 LL ca să prevăd atacurile. Sunt suficient de tânăr, sunt suficient de bătrân. Înainte îmi plăcea să pescuiesc păstrăvi mai mult decât orice pe lume.

Mă numesc Hig, doar atât. Marele Hig, dacă vreți și al doilea nume.

Dacă m-am trezit vreodată urlând în timp ce visam, deși nu spun că am făcut-o vreodată, asta a fost din cauza faptului că nu mai există nici urmă de păstrăv. Au dispărut cu toții. Fântânei, păstrăvi curcubeu, păstrăvi de munte, lipani, toți.

S-au dus și tigrii, și elefanții, și maimuțele, și babuinii, și cimpanzeii. Pițigoii, fregatele, pelicanul (gri), balena (gri), porumbelul gulerat. Trist, dar nu am plâns până când ultimul păstrăv nu a înotat în susul râului, căutând poate ape mai reci.

Melissa, soția mea, era o hipioată bătrână. Nu chiar atât de bătrână. Arăta bine. În povestea asta ar fi putut fi Eva, deși eu nu sunt vreun Adam. Aduc mai mult cu Cain. N-au avut ei un frate ca mine.

Ai citit vreodată Biblia? Adică să stai și să o citești ca pe o carte adevărată. Uită-te peste *Plângerile lui Ieremia*. Cam pe acolo ne aflăm noi acum. Jelim. Ne vărsăm inimile precum apa.

Se spunea că la sfârșit se va face frig, după ce mai întâi se va încălzi. Mult mai frig. Încă așteptăm. Pământul acesta e plin de surprize, una după alta, încă de când s-a despărțit de lună, care îi tot dă târcoale precum gâscanul unei gâște ucise.

Nu mai sunt gâște. Doar câteva. În octombrie anul trecut, am auzit gâgâitul lor familiar după apus și le-am văzut; erau

cinci, proiectate pe albastrul rece și curat de deasupra crestelor. Cred că au dispărut toate cinci; până în aprilie, anul viitor, nu va mai fi niciuna.

Încarc manual benzina de 100 LL din vechiul rezervor al aeroportului atunci când soarele nu arde și mai am și cisterna cu ajutorul căreia se aducea combustibilul. E mai mult combustibil decât poate folosi Bestia atât cât voi trăi eu, asta dacă voi face doar excursii locale, ceea ce și intenționez – de fapt, sunt nevoit să o fac. E un avion mic, un Cessna 182 din 1956, o frumusețe. Crem cu albastru. Cred că voi fi mort atunci când Bestia își va da ultima suflare. Voi cumpăra ferma. Optzeci de acri de fâneață și lanuri de porumb într-o zonă unde încă mai există un pârâu rece, ce izvorăște din munții sângerii plini de păstrăvi de munte și lipani.

Dar înainte o să-mi fac rondul. Mă duc și apoi mă întorc.

*

Am un vecin. Unul singur. Suntem doar noi doi în micul aeroport de țară, aflat la câțiva kilometri de munți. Un teren de instrucție unde s-au construit câteva case pentru oamenii care nu puteau dormi fără avioanele lor, așa cum jucătorii de golf adoră să trăiască pe terenul pe care joacă. Pe plăcuța de înregistrare a rablei lui de camion, care nici nu mai merge, scrie Bangley. Bruce Bangley. Am găsit-o în cutia pentru mănuși, în timp ce căutam un aparat de măsurat presiunea pe care să îl iau cu mine în avion. O adresă din Wheat Ridge. Evident că nu-i spun, ce rost ar avea, suntem doar noi doi. Doar noi doi pe o rază de cel puțin treisprezece kilometri, care reprezintă distanța dintre preeria deschisă și primul pâlc de ienuperi de la poalele muntelui. Îl salut doar – *Bună*. Deasupra ienuperilor sunt stejarii, apoi salcâmii negri. De fapt, maro. Uciși de gândaci și de secetă. Mulți copaci stau în picioare, deși sunt uscați, și se clatină ca o mie de schelete, oftează ca o mie de stafii, dar nu toți. Mai sunt și câteva pâlcuri de pădure verde, iar eu sunt fanul numărul unu al pădurii. Îi încurajez pe toți de aici, de jos, din

câmpie. Haide, haide, haide, creşteţi! Creşteţi! Este cântecul nostru de luptă. Îl urlu pe fereastră în timp ce zbor mai jos. Pâlcurile verzi se întind cu fiecare an care trece. Viaţa e tenace dacă o încurajezi puţin. Aş putea jura că mă aud. Mă salută la rândul lor, îşi flutură braţele precum penele înainte şi înapoi pe jos, îmi amintesc de femei îmbrăcate în kimonouri. Paşi mici sau deloc, doar flutură mâinile de o parte şi de alta.

Urc acolo şi pe jos atunci când pot. La pâlcurile mai verzi. Ce caraghios sună: de parcă ar trebui să mă uit în agendă. Urc pentru a respira. Aerul este diferit. E periculos, este un puseu de adrenalină de care m-aş putea lipsi. Am văzut semne de elan. Nu foarte vechi. Dacă mai există elani. Bangley spune că este imposibil. Şi totuşi. N-am văzut niciodată unul. Am văzut o mulţime de căprioare. Îmi iau puşca de calibru 308 şi împuşc una, pe care o târâi cu un caiac căruia i-am tăiat marginile şi pe care l-am transformat în sanie. Sania mea cea verde. Căprioara stătea alături de iepuri şi de şobolani. Firele de obsiga secarei stăteau nemişcate – presupun că este suficient.

Înainte de a urca la munte fac două zboruri. O zi, o noapte, cu ochelari. Ochelarii te ajută destul de mult să vezi printre copaci dacă aceştia nu sunt prea deşi. Oamenii se văd ca nişte umbre verzi mişcătoare, chiar şi atunci când dorm. E mai bine decât să nu verific deloc. Apoi fac un luping la sud şi la est şi mă întorc dinspre nord. Patruzeci şi opt de kilometri, cel puţin un drum de o zi pentru un călător. Spaţiul e complet deschis – numai câmpii, salvie, iarbă şi chrysothamnus; şi vechile ferme. Cercurile maronii ale câmpurilor, precum urmele unei cârje dispărând în preerie. Garduri vii şi perdele verzi de protecţie, jumătate dintre copaci sunt rupţi, uscaţi, câţiva au rămas verzi de-a lungul unui firişor de apă sau al unui pârâu. Apoi îi spun lui Bangley.

Parcurg cei treisprezece kilometri trăgând după mine sania goală în două ore, apoi sunt la adăpost. Pot totuşi să mă mişc. E ceva cale la întoarcere, mai ales când duci şi o căprioară. Peste un câmp deschis. Bangley îmi acoperă spatele de la

jumătatea drumului. Mai avem încă aparatele de emisie-recepție, care se mai încarcă de la panourile solare. Lucru japonez, bine făcut. Bangley are o pușcă cu lunetă .408 CheyTac cocoțată pe o platformă pe care a construit-o singur. Un telemetru. Norocul meu. E nebun după arme. E nebun după arme și e și cam sărit. Spune că poate nimeri un om de la o distanță de doi kilometri. Și chiar a făcut-o. Am fost martor de mai multe ori. Vara trecută a ucis o fată care mă urmărea în timp ce traversam câmpia. Am auzit împușcătura, m-am oprit, am lăsat sania, m-am întors. Era aruncată pe spate peste o stâncă, cu o gaură în dreptul mijlocului, aproape sfâșiată în jumătate. Pieptul încă i se mișca, gâfâind repede, capul îi era întors în lateral, iar unul dintre ochii negri și strălucitori mă privea țintă – nu era teamă, ci doar o nedumerire arzătoare, de parcă dintre toate lucrurile la care fusese martoră, nu-i venea să creadă că i se întâmpla tocmai acela. Cam așa ceva. Ceva de genul: la naiba, *de ce?*

Asta l-am întrebat și eu pe Bangley – la naiba, de ce?

Te-ar fi prins.

Așa, și? Aveam o pușcă, iar ea avea un briceag. Ca să se apere, vezi Doamne, de *mine.* Poate că voia mâncare.

Poate. Poate că ți-ar fi tăiat beregata în toiul nopții.

Mă holbam la el, gândindu-mă cât de departe îi mergea mintea, către toiul nopții, eu și cu ea. Doamne! Unicul meu vecin. Ce să-i spun? Mi-a salvat fundul de multe ori. Asta e de fapt treaba lui. Eu am avionul și ochii, el are armele, el e cel cu mușchii. Știe că eu știu că el știe: nu poate zbura, iar eu nu am nervi suficient de tari pentru a ucide. Altfel, probabil că ar fi fost unul dintre noi. Sau niciunul.

Îl mai am și pe Jasper, fiul lui Daisy, care este cea mai bună alarmă.

Așa că, atunci când ne plictisim de iepuri și de pește-lună din iaz, vânez câte o căprioară. De cele mai multe ori, nu vreau decât să urc la munte. E ca și cum m-aș duce la biserică, unde e sfințenie și răcoare. Pădurea moartă, care se leagănă și șoptește.

Pădurea verde, plină de foșnet. Aroma ca de mosc a culcușului căprioarelor. Pâraiele unde mă rog tot timpul să văd un păstrăv. Unul cât un deget măcar. Un supraviețuitor mare și bătrân, cu umbra lui verde proiectată peste umbrele verzi ale pietrelor.

La o distanță de treisprezece kilometri, peste câmpul deschis, către munți, la primii copaci. Acesta este perimetrul nostru. Zona noastră de siguranță. Aceasta este slujba mea.

Astfel, el își poate direcționa armele către vest. Așa spune Bangley. Pentru că într-acolo sunt patruzeci și opt de kilometri de câmpii înalte în toate celelalte direcții, cale de mai bine de o zi de mers pe jos, dar la doar vreo două ore la vest de primii copaci. Familiile se află la șaisprezece kilometri către sud, dar nu ne deranjează. Așa le spun eu. Sunt vreo treizeci de menoniți cu o boală de sânge care a apărut după gripă. Ca un fel de ciumă, dar cu o evoluție lentă. Ca un fel de SIDA, cred, poate ceva mai contagioasă. Copiii s-au născut astfel, așa că toți sunt bolnavi și slăbiți și în fiecare an mor câțiva.

Noi ne păzim perimetrul. Dar dacă cineva s-ar ascunde? În tufișuri. În sălciile care se întind de-a lungul vreunui pârâu. Mai sunt și cursurile de apă cu malurile lor abrupte ca niște șanțuri. M-a întrebat asta odată: cum de *știu*. Cum de știu că nu se află careva în perimetrul nostru, în toată zona aceea goală, ascunzându-se, așteptând să ne atace? Dar chestia este că eu văd multe. Nu ca în palmă, ar fi prea simplu, ci ca dintr-o carte pe care am citit-o și am răscitit-o de prea multe ori ca să mai țin cont, cam ca Biblia pentru unii oameni din vechime. Pur și simplu, știu. O propoziție ciudată. Un spațiu gol. Două virgule acolo unde ar trebui să fie una. Știu.

Cred că știu: dacă voi muri, fără „dacă", va fi într-una dintre incursiunile acestea în munți. În timp ce traversez câmpia deschisă cu sania plină. Ucis în spate de o săgeată.

Acum ceva vreme, Bangley mi-a dat o vestă antiglonț, una din arsenalul lui. Are tot soiul de rahaturi. Zicea că nu ar putea trece prin ea glonț de pistol sau vreo săgeată, dar dacă ar fi vorba de o pușcă, depinde, poate, dacă am noroc. M-am gândit

la asta. Se presupune că suntem singurii supraviețuitori, dar cu familiile la o distanță de cel puțin câteva sute de kilometri pătrați, singurii supraviețuitori, sper să am noroc. Așa că port vesta pentru că îmi ține cald, dar în timpul verii nu prea o iau. Atunci când o port, mă simt de parcă aș aștepta ceva. Ca și cum aș aștepta pe peronul unei gări un tren care nu a mai venit de luni în șir? Poate. Uneori, așa îmi imaginez toată povestea asta.

*

La început a fost Frica. Pe atunci nu mă speria neapărat gripa, pe atunci mergeam, vorbeam. Nu vorbeam prea mult, dar eram sănătos la trup – și la minte, judecați singuri. Două săptămâni întregi de febră – trei zile am avut 40-41 – știu că mi-au prăjit creierii. Encefalită sau ceva de genul. Fierbinte. Gânduri care erau cândva la locul lor, care se simțeau bine unul cu celălalt erau acum dezamăgite, nesigure, deprimate, ca poneii aceia norvegieni sălbatici pe care un profesor rus i-a mutat în zona arctică siberiană și despre care am citit cândva. Încerca să recreeze Epoca de Gheață, cu o mulțime de iarbă și faună și cu niște oameni. Dacă ar fi știut ce viitor va avea omenirea, poate că s-ar fi apucat de un alt hobby. Jumătate dintre ponei au murit, cred că din cauza dorului de pădurile lor scandinave, iar jumătate au rămas pe lângă stația de cercetare de unde erau hrăniți cu boabe, dar în final tot au murit. Așa sunt și gândurile mele uneori. Atunci când sunt stresat. Atunci când mă deranjează ceva și mă sâcâie. Sunt destul de în regulă, adică funcționează, dar de multe ori se simt nelalocul lor, de parcă ar fi triste, uneori se întreabă dacă n-ar trebui cumva să se afle la zeci de mii de kilometri depărtare de aici, într-un loc cu un milion de metri pătrați de pădure rece norvegiană. Uneori nu am încredere că gândurile mele n-o vor lua razna. Probabil că nu din cauza creierului meu – probabil că e normal având în vedere situația în care ne aflăm.

Vreau să fiu bine înțeles: suntem aici de nouă ani. Gripa a ucis aproape pe toată lumea, apoi boala asta de sânge a ucis și

mai mulți. Supraviețuitorii sunt cel mai probabil Deloc Amabili, de aceea locuim aici, în câmpie, de aceea patrulez în fiecare zi.

Am început să dorm pe jos din cauza atacurilor. E ca și cum supraviețuitorii se uită pe o hartă și bifează. Pe malul unui pârâu mai mare, bifat. Așadar, apă, bifat. Probabil au combustibil, bifat. Având în vedere că e un aeroport, bifat. Oricine a citit cât de cât știe și că aeroportul ăsta a fost un model pentru producerea de curent durabil, bifat. Fiecare casă cu panouri solare și OBF care funcționa în mare parte cu putere eoliană. Bifat. OBF înseamnă Operator cu Bază Fixă. Aș fi putut spune Oamenii care Conduc Aeroportul. Dacă ar fi știut ce avea să se întâmple, nu ar fi complicat totul atât de mult.

Intrușii veneau de obicei noaptea. Veneau singuri sau în grupuri, cu arme, cu puști de vânătoare, având cuțite, veneau atrași ca fluturii de bec spre lumina de pe verandă pe care o lăsam aprinsă.

Am patru panouri de șaizeci de wați pe casa în care nu dorm, așa că un LED care să lumineze toată noaptea nu este o problemă așa de mare.

Nu eram în casă. Dormeam sub pături pe jos dincolo de movila de pământ, la o distanță de o sută de metri de casă. E un aeroport vechi, totul e teren deschis. Mârâitul gros al lui Jasper. Este o corcitură de câine de cireadă, cu un bot mare. Mă trezesc. Îi fac un semn lui Bangley. Pentru el cred că era un fel de sport. Într-un fel îl relaxa, așa cum mă relaxează pe mine mersul în munți.

Era un șanț adânc, o movilă mare de pământ pe care am înălțat-o și mai mult. Suficient de înaltă pentru a merge în picioare la adăpostul ei. Bangley sare și apoi se așază ghemuit lângă mine, către vârful movilei unde eu scrutez deja cu ochelarii de zbor, și îi simt respirația gâfâită. Are și el ochelari, de fapt are vreo patru perechi, și mi-a dat și mie una. Spune că în ritmul în care îi folosim, diodele vor rezista zece ani, poate chiar douăzeci. Ce se va întâmpla atunci? Eu am împlinit patruzeci de ani anul trecut. Jasper a primit ficat (de căprioară), eu

am mâncat o conservă de piersici. Am invitat-o pe Melissa, iar ea a venit așa cum vine de obicei, o șoaptă și un fior.

În zece ani, aditivul nu va mai păstra combustibilul suficient de proaspăt. În zece ani voi încheia cu toate astea. Poate.

Jumătate din timp, dacă e noapte cu lună sau dacă cerul e înstelat și e zăpadă, Bangley nu are nevoie de ochelari, are punctul roșu, așa că doar fixează punctul pe figurile în mișcare, pe cele care stau nemișcate, ghemuite, șoptind, îl centrează pe umbra de lângă vechiul tomberon, așază punctul pe un piept. *Bang.* Nu se grăbește, își plănuiește următoarea mișcare – *bang bang bang.* Respirația îi devine mai greoaie, mai gâfâită. De parcă s-ar pregăti să i-o tragă cuiva, ceea ce presupun că și face.

Cel mai mare grup cu care ne-am confruntat era alcătuit din șapte oameni. L-am auzit pe Bangley lângă mine numărând în șoaptă. Rahat, murmură el, chicotind așa cum face de obicei atunci când e nemulțumit. Adică mult mai nemulțumit decât de obicei.

Hig, îmi șopti, va trebui să participi.

Am o pușcă semiautomată AR-15 și mă pricep s-o mânuiesc, iar el mi-a dat și un telescop de noapte. Eu doar...

Am făcut-o.

Trei dintre ei au supraviețuit primului voleu, după care au avut parte de primul nostru schimb de focuri bona fide. Dar ei nu aveau ochelari pentru vedere de noapte, nu cunoșteau terenul, așa că nu a durat mult.

Astfel a început dormitul meu afară. Nu intenționam să fiu prins în casă. Așa cum dragonul doarme pe comoară, dar nu și eu. Eu stau tot timpul afară.

După cea de-a doua vară, s-au mai potolit – așa cum ai închide un robinet, pic, pic. La început poate doar câte un vizitator pe anotimp, apoi niciunul. După aproape un an, a apărut un grup de patru care mai că ne-a ras. Atunci am început să zbor periodic, ca la serviciu.

Acum nu mai sunt nevoit să dorm pe pământ. Avem sistemul nostru, în care avem încredere. Frica este acum precum amintirea unei senzații de greață. Nu-ți mai amintești cât de rău îți era sau că îți doreai mai degrabă să mori. Dar eu tot așa fac. Dorm pe jos. Iarna, sub o movilă de pături care cântăresc probabil aproape zece kile. Îmi place. Nu mă simt blocat. Tot mai dorm după movila de pământ, tot mai las aprinsă lumina de pe verandă, Jasper tot se mai cuibărește la picioarele mele, tot mai visează și tresare, tot mai tremură sub pătura lui, dar cred că acum e aproape surd și la fel de inutil ca o alarmă, pe care nu o voi lăsa niciodată pe seama lui Bangley. Nu știi niciodată cum e cu Bangley. E la limită. Poate că vreodată nu o să-i placă deloc carnea pe care o aduc, cine știe. Din prisma lui, totul are o utilitate.

Cândva, am avut o carte despre stele, dar acum n-o mai am. Memoria încă mă mai ajută, dar nu și atunci când vine vorba despre constelații. Așa că mi le imaginez. Îmi închipui un Urs și o Capră, dar poate că nu acolo unde ar trebui să fie, îmi imaginez unele cu denumirile animalelor care existau cândva, cele pe care le știam. Mi-am imaginat una drept Melissa, cu întreaga ei ființă parcă zâmbind, înaltă, privind în jos către mine în nopțile de iarnă. Privind în jos către mine în timp ce gerul îmi încrețește genele și îmi îngheață barba. Mi-am imaginat una și pentru micul Angel.

*

Melissa și cu mine locuiam în Denver, pe malul unui lac. La doar șapte minute de centrul orașului, de librăria cea mare, de restaurante, de filme; ne plăceau toate acestea. De pe fereastra cea mare a căsuței noastre, vedeam iarbă, apă, munți. Gâștele. Aveam un stol de gâște din zonă și unul de gâște canadiene, care veneau toamna și primăvara în stoluri mari, amestecate cu cele din zonă, poate chiar se împerecheau, apoi mergeau mai departe. O porneau din nou în zbor, în stoluri în formă de V. Le puteam distinge pe cele călătoare de cele sălbatice. Așa credeam.

În octombrie – noiembrie, în timp ce ne plimbam în jurul lacului înainte de cină, ni le arătam unul altuia. Eu eram de părere că ea greşea tot timpul. Se enerva crunt. Era foarte deşteaptă, dar nu cunoştea gâştele aşa de bine ca mine. Niciodată nu m-am considerat foarte deştept, dar am avut întotdeauna un instinct bun.

Când l-am luat pe căţeluşul Jasper, mi s-a confirmat: avea să le vâneze pe cele sălbatice, care erau sperioase, dar nu şi pe cele locale, care erau rele. Întocmai teoria mea.

Nu aveam copii. Ea nu putea face. Am mers la doctor. A încercat să ne vândă diverse tratamente, pe care le-am refuzat. Ne simţeam bine unul în compania celuilalt. Apoi, s-a întâmplat, ca o minune. A rămas însărcinată. Ne obişnuisem cu gândul şi nu mai eram sigur că voi putea iubi pe cineva mai mult. O priveam în timp ce dormea şi îmi ziceam în gând: te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Uneori, pe atunci, în timp ce pescuiam cu Jasper în susul râului Sulphur, îmi atingeam limitele. Adică simţeam că inima avea să îmi explodeze. Să explodeze e altceva decât să se rupă. Era ca şi cum n-aş fi putut să exprim cât de frumos era. Nu neapărat cât de frumos, pentru că nu era doar frumuseţe. Era ceva în modul în care simţeam că aparţin lumii. Arcul acela mic din pietre netede, stâncile aplecate. Mirosul molizilor. Micul păstrăv care făcea cercuri mute în apa neagră a unui iaz. Şi nici măcar nu trebuia să mulţumesc pentru asta. Doar să exist. Să pescuiesc. Să merg în susul pârâului, să se întunece, să se facă rece, să devină totul o singură parte. Parte din mine cumva.

Melissa face şi ea parte din acelaşi cerc. Dar în alt mod, pentru că fiecăruia ne este încredinţat un anumit suflet. De parcă aş fi putut s-o ţin cu grijă în palmele mele, să o ţin cu multă, multă grijă, aşa cum nu pot ţine în grijă zona asta, dar pe ea, da, şi poate că în tot timpul acela ea a fost cea care mă ţinea pe mine.

Spitalul St. Vincent se afla dincolo de lac. Acolo aterizau elicopterele portocalii. Către sfârşit, discutam să zburăm către vest, dar era prea târziu şi, dacă tot exista spitalul, am

mers acolo. Într-una dintre clădirile pe care puseseră stăpânire. Pline cu morți.

*

Bangley apare pe neașteptate. Eu schimb uleiul. Ar putea să bată cu degetele în metalul ușii, dar nu o face, îi place să mă sperie de moarte. Apare așa lângă mine, ca o fantomă.

Cu ce ne mai pierdem timpul acum?

Doamne, dacă voi face atac de cord, cine o să-ți mai facă rondurile din aer?

Am găsi noi pe cineva, nu-i așa? Dăm anunț la ziar.

Un rânjet care se întinde până la ochii care nu zâmbesc niciodată.

Oricum, pun pariu că aș putea pilota rabla asta.

Continuă să spună asta când și când. E ca un fel de avertisment. Pentru ce? Dacă ar fi vrut să aibă singur locul acesta bătut de vânturi, l-ar fi putut avea. Cu mult timp în urmă.

Acum s-a trezit și Jasper pe pătura lui plină de praf și începe să mârâie. Jasper nu-l poate suferi pe Bangley decât dacă e vreo situație de urgență provocată de vreun vizitator, caz în care se abține – știe să lucreze în echipă. Odată, imediat după ce a apărut Bangley, Jasper s-a repezit la brațul lui, iar Bangley a scos o armă mare cât o tigaie și l-a luat la ochi, dar eu am țipat. A fost singura dată. Am spus: Dacă împușți câinele, vom muri cu toții.

Bangley a clipit, cu rânjetul acela al lui. Cum adică vom muri cu toții?

Adică eu sunt cel care face rondurile din aer, singurul mod în care putem asigura perimetrul.

Cuvântul acela. Era singurul care-și atingea ținta. Aproape că l-am văzut cum îi intră în ureche și, prin tuburile ei, în creier. Perimetru. Singurul mod de a-l asigura. A clipit. Și-a mișcat maxilarul dintr-o parte în alta. Putea. Ca sângele vechi după ce ai măcelărit o căprioară.

Singurul motiv pentru care sunt încă în viață. Cum credeți că locuiesc aici singur?

Și astfel, am ajuns la o înțelegere. Chiar fără a negocia. Fără alte cuvinte decât acela. Eu zburam. El ucidea. Jasper mârâia. Ne toleram.

Spuneam: Schimb uleiul Bestiei, iar el apare lângă mine ca o fantomă.

De ce-i vizitezi pe druizi?

Nu sunt druizi, sunt menoniți.

A mormăit.

Las din mână cheia de la filtru. O așez pe o cutie. Iau cleștele pentru firele de siguranță.

Bangley nu s-a mișcat. Îi simt duhoarea înainte de a-l vedea. Trec firul prin gaura bridei de la baza filtrului și învârt cu cleștele. Este o sârmă de siguranță. Ține filtrul fixat de cutie. Totul conform reglementărilor FAA. Nu vrei ca filtrul de ulei să vibreze, să cadă, să piardă ulei cât timp te afli în aer, iar motorul să se distrugă. S-a întâmplat. Obișnuiau să spună că toate regulile FAA sunt rezultatul unui accident real. Așa că sârma de .032 a rămas, poate, în memoria vreunui pilot. Poate și în cea a familiei lui.

Bangley se scobește în dinți cu o aschie, în timp ce se uită la mine. Pe cutia cu scule e o cârpă făcută dintr-un tricou vechi. Desenul s-a șters, dar încă se văd șirurile de femei stil benzi desenate pătate cu roz: cu sâni mari, cu sâni mici, de toate formele, iar dedesubt „pepeni", „piersici", „banițe", „prune" „stafide" și un mare „Cabo" scris deasupra. Citesc toate fructele înainte de a lua cârpa și de a șterge totul încă o dată. Un val de durere. Pur și simplu. O împăturesc. Benzi desenate. Cred că e ciudat. Că suntem atât de tensionați. Că două arcuri sau cercuri reprezentând un sân din benzi desenate ne-ar putea provoca amintiri, creșterea temperaturii, o strângere de burtă, o durere în vintre. Înghit cu noduri, stau nemișcat o secundă, respir.

Ai Melissei erau genul lubeniță.

Cabo se află la capătul unei peninsule de o mie patru sute de kilometri. Probabil că sunt o mulțime de pești. Oare să existe vreun supraviețuitor ca mine în vechiul aeroport municipal, care să schimbe uleiul în vreun avion antic Maule, zburând în

fiecare zi, folosind un tricou Schi Colorado drept cârpă de șters? Care pescuiește seara de pe vreun dig în ruină, care încă mai miroase a creozot? Care se întreabă cum o fi să schiezi?

Îl întreb pe Bangley: De ce tricourile din Colorado nu aveau niciodată țâțe pe ele?

Bătrânul B. nu stă prea bine cu simțul umorului.

Merg până la peretele nordic al hangarului și iau o cutie de ulei Arroshell. O așez pe un scaun de lemn. Soarele se retrage de pe dalele de piatră către ușa deschisă. Bangley are asupra lui pistolul acela imens. Zi și noapte. Odată, s-a dus până la iaz ca să prindă un somn și un străin bărbos cu o constituție de urs a sărit din măslinul rusesc și l-a atacat. Așa spune el. Bangley l-a împușcat în capul lui cel mițos. A adus cu el un picior întreg, care încă mai purta trei perechi de pantaloni zdrențuiți și o cizmă peticită. Stângul. L-a aruncat în fața hangarului.

Pentru câine, a zis el. Furios. Pentru că nu mi-am făcut treaba. Față de el. Nu am asigurat perimetrul.

De ce-i vizitezi pe mormoni? mă întreabă iar. Mă tachinează. Stă drept și se apleacă înainte foarte puțin atunci când e iritat.

Trag de o ureche a cutiei de carton cu ulei de motor. Lipiciul este bine prins, o rup ca s-o deschid la celălalt capăt, patru rânduri de trei litri negri de lichid. Linia ceroasă marcată pe marginea laterală a fiecărei sticle înalte și dreptunghiulare este transparentă, pentru a permite citirea nivelului; îmi amintește de pantalonii de smoching. O vipușcă. Doisprezece cavaleri de onoare.

De unde știi că fac asta?

Bangley se înfurie în trepte de presiune internă, ca un vulcan. Venele de pe nas i se înroșesc. E și mai furios, adică. E ca unul dintre vulcanii aceia din Ecuador care amenință tot timpul să erupă, chiar și atunci când vârful pare a fi pierdut printre nori ca oricare alt munte.

Ne-am înțeles, a spus. Seismologii de la USGS sau din altă parte ar observa acum niște mișcări de rău augur pe scaner. O venă de pe frunte, fix de sub logoul șepcii sale cu Dusk Unlimited, începe să pulseze.

Nu, tu te-ai înţeles. Cu tine însuţi.

Interzis. E interzis.

Şi cine eşti tu? Comandantul suprem?

N-ar trebui să vorbesc niciodată aşa cu Bangley. Îmi dau seama în timp ce o spun. Pur şi simplu mi se întâmplă să mă satur de atitudinea asta, sunt sătul până-n gât. Îşi mişcă maxilarul dintr-o parte în alta.

Aşez pâlnia, o sticlă veche de ulei tăiată de la jumătate, din nou peste celelalte cutii. Mă uit la el.

Ascultă, Bangley, relaxează-te. Vrei o Cola?

O dată la două luni aterizez pe un bulevard pustiu din Commerce City şi mă realimentez cu zece cutii de ulei. Într-o zi, am descoperit camionul de la Coca Cola. Tot timpul aduc acasă patru navete, două pentru el, două pentru mine. O navetă de Sprite pentru familii, despre care lui nu-i pomenesc nimic. Majoritatea cutiilor au îngheţat de prea multe ori şi explodează, dar sticlele de plastic rezistă. Bangley îşi consumă întotdeauna rezerva de Cola mult mai repede decât mine.

O să ne omori pe amândoi. Doar ne-am înţeles.

Îi aduc o Cola. Uite, relaxează-te. Nu-ţi face bine la inimă.

Avea arterioscleroză. Are. Odată, mi-a spus: Sunt o bombă cu ceas. Ceea ce chiar nu era nevoie să-mi spună.

I-o deschid ca să nu aibă de ales. La auzul pârâitului cheii şi al gazului se înfioară, de parcă ar zice „s-a mai dus o Cola", e una mai puţin pe lume.

Uite.

Hig, o să ne duci la moarte. Bea, nu se poate abţine. Văd cum Cola se duce pe gât şi apoi în piept.

Se opreşte înainte de a bea toată sticla. Ştii, o singură criză de tuse, spune. Asta spuneau la sfârşit. Nu doar prin sânge.

Schimb de fluide. Nu-s menonit, la naiba.

Tusea înseamnă fluide. Îţi poate ajunge în ochi. Când deschizi gura să vorbeşti.

Nu cred că a fost vreodată dovedit.

De ce naiba contează dacă a fost sau nu dovedit? Vrei să fi supraviețuit atâta și să mori din cauza bolii sângelui?

Atâta. O gândesc, n-o spun cu voce tare. Atâta. Bangley și Jasper și o dietă săracă în calorii. Bine.

Nu poți alege în locul meu, Hig.

Inspir.

Tot ce facem este riscant. Din când în când, au nevoie de mine.

Pentru ce? Pentru ce naiba? Cât mai au? Doi, trei, cinci ani cel mult? Cei mai norocoși? La câteva luni moare unul. Îmi dau seama după cât ești de deprimat. Pentru ce? Bube, erupții și tuse cu sânge și febră?

Sunt oameni. Încearcă să trăiască zi după zi. Poate câțiva vor supraviețui. S-au auzit zvonuri despre unii supraviețuitori.

Încă stă înclinat în față, vena încă pulsează, în vreme ce o picătură de Cola i se prelinge pe barba nerasă.

Bruce, ei nu reprezintă o amenințare pentru noi.

La auzul prenumelui, face ochii mari. Nu mi l-a spus niciodată, întotdeauna a fost ceva de genul „Eu sunt Bangley", nume pe care, așa cum am spus, îl folosesc rareori.

Familiile știu să păstreze o distanță de cinci metri. Așa i-am instruit. Nici măcar o dată nu au manifestat vreun semn de violență, ci doar recunoștință – un fel de recunoștință jenată atunci când le repar vreo pompă sau când le arăt cum să facă un năvod pentru pârâu. Adevărul este că o fac pentru ei la fel de mult cum o fac pentru mine: asta slăbește oarecum un arc din mine. Care aproape că a încremenit.

Bangley își mișcă maxilarul și se uită fix la mine. Această ultimă chestie e de parcă aș fi vorbit perfect japoneza, un întreg paragraf care s-a încheiat cu o mică plecăciune. E de parcă: A) nu-i vine să creadă că am spus asta, B) nu înțelege o singură silabă. Limbajul psiho-spiritual îl lasă, ei bine, mai puțin decât rece.

Odată l-am întrebat dacă el crede că e ceva mai mult. Beam fiecare câte o Cola pe veranda din față a casei în care nu intru

niciodată, sub becul pe care îl las aprins noaptea și care cândva era un magnet pentru atacatori. Era seară, iar soarele de octombrie se îndrepta către munți. Semănam cu un cuplu bătrân care pălăvrăgea. Două balansoare de paie scorojite, care scârțâiau când ne mișcam. Scaunul lui avea un ritm de parcă își amintea cum să stea într-un balansoar. Singura dată când mi-a spus câte ceva despre viața lui de dinainte. Crescuse în Oklahoma. Așa mi-a spus.

Nu-i așa cum crezi tu, a adăugat. E o poveste lungă.

Asta a fost tot. Oarecum criptic. Chiar nu credeam nimic. Nu a dezvoltat niciodată. Și totuși, păream că facem salturi către un fel de intimitate.

I-am spus că eu construiam case.

Ce fel de case?

Cu cofraj de lemn. Adobe. Material ciudat. Am scris și o carte.

O carte despre cum să construiești case.

Nu. O cărțulie. Poezie. Nu a citit-o nimeni.

Glumești? A luat o gură moderată de Cola uitându-se la mine, apoi a aplecat din nou sticla, privindu-mă în timp ce o sprijinea iar de picior, de parcă mă vedea cu alți ochi, nu se știe dacă de bine sau de rău. Depinde de context.

Scriam pentru reviste din când în când. Cel mai des despre pescuit, chestii de petrecut timpul în aer liber.

Ușurarea de pe chipul lui arăta de parcă tocmai ar fi dispărut umbra unui nor. Aproape am izbucnit în râs. Puteai să-ți dai seama imediat de interpretare: Slavă cerului, chestii de petrecut timpul în aer liber, Hig nu e homosexual!

După ce am crescut, am vrut să fiu scriitor. Un mare scriitor. Verile lucram în construcții, la ancadramente. Pur și simplu. Era greu să-ți câștigi existența din scris. Oricum, probabil că nici măcar nu eram atât de bun. M-am căsătorit, am cumpărat o casă. Una a dus la alta și apoi la alta.

O poveste lungă, am spus.

Bangley ținea sticla de Cola cu ambele mâini în poală. Se cocârja oarecum în timp ce își aducea aminte. Dintr-odată era la mare distanță, de parcă spiritul lui s-ar fi retras la o distanță sigură. Pentru a privi. De la distanță. În continuare legănându-se pe scaunul lui care nu se legăna.

Nu am mai spus nimic o bună bucată de vreme. Soarele atinsese unul dintre piscurile înalte și se scurgea încet, ca un gălbenuș moale și sângeriu. Vântul se pornise, făcând ca tufișurile să sune la momentul oportun. Frig.

L-am întrebat dacă s-a gândit vreodată că ar putea fi vorba de mai mult decât asta, decât supraviețuirea zi după zi. Patrularea, repararea avionului, cultivarea celor cinci legume, prinderea unui iepure. Adică, ce așteptăm de fapt?

Scaunul – cric, cric – s-a oprit. A rămas nemișcat, precum un vânător care simte miros de animal în vânt. Aproape. De parcă s-ar fi trezit.

Mai spune o dată.

Mai mult decât asta. Zi după zi.

Își mișca maxilarul, iar ochii lui de culoarea minereului străluceau în lumina care dispărea. Adică, de parcă mi-aș fi depășit deja limitele.

Tre' să plec, a zis el. S-a ridicat. Și-a agățat un deget de buzunarul de la piept al tricoului de bumbac, a luat capacul de la sticlă, apoi l-a înșurubat la loc. A luat cu el sticla de Cola, în timp ce cizmele îi scârțâiau peste treapta ruptă.

Asta cred că s-a întâmplat în al doilea an. Așa că acum, în hangar, știu care-i treaba cu confesiunile, că nu sunt tocmai un semn de empatie. Jumătate din timpul în care am de-a face cu Bangley mă gândesc la toate lucrurile pe care nu ar trebui să le spun vreodată.

Deschid o cutie de ulei, o răstorn prin pâlnia făcută dintr-o sticlă tăiată și apoi o torn peste cealaltă sticlă. O las să se scurgă. Mă uit la el.

Cine știe? Poate într-o zi *noi* vom avea nevoie de *ei*. Nu se știe niciodată.

Ha. O tuse plină de dispreț. N-o să se întâmple niciodată, Hig. Poate doar pentru oarece detalii de înmormântare.

Îi detesta. Își dorea. Să moară toți.

Vrei să fii singurul supraviețuitor? Ai fi la fel de fericit ca acum. Singura ființă umană care a rămas pe pământul acesta.

Dacă așa se va întâmpla... E mai bine decât cealaltă variantă. Oricum, te am pe tine. Ridică din nou sticla și mă privi prin ea.

Cealaltă variantă însemna dacă toată lumea avea să moară. Cred. N-am spus-o cu voce tare: într-o zi o să mă urc în Bestie, o să mă îndrept către vest și n-o să mă mai întorc.

N-o să faci asta, zise el.

Ce anume?

Ce te gândeai. Nu există un loc mai sigur decât acesta. Poate pe planetă. Avem perimetrul nostru, apă, curent, mâncare, arme. Avem munții suficient de aproape în caz că vânatul se împuținează. Nu avem lupte interne sau disensiuni pentru că nu suntem decât noi doi. Nu avem de la ce să ne certăm. Ca mormonii, ca oricine altcineva care mai e pe acolo și care nu mai trăiește. Dacă nu ne complicăm, vom supraviețui.

Rânjește.

Băieții de la țară vor supraviețui.

Propoziția lui preferată.

Mă holbez la singurul meu prieten de pe pământ. Presupun că este prietenul meu.

Să nu ne omori, spune el, apoi pleacă.

*

Și totuși, mă duc atunci când îmi cer. Patrula se derulează către vest, înspre munții din față, apoi înspre sud. Urmez linia copacilor care marchează râul. În dreptul barăcilor uzinei de curent și al rezervorului, virez spre nord-vest. Menoniții se află pe marginea pârâului. Într-o fermă veche de curcani. Opt cotețe de metal așezate pe două rânduri de câte patru, înclinate la un unghi care le face să semene cu niște mașini parcate pe diagonală. Copaci înalți și bătrâni de secole de-a lungul gardului de protecție împotriva vântului, adunați într-o pădu-

rice în mijlocul căreia se ridică acoperișul unei ferme mari din cărămidă. Două iazuri se alimentează din pârâu. Într-unul văd că plutește ceva, o canoe părăsită. O suită de panouri solare la sudul cotețelor și două mori de vânt, din care una mecanică pentru scos apă. Iată de ce au venit aici de la bun început.

În curte, în luminiș, o bernă înaltă de nouă metri de unde steagul a dispărut de mult, transformat probabil într-o pătură pentru bebeluși. Atunci când au nevoie de ajutor, ridică în bernă un costum militar zdrențuit. Pe post de semnalizator. Când vântul bate cu putere, întinde brațele și cracii pantalonilor făcând să arate totul ca un om fără cap.

Aterizez pe poteca dreaptă de pământ care se formează ca un T din drumul vechi de țară către vest. Văd semnalul care fluturã în vânt. La capătul potecii au prins cu sârmă o plăcuță de metal, fixată în două bețe, pe care sunt desenate un craniu roșu și două oase încrucișate și pe care au scris PERICOL! AVEM BOALA SÂNGELUI. Poteca se inundă și se înfundă din cauza brazdelor care se formează aici. Ei vin cu lopețile și acoperă gropile. Nu se prea pricep la întreținere, cel mai adesea sunt mult prea slăbiți, dar terenul de aterizare e lucrul pe care îl păstrează în bune condiții. Aproape întotdeauna vântul bate tare și pieziș. Manevrez Bestia astfel încât să ajungă pe pământ aproape lateral față de potecă, cu aripa stângă în jos, cu botul îndreptat către sud, apoi o îndrept în ultima secundă, în timp ce copiii din curte țopăie; îi văd cum râd de la șaizeci de metri – e singurul moment în care îi văd râzând.

*

Înainte, Jasper putea să sară în cabină, acum nu mai poate. În cel de-al patrulea an, ne-am certat. Am scos scaunul din față, pentru că era prea greu, și l-am înlocuit cu un sac de dormit având un model cu un bărbat care împușcă un fazan, în timp ce în fața lui se află câinele sprijinit pe trei picioare, cu nasul în vânt. Nu știu de ce n-am făcut-o mai devreme. Câinele nu seamănă cu Jasper, totuși. L-am dus în brațe. L-am așezat pe modelul cu bărbatul și câinele său.

Tu și cu mine în altă viață, îi spun.

Îi place să zboare. Oricum, nu l-aș lăsa singur cu Bangley.

Când am scos scaunul, a fost deprimat. Nu putea să vadă pe fereastră. Știe să se ferească de pedalele de direcție. Odată, în timpul unei mișcări bruște, a alunecat pe ele și aproape că am murit amândoi. După aceea, am meșterit un fel de gard de lemn înalt de câțiva centimetri, dar l-am aruncat după ce Jasper l-a inspectat, apoi a sărit din avion și, serios, a refuzat să mai zboare. Îl insulta. Toată povestea. Înainte mă deranja zgomotul motorului, așa că port căștile chiar dacă nu am cu cine să vorbesc prin radio, le port pentru că atenuează zgomotul, dar sunt îngrijorat din cauza lui Jasper, am încercat chiar să îi fac și lui un fel de protecție pentru urechi, un soi de cască, dar nu stătea deloc. Probabil de aceea e aproape surd de tot acum.

După ce luam provizia de ulei și altele, așezam pătura în vârful teancului de sticle ca să poată vedea afară.

Vezi? ziceam. Măcar e bine jumătate din timp. Mai bine decât se pot aștepta cei mai mulți dintre noi.

Tot considera că era penibil – mi-am dat seama de asta. Nu era nici măcar pe jumătate la fel de încântat. Așa că acum, când nu am de luat vreo încărcătură și doar patrulăm, adică în cea mai mare parte a timpului, ridic din nou scaunul, pentru că îmi ia doar câteva minute. Că doar avem o mulțime de timp. Prima dată s-a ridicat din nou și m-a privit de parcă ar fi vrut să spună: „De ce ți-a luat atât?“, apoi a continuat să privească înainte, cu fruntea încruntată, ca un adevărat copilot. I s-a schimbat starea de spirit la fel de vizibil ca vremea.

Îmbătrânește. Nu mai număr anii. Nu înmulțesc cu șapte.

Au creat câini pentru toate chestiile, chiar și pentru pescuit, de ce nu au creat și rase care să trăiască mai mult, la fel de mult ca oamenii?

*

O chestie ciudată: GPS-ul încă mai funcționează. Sateliții, armata sau cine i-o fi așezat acolo ca să se învârtă în jurul nostru

și să ne spună unde ne aflăm încă mai trimit semnale, îmi triangulează poziția, micul Garmin cocoțat pe volan încă mai semnalează dacă detectează vreo porțiune de teren de care consideră că sunt prea aproape.

Sunt tot timpul prea aproape de terenul înalt. Acesta este celălalt aspect legat de marele sfârșit: nu mă mai îngrijorez că motorul va ceda.

Pe GPS există un buton care indică cel mai apropiat aeroport. Cineva s-a gândit la asta. Îți spune repede care este cel mai apropiat aeroport și la ce distanță se află. Prezintă o listă cu cele mai apropiate aeroporturi, identificatorii lor, distanța, frecvența turnului de control. Pe vremea când mă îngrijoram în legătură cu diverse, butonul acesta era cel mai bun prieten al meu. Pentru orice tip de condiții meteo sau problemă sau dacă nu mai aveam prea mult combustibil, recurgeam la el, apărea lista, iar dacă rulam ecranul în jos și indicam alegerea mea, apăsam „Către" și, pac, îmi și arăta vectorul. Apoi poziționam din nou săgeata în centrul arcului. Cea mai tare șmecherie.

Încă mai e utilă, dar după nouă ani, sunt extrem de multe piste care nu mai sunt folosibile; sau trebuie să știi exact unde se află gropi adânci de un metru și să zbori în jurul lor. Uimitor cât de repede. Cât de repede se transformă din nou în iarbă și pământ. Pe vremuri, exista o emisiune TV numită *Viața după oameni*. Urmăream fiecare episod. Am și înregistrat-o. Eram îngrozit. De ideea aceasta: peste o mie de ani, New York-ul avea să arate ca un estuar. O mlaștină. Un râu. Pădure. Dealuri. Îmi plăcea ideea. N-aș putea spune de ce. Mă încânta.

Atât de repede... Pentru că este uluitor cât de repede corodează oțelul atunci când intră în contact cu apa și cu aerul, cât de repede distrug rădăcinile totul. Totul se destramă. La fel se întâmplă și cu pistele: nouă ani nu par să fie o perioadă chiar atât de îndelungată, dar înseamnă ceva pentru pistele neîntreținute și pentru omul cu creierii afectați care încearcă să supraviețuiască. Aș putea face o listă. Nouă ani sunt o perioadă a naibii de lungă pentru:

a suporta rahaturile lui Bangley.
a nu uita de izolarea provocată de gripă.
a duce dorul soţiei mele.
a te gândi la pescuit şi a nu te duce.
alte chestii.

Însă. Într-o seară, am pierdut un cilindru la sud de Bennet. Zburam pe deasupra oraşului, lucru pe care îl mai fac din când în când, nu prea jos, doar ca să văd ce mai e. Vibraţii *tap tap tap*. Cea mai bună ideea este să cobori şi să verifici, fiindcă e posibil să fie doar o bujie defectă. Nu aveam nevoie ca GPS-ul să îmi spună că baza aeriană de la Buckley se află la aproape douăzeci de kilometri către vest. Am întors şi am început să cobor cu soarele auriu care-mi venea fix în faţă, în timp ce zgomotul era tot mai puternic, deşi nu chiar alarmant, de parcă ar fi sărit vreun rulment. Eram aproape complet orbit de soare, aşa că am folosit marginea din stânga a pistei drept reper, şi, după treizeci de metri, am aterizat în timp ce zgomotul persista, iar acul arăta aproape şaptezeci de kilometri, VRUUM; şi, dacă ar fi fost vorba de roata din faţă şi nu de cea din stânga, s-ar fi ales praful de avion şi de mine. Şi de Jasper. Am coborât şi am verificat. Gaura era adâncă de-ţi venea aproape până la mijloc, dreptunghiulară, arăta de parcă ar fi fost săpată de câinii din prerie cu nişte gheare puternice. La naiba. Spatele meu. Izbitura. M-am aşezat, cu picioarele bălăbănindu-se în groapă, s-a aşezat şi Jasper şi s-a sprijinit de mine aşa cum face de obicei, privindu-mă rapid, politicos şi îngrijorat. Cum stăteam aşa, mi-am amintit de un restaurant japonez unde m-a dus odată Melissa şi care, în loc de scaune, de perne şi de covoare, avea un soi de gaură pentru picioare, o glumă de pardoseală pentru occidentalii cei înţepaţi. Soarele ne arunca umbrele cam la un metru de-a lungul pistei. Din cauza accidentului, impactul a crăpat lonjeronul, aşa că am învăţat să sudez şi că se poate suda cu căldură solară.

Stăteam cu picioarele în groapă, ţinându-mă cu mâinile de umeri şi spunând: Ce ai? E o joacă pentru tine?

Mi-a luat ceva vreme până să răspund.

Vrei să trăiești azi?

Da.

Crezi că o să vrei să trăiești și mâine? Și poate și poimâine?

Da.

Atunci, ia-o metodic. Ai tot timpul din lume.

Așa că am făcut cercetări. Am luat diagrama pe care o numim secțională și am parcurs fiecare culoar aerian pe o distanță de o sută de kilometri. Am mers la Centennial, Colorado Springs, Academia de Forțe Aeriene, Kirby, fostul Nebraska, Cheyenne. Am zburat pe la toate la o distanță de probabil nouă metri, în plină zi, și am luat notițe. Surprinzător cât de mulți m-ar fi putut ucide. La Cranton aproape că am murit pentru că zburam foarte jos și paralel cu pista, iar un xenofob a făcut ditamai gaura în fuzelaj. Mi-am dat seama întrucât grenada a ieșit exact prin fereastra din dreptul meu. În felul acesta am aflat că avem vecini în Cranton.

Așa că butonul pentru „Cel mai apropiat aeroport" încă funcționează, dar nu-l mai pot folosi. Cel mai bine este să aterizez pe un teren cunoscut. Înainte însemna „Cel mai apropiat rai", acum înseamnă „Cea mai apropiată capcană mortală posibilă". Toate sunt informații utile.

*

Încă mai monitorizez radioul. Obiceiurile vechi mor greu. Fiecare aeroport are o anumită frecvență, așa că piloții din trafic pot discuta între ei dacă nu există turn de control. Este important de știut unde se află toată lumea atunci când decolezi sau când intri pe un culoar. Adică era. Anual se produceau ciocniri. Între aeroporturi nu există vreo modalitate specială de a comunica, dar există frecvența de urgență 121,5. Atunci când mă apropii de un aeroport, trec pe canalul vechi. Atunci când sunt mai aproape de aproximativ zece kilometri, sun. Sun chiar de câteva ori.

Trafic Loveland Cessna şase trei trei alfa, cinci către sud la şase mii pe itinerariul Greeley. Repet. E cineva? Sunt unicul avion afurisit de aici şi cel mai probabil că aşa va fi până la sfârşitul timpului. Poate că pe altă planetă, în alt univers, vor reinventa Cessna. Ha!

Râd. Strig. E destul de morbid. Jasper se uită în lateral, cu o blândă stânjeneală canină.

Am o carte de poezii de William Stafford. Este singurul lucru pentru care m-am întors: colecţiile mele de poezii. Am aterizat noaptea fără curent, fără lumini, în vechea parcare de la King Sooper, sunt lejer vreo trei sute de metri între maşinile joase şi nu există nici stâlpi de electricitate. Puţin peste un kilometru de aici până la casă. Focuri ard la sud şi la vest, se aud câteva focuri de armă. Aştept în avion cu semiautomatul AR-15 între picioare, să văd dacă a mai rămas cineva care să tulbure Bestia timp de o jumătate de oră cât voi fi plecat.

Am luat arma şi am alergat în jurul lacului, aşa cum am făcut de multe ori înainte, dimineaţa şi seara. Obişnuiam să alerg. Am ignorat pozele de pe cămin, de sus, de pe scări, nu m-am uitat, am apucat un rucsac vechi şi un sac de cărţi, toate de poezii. Am mângâiat *Murim singuri*, prima carte pe care mi-a dăruit-o Melissa, unde doar titlul este premonitoriu: protagonistul este un mercenar norvegian adevărat din ultimul război. Pe schiuri, reuşeşte să scape de două divizii nemţeşti şi supravieţuieşte ca să pozeze frumos şi distins, aflat acum la vârsta a doua, într-un pulover pe gât, pentru fotografia de pe coperta memoriilor sale. L-am invidiat întotdeauna pe tipul acesta, un erou de război din inima Norvegiei, care probabil că avea şi o cabană pe undeva între fiorduri şi o mie de prieteni şi prea mult cidru sau acvavit sau ce-or fi băut ei la petreceri, şi care acum schia doar de plăcere. Omul acela şi-ar fi putut imagina probabil iadul pe pământ. Îi întrezărise umbra. Am mângâiat cartea, nu am citit dedicaţia şi am aşezat-o la loc pe raft. Gata. Am decis să nu mai bocesc pentru nimic.

Când m-am întors în parcare, m-am apropiat dinspre șirurile de mașini din exterior și am văzut două figuri care se sprijineau de ușile deschise ale avionului, una fiind pe cale să urce. Am înjurat și am verificat siguranța armei, în timp ce inima îmi bubuia în piept, m-am ridicat și am strigat să se îndepărteze naibii și, atunci când au pus mâna pe o pușcă de vânătoare și pe un pistol, i-am împușcat pe primii de la optsprezece metri. Pentru poezii. I-am dus lui Bangley armele lor, dar am refuzat să răspund atunci când m-a întrebat.

Cartea lui Stafford se numește *Povești care ar putea fi adevărate*. O poezie se intitulează *Ferma din marile câmpii* și începe astfel:

O linie de telefon se răcește;
păsările o poartă peste tot.
O fermă în spatele unei câmpii întinse
trage de un capăt al liniei.
Sun la ferma aceea în fiecare an.
Sună, ascult, nemișcat.

Își sună tatăl. Își sună mama. S-au prăpădit de ani buni, iar acum nu se mai aude decât un murmur pe linie – dar el tot sună.

Atunci când nimeni nu răspunde de pe aeroportul peste care urmează să zbor, trec pe frecvența de urgență și lansez un apel convențional:

SOS SOS Cessna șase trei trei trei alfa mă simt cumplit de singur.

În al șaptelea an, mi-a răspuns cineva. Mi-am luat mâinile de pe volan și mi-am apăsat căștile pe urechi. Mi se ridicase părul pe mână ca după o furtună electrică.

Din stație se auzea cu un zgomot înfundat:

Trei trei trei alfa... apoi dispărea în furtuna de zăpadă.

Trei trei trei alfa... static... *Mare porcărie.* Se auzea de parcă ar fi fost lovit de un vânt magnetic.

Grand Junction ...

Am așteptat. Am dat din cap. De fapt, mi-am lovit tâmpla de căști. Am lovit microfonul cu butonul de pe manșă.

Grand Junction? Grand Jucntion? Trei trei trei alfa deasupra Longmont. Sunt deasupra Longmont, la naiba! Nu am recepţionat. Repet: nu am recepţionat!

Am continuat să survolez. Tot mai sus. Am urcat la patru mii şase sute de metri şi am continuat să zbor în cercuri până când am ameţit din cauza hipoxiei. Am coborât la patru mii şi m-am mai învârtit două ore până când indicatorul de combustibil m-a avertizat că mai aveam la dispoziţie doar cincisprezece minute, apoi m-am îndreptat către est.

Oricine o fi fost, era pilot sau controlor.

Singura şi unica dată.

*

Gătesc în hangar. Cam la o lună după ce a apărut Bangley, l-am luat ca să mă ajute să aduc o sobă de lemne Vigilant din bucătăria unui conac de fiţe din partea de est a pistei. Poate că natura provizorie a faptului că practic mănânc într-un atelier mecanic îmi dă senzaţia că nimic din toate acestea nu este permanent. În parte, de aceea nici nu stau în casă. De parcă, dacă trăiesc în hangar şi dorm afară, pot să mă prefac că undeva există o casă în care locuieşte cineva la care să mă întorc. Dar pe cine păcălesc? Melissa nu se mai întoarce, nu mai sunt păstrăvi, nici elefanţi şi nici pelicani. Poate că natura ar putea inventa din nou un peşte de apă rece cu buline, dar n-o să le mai acorde niciodată o a doua şansă improbabililor elefanţi.

Vara trecută am văzut un şoim. Primul după ani întregi. Vâna gândaci în apusul călduţ, cu aripile licărind în crepuscul. Cu croncănitul acela blând şi electric.

Aşadar, eu gătesc şi mănânc în hangar. Am încercat să mănânc în casă, la masa din bucătărie, aşa cum face Bangley, am încercat vreo câteva zile, dar nu mi-a tihnit.

Tot lemnul de foc pe care l-am folosit de-a lungul vieţii noastre este luat din pereţii caselor din jurul aeroportului. Cu un baros şi cu o rangă de fier, pot să iau tot ce am nevoie timp

de o săptămână în doar câteva ore. Ca să nu mai pomenim de mobilierul rafinat.

Mi-a luat ceva vreme până să mă obișnuiesc să distrug tâmplăria frumoasă din lemn de cireș sau nuc sau pardoselile din lemn de arțar. Dar. Valoarea în comparație cu necesitatea. În continuare distrug mai întâi casele mai dărăpănate. Nu sunt sigur că voi ajunge vreodată la cele patru sau cinci miniconace cu adevărat frumoase, cele cu lemn exotic de esență tare, dar dacă se va întâmpla asta, probabil că până atunci nu vor mai avea niciun blazon. Probabil că mi se vor părea doar niște arome revigorant de diferite atunci când vor arde. În baza altui acord tacit, am început să adunăm lemn de la casele mai ieftine din partea de vest a pistei, el de la nord, iar eu de la sud. Astfel, nu am de mers chiar atât de mult cu roaba până la hangar.

Deseori, Bangley hălăduiește și mi se alătură. Nu știe să gătească, dar eu știu. Nu-l pot învăța să bată la ușă sau cel puțin să nu mai vorbească în șoaptă ca o fantomă, ceea ce îmi ridică părul pe ceafă oarecum, pentru că nu știu niciodată de cât timp mă urmărește.

Cina e devreme în seara asta.

La naiba, Bangley, aproape că m-am scăpat pe mine.

Gătești de parcă ți-ar plăcea.

Adică?

Felul în care manevrezi tigaia, cuțitul, de parcă ar fi o bucătărie adevărată. De parcă ai fi la vreo emisiune de gătit.

Nările lui Bangley tremură ca niște branhii atunci când se distrează.

Mă holbez la el câteva clipe.

Ți-e foame?

De parcă ești la o emisiune din aia unde îți pui șorț. De parcă să gătești o cină amărâtă e un fel de dans. Tra la la.

Așez pe plită o tigaie plină cu cartofi noi, proaspeți. La început, am încercat să folosesc untură de căprioară drept grăsime, dar se strica foarte repede.

Ei bine, după cum poți vedea, nu port șort și nici nu dansez.

Nu găsești aproape deloc ulei în cămările caselor, probabil că la sfârșit, în ultimele luni, l-au băut pentru a mai asimila ceva calorii. Apoi, în beciul conacului în stil Bauhaus aflat peste drum de Piper Lane, am găsit două butoaie de nouăsprezece litri cu ulei de măsline. Ascunse după un maldăr de cărămizi noi.

Și totuși, cântai. Îmi aruncă din nou rânjetul acela, care îl face să arate și mai malefic.

Am încins plita cu lemn canadian de doi pe patru, cel mai bun lemn pentru gătit la flacără deschisă. Uleiul sare, iar eu întorc bucățile de cartofi până când cele mai multe ajung pe fundul tigăii. Cu spatula de inox, mă aplec și mișc mânerul de crom care închide ușița laterală a sobei, pentru a potoli flacăra. Îmi spun: dacă aș fi fost alt gen, dacă aș fi crezut că pot apăra locul acesta de unul singur, l-aș împușca pe Bangley chiar acum, cum stă el acolo, și aș termina odată. Aș face-o? Poate. Și apoi, mi-ar părea rău pentru asta în fiecare zi. Probabil că aș simți un gol imens. Am devenit ca un cuplu căsătorit.

Nu cred că fredonam, am răspuns într-un final.

Ba da, Hig, cântai. Și nici nu prea suna a Johnny Cash. Rânjește.

De parcă asta era singura muzică pe care aveai voie să o fredonezi conform Bibliei lui Bangley.

Păi, și atunci ce naiba era?

Ridică din umeri. Să mă ia naiba dacă știu. Niște chestii de gagici. De la radioul de care-mi aduc vag aminte.

Îmi aduc vag aminte. Stă acolo cu un zâmbet de triumf pe chip și cu barba aia țepoasă și nerasă de câteva săptămâni. Înjur. Încep să râd. Așa îmi face tot timpul: mă irită până în punctul în care încep să râd. Până în punctul în care mă simt caraghios și apoi se declanșează ceva, ca un buton, și încep să râd. Din fericire pentru amândoi, zic eu.

Stai jos, Bangley. Trage-ți un scaun. Avem somn, salată de păpădie cu busuioc, cartofi noi *au* ceva ce nu e *gratin.*

Vezi? spune el. Exact ca la emisiunile alea. Să nu-mi spui mie Bangley dacă nu ești puțin sărit.

Mă uit la el. Râd și mai tare.

*

Uneori, ascult muzică. Am Mp3, CD-uri, discuri, de toate. Am conectat hangarul la principala sursă de curent de la FBO, cea care se încarcă de la turbina eoliană, așa că electricitatea nu este o problemă. Ai nevoie doar de starea potrivită. Trebuie să am grijă – dacă nu, mă duce înapoi în locul în care nu vreau să mă mai întorc vreodată. Nu trebuie să fie nimic din ce obișnuiam noi să ascultăm: eram înnebuniți după vechii cantautori alcoolici sau după chestii country bune de ascultat la drum, de la Whiskeytown la Topley și Sinead. Ne plăceau Dixie Chicks, cui nu-i plăceau? Minunații Rhythm Aces. Open Road, Sweet Sunny South, Reel Time Travellers, vechile trupe cu mult înainte. Pe atunci credeam că sunt extrem de melancolice. Dar ia să încerci să le asculți acum, într-o dimineață frumoasă de primăvară, cu ușa hangarului deschisă și cu un singur șoim rotindu-se deasupra pistei care se încălzește:

Îmi amintesc aroma ta de miere pe care încă o iubesc,

Mi-e greu să cred că nu mă mai vrei...

Sau vocea blândă de tenor a lui Brad Lee Folk:

Vremuri grele.

Cu capul plecat, fără adăpost, pierdut în ploaie...

Nu am crezut niciodată că voi fi bătrân la patruzeci de ani.

Dar pot asculta blues. Ei nu i-a plăcut niciodată bluesul. Mă mulțumesc cu Lightning and Cotton, BB și Clapton și Stevie Ray. Pot asculta Son Seals cântând *Dear Son* până când coioții din vale urlă o interpretare proprie a bucății solo de armonică ce rupe cerul în două. Urlete ascuțite și lătrături scurte. Sună de parcă îi doare de moarte, dar le și place în același timp. Ceea ce, de fapt, dacă stai bine să te gândești, este tocmai esența bluesului.

*

Noaptea stau întins lângă Jasper în spatele movilei. Este primăvară devreme, o oră târzie sau foarte devreme, privind la

Orion care se retrage către marginile munţilor, deloc zgomotos, ci tăcut, tăcut, în timp ce încearcă să ucidă taurul înainte de a-l călca în picioare. Uneori e foarte liniştit, dar nu şi în seara aceasta. În seara aceasta luptă pentru viaţa lui.

Jasper este slobod, doarme pe coapsa mea stângă, dar gândurile mele sunt ţinute bine în frâu. Le dau voie să zburde doar în cercuri strânse. Să curăţ sera şi hangarul, posibilitatea unei incursiuni pentru o vânătoare de primăvară după urşi, când urşii sunt neatenţi din cauza lipsei de hrană.

Sforăie uşor cum face el de obicei, cu un icnet scurt când inspiră şi poate cu un icnet când expiră. Apoi, fără să vreau, încep să îmi aduc aminte de apelul de la Grand Junction. Care a apărut ca un tren dintr-o furtună de zăpadă, scuturând lăţimea de bandă, apoi retrăgându-se în furtuna înţepenită cu o reverberaţie lungă şi sumbră de la distanţă. Pierdut. *Trei trei trei alfa... Grand Junk... Grand Junction...* Vocea era mai vârstnică, plăcută, îngrijorată, ca aceea a unui bunic care-şi strigă nepotul să aibă grijă la şirul abrupt de trepte.

Cu câţi ani în urmă? Doi sau trei. Îmi aduc aminte că era vară. Îmi amintesc fumul care se ridica de la focurile de vară, în timp ce mă roteam cu Bestia prin el, iar apusul din seara aceea arăta precum un masacru. Cum mă învârteam şi urcam şi survolam în cercuri tot mai largi şi tot zgândăream microfonul. Cu disperare. Poate că o scăpare în atmosferă este explicaţia pentru cum de a putut călători atât de departe, având în vedere că niciuna dintre staţiile de control nu mai funcţiona de atâţia ani. Competenţa din voce. Un bărbat în vârstă. Îmi amintesc asta. Se simţea de dincolo de zgomot. Un alt pilot, sunt sigur că era un alt pilot.

Pot zbura până la Gunnison şi înapoi, poate până la Delta în sens invers. Poate – dacă vântul este bun în ambele direcţii. Ceea ce se întâmplă foarte rar. M-am tot gândit la asta. Iar şi iar. Intersecţia se află la mai puţin de o jumătate de oră. Şi apoi. Ce? Un alt pilot, într-un alt aeroport, poate mult mai puţin sigur. Dar.

Cumva, aveau curent. Ei – el – au supraviețuit timp de șapte ani. Poate încă mai trăiesc.

Jasper se foiește, își îndreaptă picioarele prin somn și se împinge în mine, ceea ce-l trezește. Strănută. Își lasă din nou capul jos.

Ridic capul de pe pernă

Văd gheața, luna.

Las capul în jos și mă gândesc acasă.

Cel mai cunoscut poem al lui Li Po.

Chiar și atunci: cu mult timp înainte de sfârșit, dorul fără sfârșit.

Aproape niciodată acasă, niciunul dintre noi.

Mă întind peste sacul de dormit umplut cu spumă, pe care-l folosesc pe post de pernă. Nu se murdărește la fel de repede, nu îmi amintește de vechiul meu pat. Cobor marginea căciulii de lână din nou pe frunte. Cerul e senin, focurile din pădure nu încep decât de la jumătatea lui iunie, iar Calea Lactee este un râu curgător de stele, fără fund. Adică mai adânc decât își poate imagina cineva. Jasper oftează. Vântul aproape că nu adie. Briza ușoară îmi răcește urechea dreaptă – e un vântișor dinspre nord.

M-aș simți mai bine dacă aș cunoaște un pilot de la Great Junction? Dacă Denver, care se află la sud, ar fi un oraș plin de viață? Dacă Melissa ar dormi de cealaltă parte a lui Jasper, așa cum obișnuia să facă? Față de cine m-aș simți mai bine? Față de mine?

Mă gândesc în continuare la vocea pilotului. Competența și dorința. De a relaționa. Cred că ar fi trebuit să merg acolo. Să alimentez, să zbor încet, poate la 18 metri, și dus să fiu. Să văd. Nu știu exact ce anume. Și totuși, nici măcar nu am fost pe aproape. Să mă duc. Recunosc: mi-a fost teamă. Să nu cumva să dau peste morți, așa cum mi s-a mai întâmplat de atâtea ori. Numai morți. Și să nu rămân fără combustibil înainte de a mă întoarce la Șapte Victor Doi, care este Paonia, pista înălțată,

îngustă și plată ca un avion de transport. Să nu rămân fără combustibil la est de Delta. Să nu cobor în umbra de la Grand Mesa.

Înainte, am citit undeva că au găsit-o pe Amelia Earhart. Previzibil, zic eu. Pe insula care, în 1940, fusese bifată ca fiind verificată. Scoici deschise, un briceag cu lama ruptă, folosit probabil drept unealtă de pescuit. Un loc de aprins focul. Farduri vechi care se fărâmițau. O fereastră de avion din plexiglas. Un pantof de damă. Oase. Bucăți de oase. ADN-ul a fost comparat cu cel al unei verișoare a lui Earhart. Evident că era insula ei; pentru cât timp fuseseră naufragiați ea și copilotul înainte să moară din cine știe ce cauză? Atolul de corali: o oază eliptică cu o lagună în mijloc. Recifuldin exterior, la maree, se vedea ca o parcare. Lockheed Electra, cu o viteză de aterizare de cincizeci și cinci mph, ar fi avut nevoie de două sute de metri, nu mai mult. Cărându-și proviziile pe țărm poate în timp ce era rănită. Poate că nici nu era maree, poate că echipamentul era distrus de apă. Poate că în apă era sânge. Să rămână fără combustibil deasupra Pacificului și să accepte cu recunoștință ce avea să urmeze. Că au ajuns până și pe insuliță aceea. Că au trăit cu scoici și cu apă de ploaie.

Scoici și apă de ploaie.

Și compania celuilalt, doar unul.

Înfometare. Să arzi încet în timp, ca un lemn ud. Redus la piele pe os, oase umblătoare, apoi unul moare, după care moare și celălalt. Sau poate că fuseseră atacați de localnici aflați în trecere – poate că așa ar fi fost mai bine.

Ce i-a lipsit cel mai mult în tot acest timp? Orașul anonim și plin de viață, celebritatea, petrecerile, flash-urile aparatelor de fotografiat? Iubiții, veselia, șampania? Singurătatea creată de celebritate, analiza hărților la lumina veiozei de pe masa lată dintr-un hotel renumit? Room service-ul, cafeaua de dinaintea răsăritului? Compania vreunui prieten? Alegerea: totul sau nimic? Ceva sau nimic? Acum, nu acum, poate mai târziu?

Nu mai am nimic din toate astea acum. Acele alegeri. Și totuși. Nu vreau să rămân fără combustibil, să ajung în iarba

înaltă din vestul văii Gunnison și să mor încercând că parcurg alături de Jasper cei patru sute optzeci de kilometri până acasă. Acasă. Așa amărâtă cum e. Nimic de pierdut așa cum am pierdut deja. Cumva, nimic înseamnă totuși ceva.

*

Jasper a mârâit. Am adormit în timp ce visam cu ochii deschiși.

Încet, amenințător, grav.

Îmi țin respirația, ascult. Mă ridic încet. Da, e cam surd, dar are nasul bun.

Ar putea fi coioți. Sau lupi. Lupii din munți în ultimii doi ani: coboară din păduri în haite zdrențuite. Presiunea crescândă a repopulării rapide. Pentru că înainte erau destul de mulți, iar acum sunt din nou.

Jasper a mârâit acum tare, iar eu am rămas în picioare, învelit în pături, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept. Am șoptit „Șezi" și m-am târât până în vârful movilei.

Jasper știe. Știe când treaba e serioasă.

Stătea pe labele din spate, dar s-a oprit în mijlocul mârâitului uitându-se la mine îngrijorat cu adevărat, în poziția încordată a unui vânător care se distrează. Era amețit, la fel ca și mine. Nu s-a mai întâmplat așa ceva de mult, poate de jumătate de an, și mă simțeam cumva lent, ieșit din priză. Cu doi ani în urmă aș fi fost deja în vârful movilei scrutând totul prin ochelari, cu mâna stângă pe receptorul aparatului de emisie-recepție. Acum a trebuit să scotocesc după armă, care se afla între prelata umedă și rece și sacul de dormit. Lângă ea se aflau ochelarii, într-o șosetă veche de lână. Cel puțin am fost inspirat să îi aduc cu mine atunci când ne-am pregătit de culcare. Mi-am așezat ochelarii pe frunte și mi-am trecut șnurul peste cap și apoi încet, fără zgomot, am apucat și am tras de încărcătorul puștii. M-am târât cu grijă până spre vârful movilei, cu multă precauție.

Jasper stătea nemișcat. Se lupta cu impulsul de a urmări mirosul în noapte. Sau poate vreun sunet – vreun sunet de pe o

anumită frecvență, care străpungea perdeaua lui de semisurzenie. Am urcat încet panta abruptă a movilei. Mă rugam să fie coioți, chiar și lupi. Nu eram deloc în dispoziția de a ucide pe cineva, chiar deloc. Și nici să îl avertizez pe Bangley.

În vârf, am culcat pușca pe pământul neted și m-am lipit de țărâna rece, ridicând capul până când am putut vedea ceva.

În lumina becului de pe verandă, i-am văzut. Unu doi treipatrucinci... *doboară unudoitreipatrucinci porumbei rapid*... Cinci bărbați adulți, cu excepția unuia ceva mai mărunțel, poate mai tânăr.

Rahat.

Cu mare efort, în prima vară, am rostogolit cu o pârghie containerul de gunoi la sud, poate la treizeci de metri depărtare de casă. Se afla în lateral, iar capacul lui deschis arăta ca o gaură neagră. Malul pârâului era abrupt și adânc. Pârâul curgea în jurul lui, așa că aeroportul se afla în mijlocul unui U. Un șanț perfect cu apă. Singurul loc de trecere viabil era o cărare care ducea către casă, singura pe care o și luminam. Așa că, evident, s-au adunat lângă container, la sud, în umbra becului, apărați de casa în care oricine nu e soldat de meserie și-ar putea imagina că se află amenințarea, dar și premiul cel mare.

Floare la ureche. Sau oricare altă metaforă amărâtă pentru amărâții care în curând aveau să moară.

Ucid căprioare. Nu am nicio problemă să ucid căprioare. Să le jupoi, să le măcelăresc, să le mănânc.

Inima îmi bate acum ca o chestie oarbă, care încearcă să se izbească și să se elibereze din capcana coastelor. M-am pipăit la curea și am nimerit aparatul de emisie, după care am apăsat butonul microfonului cu degetul mare, de trei ori. Apoi trei și iar trei. Apoi am numărat. Înainte de a ajunge la două sute, Bangley sărea deja în spatele meu, aducând cu el două arme: pușca de atac M4 și un pistol ușor, probabil un AR-10.308. M-am liniștit și am ridicat arma peste sacii cu nisip din vârful movilei, după care am fixat patul pe umărul drept și m-am uitat. Douăzeci și șapte de metri. I-am măsurat la centimetru.

unutreizecișiunu unutreizecișidoi

Stăteau pe vine și discutau șoptit, nu-i puteam auzi. Vântul abia adia și îl simțeam rece pe ceafă, bătea spre vest, dinspre mine spre ei. Ducea ușor zgomotele. Foarte încet, am ridicat siguranța, am auzit clicul, am simțit un fior, a sunat tare, am împins maneta în poziția auto.

unușaptezecișinouă unuoptzeci

Nu erau nici pro, nici contra. Stăteau ghemuiți unul lângă altul, ca o singură țintă de la distanța aceea, unul singur umplea câmpul vizual din lunetă, ceea ce era mult prea de ajuns. Erau țărani, agenți de asigurări, mecanici. Probabil. Neinspirat adunați laolaltă. Dar. Am ridicat luneta cu cea mai lejeră presiune din umăr, i-am luat în bătaia puștii și am văzut că toți aveau arme. În timp ce mă pregăteam, imaginea îmi juca în fața ochilor din cauza bătăilor inimii. În acest punct, erau ucigași. Adică în acest punct din istoricul nostru reciproc vinovat. Cine ar fi putut spune câți erau sau cât de cruzi. În acest punct, erau adunați în postura de atac armat. Asupra cine știe cărei rămășițe de familie care ar fi supraviețuit în casa aceea. Și.

Cruzimea situației m-a izbit: a lor față de casă, de presupusa familie, a mea față de ei, faptul că oricare dintre noi ne-am fi putut găsi în postura aceea. *Nu mai gândi, la naiba, Hig. O să ne omori pe amândoi,* îi plăcea lui Bangley să latre.

Două sute cinci, două sute șase. Nici urmă de Bangley. Ce naiba? Nu s-a întâmplat niciodată să nu apară până număram la două sute, de obicei venea chiar mai devreme.

Mi-am luat ochii de pe lunetă și am întors capul la stânga. Nicio umbră. Nicio figură, nici urmă de Bangley care să se apropie. *Rahat.* Ochii din nou pe lunetă. Cu mâna pe trăgaci, tremurând. Am început să tremur.

Vorbeau între ei. Am ridicat cu mâna tremurând bara care debloca luneta și am scos-o din suport. Am pus-o alături. Astfel, mi-am deschis câmpul vizual.

Chiar și în copilărie, partea cu ucisul nu era deloc preferata mea. Îmi plăcea să vânez cu unchiul Pete. Era un om de litere

barbar şi de acţiune, cam în genul lui Ernest Hemingway şi Jack London, doar că preda dansuri de societate. Pe vase de croazieră. El şi mătuşa Louise au făcut asta timp de vreo douăzeci de ani, apoi ea a murit, iar unchiul meu, care de obicei era exuberant şi vorbăreţ, a devenit tăcut şi grav. Dar în continuare era haios. Nu era prea bun la niciuna, nici la acţiune, nici la litere, dar l-am idolatrizat multă vreme, mai mult decât era necesar, şi cu el am mers pentru prima oară la vânătoare de elani.

Eram bun. Adică înţelegeam repede terenul şi habitatul, de parcă aş fi fost crescut de Neamul Căprioarelor, şi eram tăcut şi atent la direcţia vântului şi la sunetul rămurelelor care se rupeau de geacă, şi la sunetul apei – eram un hăitaş perseverent şi util în tabără şi aproape că săream din sacul de dormit în frigul de gheaţă, la ora cinci dimineaţa, după o noapte petrecută în munţi pe la mijlocul lui noiembrie. Îmi plăcea la nebunie şi se pare că nu aveam probleme să iau elanii în bătaia puştii, dar modul în care se împleticeau atunci când trăgeam, împiedicându-se în faţă şi împletindu-şi picioarele peste propria ceafă, şi modul în care le străluceau ochii privindu-mă şi în care îşi mişcau picioarele inutile peste stânci înainte ca eu să îi mai împuşc o dată direct în cap, într-un acces de panică, şi viaţa care se scurgea din ochi şi din picioare, şi apoi modul în care, atunci când îi jupuiam, sângele se scurgea pe pământul îngheţat şi amesteca rozul cu laptele cald din ţâţele care încă mai alăptau...

Nu-mi plăcea. Şi am făcut-o totuşi ani în şir, îmi plăcea toată povestea, inclusiv să am carne de elan în congelator, dar nu şi partea asta. Nu-mi place să ucid nici măcar un gândac.

douăsutedouăzecişitrei douăsutedouăzecişipatru

Nici urmă de Bangley. Am încercat cândva să negociez. Atunci am fost cel mai aproape de moarte.

Vechile reguli au dispărut deja, Hig. S-au dus pe apa sâmbetei. Au dispărut odată cu gheţarii şi cu guvernul. Acum e o lume nouă. Lume nouă, reguli noi. Nu negocia niciodată, niciodată.

Îi plăcea să spună asta înainte de a ucide pe careva.

Cinci însemna un grup mare, cel mai mare cu care ne-am confruntat în ultimii doi ani. Stăteau ghemuiți – cel mai mare, care era lipit de tomberon, avea o pușcă cu lunetă și era întors, vorbea, făcea semne cu mâna dreaptă, atingându-și șapca de pe cap, cel de lângă el avea o pușcă de atac, probabil un AK, iar ceilalți trei aveau o pușcă de vânătoare și două puști de tir, toate vizibile de la treizeci de metri cu ochelarii. Cel de-al treilea din stânga, cu pușca de tir, avea o pălărie de cowboy; era un bărbat scund cu o pălărie mare. Stăteau înghesuiți și dădeau din cap, pregătindu-se de acțiune. Mâna mi-a tremurat. N-aveau să mai fie nicicând atât de ușor de ochit.

Mi-am propus să trag de la dreapta la stânga. Pe mod complet automat. Am setat vizorul pe ultimul, intenționând să fac o gaură în mijlocul lor.

Am mișcat arătătorul drept pe trăgaciul rece, am inspirat profund, o inspirație adâncă pe care am eliberat-o treptat, așa cum am fost învățat, și

A bubuit. Noaptea. N-am fost eu. Flacăra laterală din dreapta mea, carcasa masivă a unui camion, explozia înlănțuită a tirului rapid, grupul din cătarea mea care s-a despărțit, punctul roșul care zburda ca un gândac mortal aruncându-le umbrele în sus și apoi la pământ, spre a fi înghițite de pământul verde.

N-am fost eu.

Nu am tras eu.

Un țipăt ascuțit și unul gros, unul gemând, altul contorsionându-se și apoi am auzit scâncete. L-am văzut pe Bangley înaintând din spatele camionului, scoțându-și calm din toc arma de .45 în timp ce traversa câmpul deschis, apoi trei împușcături, iar cei care gemeau au tăcut brusc.

Vânt ușor, frig. Sângele care-mi sparge timpanele, spălând țipetele. Liniște.

A ridicat armele împrăștiate și le-a luat pe toate cinci. A înconjurat movila, a desprins armele – le-am auzit zăngănind pe pământ – i-a spus ceva încet lui Jasper, apoi a urcat la mine, unde eram în continuare cățărat, aș putea spune înghețat cu

degetul pe trăgaci, dar mai degrabă pur și simplu înțepenit pentru că încă nu-mi venea să cred.

Ce naiba.

Bun, a zis. Bună treabă. Nu eram sigur că mai ești în stare de așa ceva.

Se referea la faptul că aș fi făcut-o. Că degetul mi se mișca pe trăgaci. Înainte ca el să preia inițiativa.

Ce naiba, Bangley. Nu erai sigur că mai sunt în stare de ce?

Tăcere. Știa că știam ce.

N-am fost niciodată în stare. Dar o fac. La ce naiba ți-a fost capul? Dacă te vedeam și aș fi crezut că ești unul dintre ei?

Nu se întâmplă niciodată asta: pe mine mă vezi. Hmm, hmm. Nu așa.

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc. Am zis: e de necrezut. Dacă s-ar fi despărțit. Adică dacă ar fi acționat. Mai devreme.

Tăcere. Știa că știam că îi urmărea din ascunzișul lui.

Păi cum naiba știai că eram pe cale să apăs pe trăgaci? Și de ce n-ai făcut-o tu? Mă lăsai pe mine?

Tăcere. Știa că știam acum că mă urmărise prin lunetă mai îndeaproape pe mine decât pe ei. Mă urmărise în timp ce mă pregăteam să trag, iar cu jumătate de ochi se uita la bărbații care ne-ar fi putut ucide lejer. Îi ținuse sub supraveghere în tot acest timp. A acționat doar atunci când a văzut că inspir profund. Îl văd cu ochii minții cum împușcă primul bărbat fără să se uite măcar, privindu-mă mai întâi pe mine prin luneta de noapte așezată pe picior, privindu-mă cum tresar din cauza surprizei, apoi lejer, dar eficient, își luase arma și răsese restul grupului. Nu îi răsese. Bangley nu crede în tir automat. Probabil că fuseseră două focuri în fiecare umbră care sărea. PAC. Fiecare extrem de rapid. Poate chiar râdea de starea mea de confuzie în timp ce își recolta mănunchiul de suflete.

Aici, Hig. Să-ți arăt ceva.

Urcă și apoi coboară movila. Jasper stă în continuare lângă mine, tremurând. Nu din cauza fricii. Îl văd la lumina stelelor.

Stă pe burtă, urmărindu-mi mișcările cu îngrijorare, abținându-se de la orice mișcare, ca cineva care își face treaba așa cum trebuie.

Vino. Fluier încet. Sare, nu la fel ca mai demult, dar totuși suficient de repede cât să sară peste movilă. Bangley stă acolo printre figurile întunecate răspândite pe jos. Jasper trece deja de la unul la altul, fără să se oprească, adulmecându-i, mârâind încet.

Uită-te la asta, Hig. N-ar fi făcut-o niciodată.

Nu pare să-i pară rău.

Bangley s-a ridicat și a aprins lanterna prinsă de șapcă. Are șapca pusă invers. Aruncă flash-ul de lumină pe bărbatul scund, cel cu pălărie de cowboy, care zace acum într-un canal de scurgere la câțiva metri. E un băiat. Poate are nouă ani. E cam de vârsta asta. Melissa era gravidă în șapte luni când. Acum nouă ani. Băiatul e slăbuț, cu părul murdar și încâlcit. Are o pană de vultur prinsă în păr. Fața-i e suptă, o umbră mânjită de praf și pătată de soare. S-a născut în vremurile astea. Nouă ani. Poate că a așezat piesele acestui puzzle care e lumea în care trăia într-o imagine cruntă din capul lui, pentru a sfârși la capitolul diverse, în gluma lui Bangley.

Mormăie. Arme în mâini de copil. Ar fi trebuit să îl lase acasă.

Unde?

Bangley ridică din umeri, își ridică apoi capul, iar lumina îmi vine direct în ochi și mă orbește.

Clipesc în fața flash-ului alb, nemilos, dar nu întorc privirea.

Apoi, când ar fi umblat de nebun ieșind din vale mort de foame mâine, l-ai fi ucis ca și pe ceilalți, dar în plină zi și de la două sute de metri, nu de la treizeci.

Nu văd nimic altceva în afară de lumină, dar știu că rânjetul lui Bangley îi traversează mutra sumbru.

Hig, n-ai învățat nimic în tot timpul ăsta. Trăiești în trecut. Mă întreb dacă apreciezi ceva din toate astea. La naiba!

Se îndepărtează. Vrea să zică: dacă merit. Să trăiesc.

Plec și eu și îl las pe Jasper în pace. Îi vom îngropa mâine.

Asta fac şi am făcut: desprind picioare, braţe, piepturi, fese, gambe. Le feliez subţire, le scufund în saramură şi le las la marinat pentru Jasper pentru zilele dintre. Vă amintiţi povestea echipei de rugby din Anzi. Leşurile erau leşuri, deja moarte. Au făcut-o pentru a supravieţui. Nici eu nu sunt altfel. O fac pentru el. Eu mănânc vânat, peşte, iepuri, rozătoare. Îi păstrez mâncarea în găleţi închise ermetic. Îi place cel mai mult datorită sării, sunt sigur. Mâine o voi face din nou, dar nu şi băiatul. Pe el nu îl voi îngropa cu blândeţe sau cu regret, dar îl voi îngropa întreg, cu pana lui de şoim.

Că tot am ajuns aici: retrăim propriile tabuuri uitând motivele iniţiale, dar fiind totuşi atenţi la avertismente. Înconjor din nou movila. Ar trebui să mă întind pe păturile noastre şi să dorm cu movila la cap ca o piatră de mormânt. Ca să fiu în stare să zbor mâine. Nu voi dormi toată noaptea. Pun arma jos, doar arma, o îndes din nou sub sac şi continuu să merg.

II

Pe vremea aceea zburam cu sentimentul că fac ceva ce trebuie să fac tot restul vieții. Mulți piloți simt același lucru și cred că asta reflectă mai degrabă un fel de genă de copac sau de stâncă decât sentimentul libertății neîngrădite sau alte metafore despre spiritul care vrea să se înalțe. Modul în care se întinde pământul de dedesubt. Modul în care peisajul se aranjează în jurul șanțurilor, al capilarelor și arterelor apei: versanți torsionați și ridați, înghesuindu-se în urmele culoarelor, pâraielor, șuvoaielor și prăpăstiilor, locurile joase conturând rădăcinile, șanțurile și colinele blânde, așa cum ridurile marchează trăsăturile unui chip; în jos sunt canioanele și apoi sunt văile versanților mai domoli, râurile sinuoase și malurile uscate pe unde curgea apa, dând senzația că țin laolaltă dealurile și valurile câmpiilor înalte și nu invers. Modul în care așezările se împrăștie și apoi se adună iar de-a lungul râurilor și se îngrămădesc la fiecare confluență. Îmi spuneam: e o priveliște care ar trebui să ne surprindă, dar nu este așa. Am mai văzut-o înainte și interpretam terenul de jos cu aceeași ușurință cu care ne plimbăm pe malurile unui pârâu și știm unde trebuie să punem piciorul.

Dar ceea ce mi-a plăcut cel mai mult încă de la primul zbor de antrenament a fost ordinea, sentimentul că totul se află la locul său. Fermele din pătratele lor ordonate, drumurile de țară orientate către punctele cardinale, gardurile verzi de protecție care aruncă umbre lungi către vest dimineața, baloții rotunzi, caii și vitele împrăștiate, la fel de perfecți în modelele pe care le formează precum șirurile de stele, având același soare arămiu de o parte și de alta, camionetele din curți,

parcările de tiruri pe șiruri diagonale, casele repetând unghiurile acoperișurilor luminate pieziș, terenurile de baseball romboidale și traseele de karting, chiar și cimitirele de fiare vechi, cu linii întrerupte de mașini ruginite și mormane de metal la fel de inevitabile și de drăguțe ca și păduricile care străjuiesc râurile, aruncându-și pretutindeni umbrele lungi. Fumul alb din coșul unei centrale electrice care se întindea către est în vântul de dimineață, la fel de alb ca bumbacul spălat. Asta era atunci. De aici de sus nu vedeai tristețe, suferință, griji, ci doar modele și perfecțiune. Înțepenirea nemuritoare a unui peisaj din natură. *Niciodată copacii aceia nu vor fi goi...* Chiar și luminile vreunei mașini de urgență înaintând pe autostradă pulsau în ritmul liniștitor al unui greier.

Și o vreme, în timp ce zbor, văzând toate acestea ca un șoim, mă simt cumva eliberat de detaliile sâcâitoare: nu sunt bolnav, nici nu mă dor oasele, nici nu sunt singur și nici nu sunt cineva care trăiește cu sentimentul de vină că a ucis și care pare destinat să ucidă din nou. Eu sunt cel care zboară peste toate, privind în jos. Nimic nu mă poate atinge.

Nu e nimeni căruia să îi pot împărtăși toate acestea și totuși este foarte important să o spun. Realitatea, așa cum e ea, și felul în care te simți atunci când evadezi din ea. Faptul că uneori, până și acum, este totul mult prea frumos pentru a putea suporta atâta frumusețe.

De asemenea, mă întreb cum e clădit Bangley și cei ca el. Se simte bine în singurătatea lui, ca nota care reverberează într-un clopot. O preferă. O va proteja până la moarte. Trăiește pentru a o proteja, așa cum șoimul trăiește pentru a ucide alte păsări în timpul zborului. Nu vrea să comunice ceea ce moartea și frumusețea își oferă una alteia înlăuntrul său.

L-am luat cu mine să zboare în prima săptămână de după sosirea lui. Voia să observe perimetrul, care sunt punctele slabe... L-am așezat în locul din dreapta și i-am dat niște căști ca să poată vorbi cu mine. Am făcut cercuri largi și apoi am urcat precum un șoim. Era o dimineață senină, stâncile erau

încă umbrite și un stol de pescărușiarunca o umbră albă între noi și pământ. La șaisprezece kilometri și trei sute de metri altitudine, a zis:

Druizii. Mergi mai jos.

Nu mai auzisem niciodată cuvântul acesta.

I-am cunoscut venind încoace, a zis el. Au boala sângelui. Au țipat din curte. Am împușcat doi care s-au apropiat prea mult. Mi-aș dori să am acum ceva cu care să le dau foc.

M-am uitat la el. Ce șoc! N-am auzit niciodată povestea aceasta, dar evident că ei nu au de unde să știe că omul ăsta a ajuns la mine și că e acum partenerul meu.

Câțiva copii zdrențăroși au ieșit alergând dintr-un coteț de curcani și ne-au făcut cu mâna, sărind și țopăind. Bangley și-a întors umerii înghesuiți în locul străMt și m-a privit.

Te cunosc?

Da. Îi ajut. Nu sunt druizi, sunt menoniți.

I-am simți privirea pe chip, apoi gata. Nu a mai scos niciun cuvânt tot restul călătoriei, nici chiar atunci când am zburat aproape de munți și am văzut zăpada proaspătă vânturată pe marginile stâncilor.

III

Așa că mă întreb de unde această nevoie de a povesti.

De a anima cumva înțepenirea de moarte a celei mai profunde frumuseți. Să respiri viață prin poveste.

Diferă, cred, de stilul lui Bangley, care este acela de ucide cam tot ce mișcă.

*

În noaptea împușcăturilor unilaterale, în care nu am apăsat pe trăgaci, am trecut pe lângă hangarele dinspre vest și am continuat să merg. Jasper are instincte bune și știam că, dacă devenea îngrijorat, avea să mă urmeze. Nu voiam să îl fluier și să îl îndepărtez de petrecerea lui și îl cunoșteam suficient de bine pe Bangley; știam că avusese parte de suficiente morți pentru o noapte și că nu avea să se ia de Jasper. Nu aveam cu mine nici ochelarii, nici arme. Bangley poartă tot timpul arme la brâu, sunt sigur că și doarme cu ele. Nu l-am văzut niciodată dormind, dar mă întreb câte nopți ne-a urmărit de la baza movilei în timp ce dormeam. Sunt multe chestii la omul acesta care mă înspăimântă, dar asta e cea mai rea dintre toate – sentimentul continuu că sunt supravegheat. Am învățat să mă obișnuiesc cu el așa cum trebuie să conviețuiască cei din Canada cu hoardele de țânțari. Conviețuire. Dar mai e și o teamă sâcâitoare: dacă ar decide că atacurile s-au potolit suficient cât să-i permită să apere locul de unul singur sau dacă vizitele mele la familii ar începe să reprezinte un risc prea mare, ne-ar ucide pe amândoi, pe mine și pe Jasper, neclintit, cu două focuri de la cincizeci de pași, de pe veranda din față. Așa că, din punctul ăsta de vedere,

sunt obsedat să dorm sub cerul liber, dar, pe de altă parte, dacă Bangley ar vrea să mă ucidă, ar avea ocazii nelimitate în fiecare zi – așa că am hotărât de la început să iau deciziile zilnice fără a-l lua în calcul pe domnul Moarte.

Și astfel gândeam eu în timp ce treceam pe lângă hangarele de la vest și mă îndepărtam de becul nostru aprins de pe verandă, înspre întunecimea deloc deplină a câmpiilor luminate de stele. Mă gândeam că vizita celor cinci bărbați a plătit astfel un fel de garanție pentru supraviețuirea mea, pentru cel puțin încă o vreme. Un timp, Jasper și cu mine am fost indispensabili, deși Bangley a fost cel care a distrus grupul, cu partea cu ucisul, literalmente cu un ochi la minge.

Am trecut pe lângă vechiul rezervor de benzină, care era verde în lumina zilei, dar care era acum negru, înghesuit în tufișul înalt de salvie, iar picioarele mele au găsit pe negândite poteca bătătorită către munți. Poteca mea. Cea pe care am bătut-o împreună cu Jasper timp de nouă ani și pe care Bangley a folosit-o pentru a merge în turnul lui. Aeroportul Erie nu avea turn de control, era un câmp necontrolat, ceea ce însemna că piloții pur și simplu vorbeau între ei și se organizau în funcție de protocolul bine cunoscut, dar Bangley și cu mine ne-am construit propriul turn la șase kilometri în câmp, la jumătatea distanței până la poalele munților, turn care era folosit pentru a ucide. Ne-a luat două luni ca să-l construim – am folosit cherestea, după ce ne-am chinuit să distrugem o chestie urâtă, modernă, din lemn, de pe Piper Lane, care îmi amintea de o școală din anii șaptezeci. Am transportat lemnul până în locul respectiv cu camioneta lui, pe vremea când aceasta încă mai funcționa, și cu tirul lui, cel cu care și-a făcut apariția și care era plin de arme de ucis de toate tipurile, de grenade, de conserve și de muniție. Am luat și un generator de la unul dintre hangarele din nord, pe care l-am alimentat cu avgaz pentru a putea folosi fierăstraiele și burghiele. Bangley nu se prea pricepea la tâmplărie și a fost prima și singura dată când l-am văzut făcând un lucru manual cu oarece entuziasm, care era alimentat, știu

asta acum, de perspectiva împuşcăturilor curate, de la distanţă, pe care avea să le tragă cu arma lui de calibru 408. Abia aştepta să urce pe platformă şi să îşi instaleze banca de odihnă şi cârligul de închidere – pe care îl desenase stând aşezat ore în şir la biroul său. Un suport permanent separat pentru lunetă şi altul pentru detectorul laser. Niciodată n-a lăsat ceva în turn, nici arma, nici luneta şi nici detectorul. Dar a lăsat un indicator de direcţie pe un suport, unde n-ar fi putut fi dărâmat de vântul care se învârtea şi se răsucea pe acoperiş, şi şi-a mai lăsat şi tabelele de balistică, într-un sertar frumos cu balamale pe care l-am construit pentru el.

Distanţa lui preferată era o mie două sute de metri. Suficient de aproape, având în vedere talentele lui, pentru a garanta că ţinta este ucisă, dar suficient de departe pentru a-şi potoli orgoliul. Asta înseamnă că un anumit punct de pe potecă este locul de unde mulţi oameni au aruncat de-a lungul anilor o ultimă privire asupra lumii acesteia triste. Este un loc literalmente îmbibat cu sânge. Acolo, solul – pământul dintre un tufiş înalt de salvie de la sudul potecii şi tufişul înalt de chrysothamnus dinspre nord – este negru din cauza mineralelor arămii din sângele vărsat şi pătat aşa cum se pătează locul din curte sau de pe poteca de pământ unde îţi schimbi uleiul de la maşină. În noaptea aceea am parcurs şase kilometri, plus o mie două sute de metri în mai puţin de o oră. Nu am băgat în seamă distanţa şi nici timpul. Conform calendarului meu, era noaptea de 21 aprilie, care, după cunoştinţele mele, nu este solstiţiu sau echinocţiu, dar are importanţă pentru mine ca toate zilele de 21 dintr-o lună. Era şi ziua de naştere a Melissei. Nu-i plăceau petrecerile, aşa că nu organizam niciodată aşa ceva. Luam o cină liniştită, de obicei cu sushi, pe care îl considera o formă ridicol de decadentă de hrană, dar pe care îl devora de două ori pe an. Preferaţii ei au dispărut oricum până la sfârşit – tonul şi păstrăvul şi somonul sălbatic –, iar preţurile au devenit atât de mari pentru majoritatea celorlalţi peşti, încât am renunţat să mai mergem la restaurant.

Întotdeauna îi dădeam o carte. O carte cu coperte tari din aceeași secțiune a librăriei vechi unde găseai Hardy Boys și Nancy Drew, dar și exemplare prăfuite și mâzgălite din *Hobiții*, iar copertele din hârtie colorată erau deseori rupte sau complet inexistente. Dar o parte din ilustrația de pe copertă era imprimată pe materialul copertei tari – un cal ridicat pe picioarele din spate sau vreun ulm străvechi, așa că puteai să închizi ochii și să treci cu mâna peste suprafața rugoasă ca să simți curbele mânzului sălbatic și modelul crengilor copacului frunzos.

Preferatul meu era un soi de ghid ilustrat cu animale de apă sărată, unde un copil foarte mic scrisese cu creionul pe fiecare pagină, sub poza unei vidre:

Îmi place vidra.

Sub un bizam:

Îmi place bizamul.

Sub un castor:

Îmi place castorul.

*

Am trecut pe lângă turn în întuneric. Cărarea dintre tufișuri absorbea și reflecta lumina Căii Lactee, astfel că se vedea clar cum șerpuiește. Am trecut de locul de ochire, peste o pată neagră care nu era umbra vreunui tufiș. Nu m-am înfiorat și nici nu am simțit altceva. Am simțit doar vântul. Bătea către vest dinspre munți și ar fi trebuit să fie rece ca zăpada, dar era cald și mirosea a pământ, a cedru de pe versanții joși și a molid de pe versanții mai înalți. Ca piatra care iese din gheață. Licheni și mușchi. Așa cred că mirosea. Mirosea a primăvară.

Mult prea devreme în aprilie pentru dezgheț, însă vechile repere ale anotimpurilor au devenit majoritatea doar o amintire. A fost zăpadă în munți anul acestea, însă doi ani la rând piscurile au fost uscate și aproape goale. Asta m-a speriat mai mult decât atacurile sau boala.

Era de rău dacă pierdeam păstrăvii. Secarea pârâului era însă o cu totul altă treabă.

Încă mai pescuiam în munți. Păstrăvii dispăruseră, pentru că râurile deveniseră prea fierbinți, dar pescuiam pești de apă dulce și crapi, simțind fundul apei ca înainte și trecând peste repulsia pe care o simțeam atunci când prindeam un pește de apă dulce, peste rezistența slabă care nu putea fi numită luptă în adevăratul sens al cuvântului, peste buzele umflate și solzii mici. Mi-am impus să mă obișnuiesc cu gustul și cu oasele. Acum, că nu mai erau păstrăvi, crapii învățaseră să ocupe nișa lăsată liberă și să se hrănească tot mai mult la suprafață, așa că uneori pescuiam la muscă. Nu îi aduceam niciodată lui Bangley, pentru că nu ar fi înțeles. Orele petrecute. Pericolul de a fi într-atât de absorbit lângă un râu care era locul preferat al animalelor și al rătăcitorilor deopotrivă.

Dar pescuiam. El ar fi numit-o „recreere", așa cum numea plin de dispreț tot ceea ce nu implica în mod direct supraviețuirea noastră sau ucisul, sau intenția de a ucide, care înseamnă cam același lucru. *Of, Hig, sper că nu ne recreăm aici, da? La naiba.* Vânătoarea de căprioare era altceva. Cantitatea proteinelor de calitate obținute în urma unei incursiuni încununate de succes în comparație cu riscul. Ignora faptul că voiam să merg, că aveam nevoie să o fac – să merg sus, să evadez, să respir aerul acela. Dacă mi-ar fi displăcut, lui i-ar fi plăcut și mai mult. Același lucru și cu pilotatul. Știa că, pentru mine, să zbor era oarecum viață și totuși nu puteam să număr pe degetele de la ambele mâini de câte ori am fost salvați de informațiile obținute în urma patrulării.

Nu era șeful meu, iar eu făceam ce voiam, dar se asigura că dezaprobarea lui se simte din plin; și, după o vreme, mi-a fost mai ușor să nu îl mai provoc. Era o chestiune de tolerare reciprocă zi după zi.

Pescuiam. Îmi așezam rucsacul lângă un copac încă verde. Caiacul. Pușca. Treceam pe lângă copacii uscați care se rupeau și cădeau când vântul bătea cu putere și mergeam mai departe înspre zona verde. Vânam întotdeauna o fâșie de pădure care nu se uscase sau care își revenea încet. Așezam jos rucsacul și

inhalam mirosul de apă curgătoare, de pietre reci, de brad și de molid, ca mirosul din săculețele pe care mama obișnuia să le țină în sertarul cu șosete. Inhalam și mulțumeam cuiva care nu era tocmai Dumnezeu, cuiva care încă mai era pe acolo. Aproape că îmi puteam imagina că încă mai trăiam înainte, când eram tineri și multe lucruri erau încă vii.

Ascultam apa și priveam cum mișca vântul crengile grele și întunecate. Într-o baltă de dedesubt, suprafața întunecată avea o pudră fină de polen verde. Crengile unui copac ieșite pe mal se întindeau peste apă și, în spațiile dintre ele, pânze de păianjen vechi se legănau în vânt, iar firele lor străluceau în ritmul lui.

Am luat cele patru bucăți ale undiței înfășurate în flanel și le-am pus laolaltă, aruncând o privire la schemă și îndoind cercurile de metal lucios astfel încât să se alinieze așa cum trebuie. Era o undiță Sage mică, numărul patru, pe care o aveam din liceu. Mi-o dăruise tata la cea de-a șaisprezecea aniversare, imediat după ce venisem să locuiesc cu el. Murise de cancer pancreatic în anul următor, înainte de a-mi arăta cum s-o folosesc, dar într-un final am învățat singur și de la unchiul Pete.

Am tras bobina Orvis pe care mi-o dăruise odată cu undița, pe care am păstrat-o curată și unsă atunci când nicio altă parte a vieții mele nu mergea prea bine, dacă mergea în vreun fel. Am introdus piciorul bobinei în canalul de aluminiu al mânerului de plută și am strâns șurubul. Acesta se învârtea de-a lungul undiței și se prindea într-o formă de romb, datorită căreia era ușor de prins cu degetul mare și cel arătător. Se învârtea ușor și se prindea strâns.

Toate acestea – aceste mișcări, ordinea lor, liniștea, râul, zgomotul apei și vântul care foșnea printre crengile copacilor înalți. Felul cum întindeam undița. Le știam pe toate de sute de ori, poate chiar de mii de ori deja. Era un ritual care nu necesita niciun fel de gândire. Era ca și cum ți-ai fi pus șosetele. Doar că ritualul acesta mă punea în legătură cu ceva ce părea foarte pur. Adică: la pescuit, toată viața mea, am dat întotdeauna ce e mai bun din mine. Atenția, grija, dorința de a risca și iubirea. Și

răbdarea. Și orice o mai fi fost pe acolo. Am început să pescuiesc imediat după ce tata a murit și am încercat să pescuiesc așa cum îmi imaginam că ar fi făcut-o el. Ceea ce era destul de ciudat, dacă stai să te gândești acum: să încerci să copiezi un bărbat pe care nu l-ai văzut niciodată mânuind undița, cu perseverența unui fiu pentru care bărbatul acesta nu a avut niciodată cu adevărat ocazia de a-i fi părinte.

Când m-am despărțit de iubita mea din liceu, am pescuit. Când, într-o criză de frustrare și de disperare, am renunțat să mai scriu, am pescuit. Am pescuit când am cunoscut-o pe Melissa și abia dacă îndrăzneam să sper că am găsit o fată pe care puteam s-o iubesc mai presus de orice altceva. Am pescuit iar și iar și iar. Când păstrăvii s-au îmbolnăvit, am pescuit. Și când gripa mi-a răpit-o într-un final, în Elks Hall – transformat într-un spital plin cu paturile celor care mureau la mai puțin de o sută de metri de casa noastră –, am pescuit.

Nu mi s-a dat voie să o îngrop. A fost incinerară alături de ceilalți. Am pescuit. În haosul tot mai mare provocat de proviziile care se împuținau, de cozile tot mai mari la benzină și de revolte, am pescuit. Deja pescuiam crap cu nimfe doar pentru a evada și pentru a urma cursul vreunui pârâu, ale cărui curbe și toane le cunoșteam la fel de bine cum știam corpul soției mele moarte.

În toți anii petrecuți la aeroport, mi-am tot luat undița cu mine în munți. Așezam rucsacul jos, montam undița și inspiram, iar Jasper se așeza pe mal, de unde putea urmări bine acțiunea. Îmi puneam cizmele înalte și ușoare, care erau ca niște adidași cu cauciuc adeziv pe talpă, pășeam pe pietrele netede, care erau prăfoase și cenușii în aer, și intram în apă. Imediat ce pietrele de pe malul râului se udau și erau acoperite de apă, prindeau viață și culoare, în tonuri de verde, arămiu și albastru. La fel eram și eu. Așa mă simțeam, de îndată ce apa rece îmi îngheța picioarele și îmi apăsa fluierele picioarelor.

N-am mai folosit niciodată cizme de pescuit. Pentru că îmi plăcea senzația de apă rece care-mi trecea peste picioare.

Mă gândeam, în timp ce rememoram urcând poteca dinspre munți, mă gândeam, deci, că nu mai fusesem la pescuit de peste un an, chiar deloc cu o vară în urmă, și mă întrebam de ce, și îmi doream acum să fi avut cu mine undița și pe Jasper, bagaje doar pentru o zi, nicio armă, și la naiba cu Bangley – nici măcar nu m-aș mai fi prefăcut că merg la vânătoare. Dar n-am făcut-o. Nimic din toate astea. Am continuat să merg cât timp i-a luat lui Orion să apună dincolo de munți, probabil vreo oră și jumătate, apoi m-am oprit. Am inspirat și am privit în jur pentru prima dată și mi-am dat seama că sunt foarte aproape de primii copaci de la liziera pădurii. Și că sunt singur. M-am trezit din visare și aproape că am urlat după Jasper și mi-am dat seama că, pentru prima dată de când îmi aduc eu aminte, nu era cu mine. M-au cuprins fiori reci de teamă, m-am întors și am alergat tot drumul înapoi până la aeroport.

IV

Se încălzea repede. Primăvara ceda fără prea multă luptă. Cu două săptămâni mai devreme decât ultima, conform calendarului pe care l-am scrijelit pe o scândură din hangar. Am considerat că nu mai exista nicio amenințare ca pământul să înghețe, așa că am săpat și am întins rândurile din grădină, am săpat și am plantat sub soarele bun care-mi mângâia ceafa și care încălzea într-un mod plăcut blana de pe spatele lui Jasper atunci când îl mângâiam.

Am plantat aceleași legume ca în fiecare an: fasole cățărătoare, cartofi, porumb. Am avut și spanac, pe care l-am plantat într-un cadru alături de roșiile pitice pe care am început acum să le cultiv.

În ultimele zile, când am hotărât că trebuie să părăsesc orașul repede, pe acestea am apucat să le iau cu mine din magazia care se afla în curtea din spate. Un coș murdar de pământ uscat, plin cu pachete de semințe și o găleată de cartofi de sămânță. Aceiași care au asigurat cea de-a cincea, iar acum deja cea de-a zecea recoltă. Ar trebui să fac în curând schimb de semințe cu familiile, pentru ca plantele să rămână puternice – nu știu de ce n-am făcut-o deja. Vreo doi ani am folosit cămara caldă din una dintre case pentru a pune răsadurile, dar acestea au murit din cauza câte unui îngheț puternic de fiecare dată când frigul a fost mai puternic decât căldura acumulată de pardoseala din cărămidă. Nu m-am chinuit să duc o sobă de lemne și să le țin la cald. Apoi am făcut un cadru pentru spanac, ca să avem tot anul, și pentru roșii. De obicei funcționa. Am plantat roșiile mai târziu decât era normal, pentru a

obține o recoltă mai târzie care să ne ajungă toată iarna. Cu ceea ce aveam – și pentru că eram doar eu și Bangley – am făcut conserve, mai multe decât ne-ar fi trebuit, așa că păstrăm borcane și o movilă de cartofi într-o încăpere rece de la demisolul casei mele, cea cu becul. Nu i-am spus niciodată lui Bangley, dar primăvara le-am dus familiilor legume proaspete – iar mai târziu chiar și borcane de conserve –, deși aveau și ele o grădină, dar nu se prea descurcau cu munca fizică din cauza bolii.

În această după-amiază de la sfârșitul lui aprilie munceam încet, bucurându-mă de căldura zilei și lăsând soarele să intre în oasele mele înghețate de iarnă. În tot acest răstimp vorbeam cu Jasper.

Trebuie să facem o movilă, ziceam în timp ce luam sapa. Trebuie să săpăm două rânduri pentru cartofi.

Jasper ridica din sprâncene și confirma, fericit să stea culcat pe un petic de pământ încălzit de soare și să mă supravegheze.

Hei, unde sunt vechile bețe pentru fasole? Unde le-am pus?

Jasper ciuli urechile și deschise gura într-un fel de zâmbet. Nu știa. Nici nu-i păsa.

Dacă viața ar fi atât de simplă, mă gândeam, așa cum mă mai gândisem de atâtea ori. Simplă ca viața unui câine.

Am săpat gropile pentru cartofi și apoi i-a îngropat, fiecare cu mugurele lui. Am găsit niște așchii de lemn pe care le foloseam drept țăruși pentru fasole, apoi le-am înfipt în pământ și le-am prins cu sfoară, după care am întins trei rânduri pe care să se cațere vițele la peste doi metri înălțime. Aproape că nu era nimic pe pământ la fel de satisfăcător ca un perete de fasole, cu frunzele fluturând, mai înalte decât tine.

Nu mă grăbeam. Ce nu apucam să plantăm azi aveam să plantăm mâine. Probabil că avea să fie suficient de cald ca să plantăm și porumbul. Umbrele noastre se întindeau spre nord la amiază și se lungeau peste șanțurile de irigație pe măsură ce soarele primăvăratic își urma călătoria către nord-vest.

Fredonam, dar fără să cânt ceva anume. Melissa mă tachina tot timpul din cauza notelor fără noimă pe care le tot scoteam zi după zi atunci când lucram. Mereu același noncântec. Confortul. Am făcut un fel de șanț pentru fasole, am presărat boabele de-a lungul lui și apoi le-am acoperit bine. Pământul ridicat în urma sapei mi se prinsese de părul de pe mână și îmi murdărea fața atunci când mă scărpinam la nas cu dosul palmei. Din iazul cu malul înălțat pe care l-am construit din râu am sifonat șanțul puțin adânc din capătul grădinii și am împărțit firul de apă în patru cu vârful sapei, pentru a o dirija către rândurile cu legume. Pârâiașele argintii din pământul răvășit au devenit arămii și mai lichide sub soarele care apunea. Pătau pământul de ambele părți. Până la miezul nopții, toate rândurile aveau să fie ude.

Eram obosit. Aveam de gând să plantez restul – roșiile și porumbul – a doua zi. Dacă vremea urma să fie bună, Jasper și cu mine aveam să luăm caiacul – și undița de data asta – și să mergem în munți să vânăm un căprior.

Căprioarele rătăceau pe câmpie, dar știau cumva să stea departe de aeroport, așa că nu prea am avut noroc înainte să le hăituiesc în câmp deschis. Eu vânam în munți și oricum voiam să merg acolo înainte ca apele pâraielor să se încălzească prea tare.

Uneori, Bangley se instala la etajul al doilea al casei sale cu un sac de nisip la fereastra deschisă și vâna de la distanță tot ce apuca. A ucis astfel doi lupi, după care până și aceștia au păstrat distanța. A cusut penele unui guguștiuc pe gluga gecii sale de iarnă, purtându-le ca pe un trofeu.

Stăteam în spatele noii grădini privind soarele care atingea munții, arămind pământul răvășit și firișoarele de apă, și pot spune că simțeam ceva ce aducea a fericire.

N-aș fi numit-o niciodată. Nu atunci. De frică. Dar o numesc acum.

Vino, Jasper.

Am înfipt sapa în pământul moale pentru a doua zi și m-am îndreptat către hangar, auzind în spate zgomotele înfundate ale lui Jasper, care se scuturase și venea tropăind după mine.

*

Vreo două zile, am spus. Poate trei.

Am așezat pe fundul rucsacului vreo două cutii Ziploc din conservele lui Jasper. Am depășit de mult faza cu greața. Unchiul Pete mi-a spus: Te poți obișnui să treci peste leșul unei capre moarte de la ușă. Dar în cazul unui om mort?

De ce trei? a întrebat Bangley.

Mi-am îndesat în rucsac puloverul vechi, cel maro, pătat și gros pe care îl comandasem de la Cabela pe când aveam douăzeci de ani și pe care îl tot luasem cu mine în incursiunile mele din pădure. Peste el am așezat propriile conserve de căprioară, apoi am împăturit prelata de nailon pe care o foloseam drept adăpost și am adăugat o rolă de sfoară de parașută.

De ce două, trei? E cam multă zăpadă, Hig. Căprioarele ar trebui să fie mai jos.

Nu mi-a trecut prin cap niciun motiv, așa că am spus: La ultima ieșire din noiembrie am văzut urme de elan. Jur. Știu că tu crezi că e o prostie, dar chiar le-am văzut. Erau urmele unei vaci mari. Vreau să caut mai multe. Doamne, dacă am putea pune mâna pe un elan...

Nu m-am uitat la el. Tăcere.

Eram ca un cuplu căsătorit care nu mai putea să își spună adevărul despre cele mai importante lucruri. Nu am mințit-o niciodată pe Melissa despre nimic, cu excepția convingerii că avea să scape de gripă. Știa că este o minciună și nu s-a supărat pe mine. Oricum, era mult prea bolnavă pentru a se mai îngrijora dacă va supraviețui sau nu. Suferea de o greață asemănătoare celei cauzate de dizenterie și diaree, iar plămânii îi erau plini ca la pneumonie, ceea ce era îngrozitor. Într-un final, nu mai voia decât să se termine odată. Perna, îmi șoptea. Avea privirea sticloasă și rătăcitoare, părul ud de transpirație, mâna

extrem de subțire, aproape uscată într-a mea. Și rece. Perna. Plângeam. Am încercat din răsputeri să nu plâng în timp ce vedeam cum întregul meu univers – tot ce conta pentru mine – îmi scăpa printre degete. Aproape cuprins de panică, îmi dau seama de asta acum, i-am așezat perna pe care-și sprijinea capul pe pat, neștiind exact ce voiam să îi aranjez, ca să se adune puțin și să îi țină capul ridicat.

Nu, a șuierat ea.

Abia mai respira. Cu mâna îmi zgâria palma ca o gheară, ca și cum ar fi încercat să se prindă de ea și nu putea.

Folosește-o, a zis.

M-am uita fix la ea.

Hig. Două, trei respirații scurte, incapabile să apuce suficient oxigen. Te rog.

Ochii ei sticloși, la fel de albaștri pe care i-am asemănat întotdeauna cu o mare senină pe fondul unui cer înnorat, își adânceau acum culoarea, luptându-se să mă privească țintă.

Te rog.

Te rog.

M-am uitat în jur în sala plină de paturi căutând un medic sau o asistentă, în speranța disperată de a evita rugămintea, dar oricum erau aproape toți bolnavi sau începeau să vomite și să tușească, era ca un fel de cerc al iadului, nu era nimeni. Duhoare, zgomotul tusei și boală.

M-a apucat de mână, iar ochii m-au privit în continuare țintă.

I-am ridicat încet capul de pe pernă și l-am culcat pe cearșaful pătat, am luat perna și i-am spus „te iubesc". Mai mult decât orice pe lumea asta. Și-a ținut privirea într-a mea, nu a scos un cuvânt, i-am acoperit fața și am folosit perna. Pentru propria soție.

S-a zvârcolit de două ori, s-a luptat, m-a apucat ușor, apoi a rămas nemișcată. Zgomotele din încăpere nu au încetat, gemetele și tusea. Nu au încetat.

Am iubit-o.

Cu asta sunt nevoit să trăiesc.

Ridic capul de pe pernă
Văd luna înghețată.
Așez capul iar pe pernă, mă gândesc acasă.

Bangley mi-a zis: Ce nu-i în regulă cu tine, Hig? Arăți dat peste cap.

Mă scutur. Așa cum face Jasper.

Nimic.

Poate ai nevoie de o vacanță, Hig. Ai muncit prea mult în grădină. După părerea mea, bărbații nu-s făcuți să fie grădinari. E începutul tuturor porcăriilor.

Adică să iau o vacanță și să zac în hamacul pe care l-am întins la umbra casei. Între doi copaci ornamentali, un molid norvegian și un plop, care mi s-au părut întotdeauna oarecum pierduți aici, parcă fluturându-și crengile cu dor către munții de care aparțin.

Am inspirat.

Da, poate că ai dreptate. Dar ascultă, vreau să merg acolo. Dacă ar fi elani... Doamne... Ne-am simți ca boierii.

Păi suntem ca boierii, Hig. A fost nevoie de sfârșitul lumii pentru asta.

A început să râdă. Grav, ca un fel de tuse. Neplăcut.

A fost nevoie de sfârșitul lumii ca să devenim regi pentru o zi. Ce zici, Hig? Artizanii propriului destin. Ha!

Apoi chiar a tușit. Un episod scurt. Când i-a trecut, a spus: Păi bine, du-te sus. Pescuiește puțin. *Recreere.* Relaxează-te. Adu acasă un elan afurisit. Dar adu și o căprioară, dacă tot te duci, Hig. Ceva ce să putem mânca.

A zâmbit strâmb și m-a privit fix, cu ochii aceia care străluceau ca pietrișul de pe fundul apei.

Nu mai mult de trei zile. Pe bune. În fiecare zi în care ești plecat pe la mama naibii suntem vulnerabili.

Am ridicat capul și l-am privit. Era prima dată când recunoștea că sunt și eu bun la ceva.

Nu dorm chiar atât de bine, spuse. Ca să-ți spun drept.

A mai tușit o dată și a scuipat afară, pe ușa hangarului.

Păi, noroc, a spus, apoi s-a îndepărtat.

Nu dormea bine când eram plecat. Ca o soție. Tâmpitul de Bangley. Tocmai când credeam că îmi doresc să dispară.

*

Am plecat a doua zi de dimineață, cât încă mai era întuneric afară. Puteam parcurge cei treisprezece kilometri sub stelele reci și să zăresc copacii în timp ce aerul devenea cenușiu și zgrunțuros. Mi-am pregătit rucsacul pentru trei zile, deși mă gândeam că, dacă aveam să găsesc un elan, putea să dureze mai mult. Bangley va trebui să se descurce singur. Aș fi putut să leg rucsacul de caiac și să îl târăsc după mine, dar pentru că nu era greu, am preferat să îl țin lângă mine, iar caiacul – care era extrem de ușor – în spate. Cunoșteam izvoarele și mergeam în apropiere de cursul apei, așa că am luat cu mine doar două sferturi de apă.

Am decis să mai zbor o dată. Pentru a căuta vânat și pentru a-i oferi lui Bangley încă o zi de siguranță în cele trei direcții. După-amiaza era frumoasă – se simțea doar o briză ușoară care înfiora munții, caldă în lumina soarelui, dar aproape rece ca gheața la umbra hangarului. Am aprins focul în sobă și am pus ceainicul, care a început să scoată aburi. Am făcut ceai din borcanul cu flori de vară, frunze pe care le-am uscat eu însumi: căpșuni sălbatice, mure, mentă; m-am așezat apoi în *Valdez,* fotoliul rabatabil pe care l-am luat din sufrageria unui conac. Acesta a fost numit după rezervorul Exxon care a eșuat și s-a vărsat în Alaska.

Era un fotoliu dublu cu spătar rabatabil, probabil pentru un cuplu, însă acum era doar pentru mine și Jasper; avea un mâner de fiecare parte și era acoperit cu cea mai fină tapițerie din piele de vițel. Era foarte moale. Pe partea lui am așezat o pătură împletită, cu petice în nuanțe de albastru și de galben și cu un model care se repeta, ce reda o cabană de lemn alcătuită din pătrate și triunghiuri în material imprimat, fiecare bucată fiind diferită, dar cu același model de fum care ieșea din fiecare coș, cu panglici sau buline colorate, așa că dădea impresia

unui sătuc frumos răspândit simetric peste un ținut cu lanuri geometrice și recolte în floare, la oră de seară, când toată lumea se află în casă bucurându-se de căldura căminului. Așa cum eram și noi. Era reconfortant să privești și să stai în fotoliul adânc în preajma valurilor de căldură de la sobă, pe jumătate întins și sorbind dintr-un ceai.

Aproape că îmi puteam imagina că eram înainte, că Jasper și cu mine ne aflam undeva într-un sejur prelungit și că aveam să ne întoarcem cândva acasă, că totul avea să fie cum era, că nu trăiam în urma unui dezastru. Că nu pierdusem totul cu excepția vieții. La fel ca ieri, când eram în grădină. Uneori aveam impresia asta: că e totul în regulă. Numai asta. Că frumusețea simplă putea fi cu greu suportată și că, dacă trăiam clipă de clipă cu grădina și cu soba și cu simplul fapt de a zbura, m-aș putea bucura de liniște.

Era ca și cum aș fi trăit într-o dublă dimensiune, iar aceasta era insistența agresivă a vieții, cu tonurile ei de verde și de albastru așezate peste nuanțele de gri ale morții, ca și cum puteam să sar de la una la alta, să pășesc în și din ele la fel de ușor cum pășeam în și din umbra rece a hangarului de afară. Sau ca și acum, dacă nu am pășit, umbra a trecut pe deasupra precum umbra unui nor care mi-a făcut pielea de găină și apoi a dispărut.

Viața și moartea se întrepătrundeau. Asta era ce mi se întâmpla mie. Moartea era în noi toți, așteptând nopțile mai calde, un sistem slăbit, un gândac, așa cum se întâmpla acum cu lemnul negru care murea în munți. Și viața era în moarte, virulentă și insistentă ca o epidemie de gripă. Așa cum ar fi trebuit să fie.

Amintirea era cea care mă dispera. Încercam din răsputeri să nu îmi amintesc și îmi aminteam tot timpul.

Numele lui era Spencer. Adică urma să fie. Sophie, dacă avea să fie fată. Foarte englezesc. În al doilea trimestru am decis că voiam să știm. Familia Melissei provenea din Scoția. Emigraseră din Melrose pe când avea ea șapte ani, o înscriseseră la școala primară din West Denver și o puseseră să stea în fața

clasei și să repete cuvinte precum *aritmetică,* în timp ce toți copiii chicoteau, iar profesorii nu mai puteau de dragul ei. Spunea că își pierduse complet accentul în două luni. Adaptabilă așa cum poate fi doar un copil de șapte ani.

Numele tatălui ei.

Nu i-a fost rău nici măcar o dată în toată perioada. Nu a avut senzații de vomă. Nu a poftit la avocado și la înghețată.

Nu-i plăcea deloc să vâneze, dar adora să pescuiască. Pescuia cu mine atunci când putea. Din unele puncte de vedere, era mai bună decât mine. Nu aprecia distanța și nu avea precizie în aruncare, dar gândea ca un păstrăv mai bine decât oricine altcineva. Obișnuia să stea pe malul râului și să respire, privind gâzele care zburau în razele soarelui.

Ghizii, niște ciudați, făceau chestii de genul: scoteau stomacul primului pește cu un bulb de cauciuc, pentru a vedea ce mâncase chiar atunci. De parcă actul în sine de a fi prins, capturat, ținut în aerul fierbinte n-ar fi fost suficient de traumatizant. Puneau peștele la loc, dar mai trăia oare după aceea? Ei susțineau că da, dar eu mă îndoiesc. Ea nu făcea niciodată așa ceva. Își pregătea cele două bucăți de undiță, o întindea, trăgea în jos firul din vârf cu o mișcare din rolă și lăsa degetele ei subțiri să alunece de-a lungul liderului, după care își dădea pe spate cozorocul șepcii cu sigla Yankees și mă întreba:

Hig, ce să pun?

Eu studiam puietul care strălucea în lumină sau se îngrămădea la suprafața apei și întorceam câteva pietre pentru a mă uita spre larve.

Un Copper John de optsprezece dedesubt, un Rio Grande King, destul de mare, deasupra.

Își mișca buzele privindu-mă de parcă aș fi făcut glume pe seama ei. Apoi prindea o muscă cu mărgea și o nimfă din păr de elan. Mare și mic tocmai pe dos. Sau folosea o momeală din lână roșie, cea care imită plevușca, și o strategie complet diferită.

De ce mă mai întrebi? ziceam. Cred că întrebi și apoi faci tocmai pe dos.

Zâmbetul ei, strălucitor și brusc, era unul dintre lucrurile mele preferate de pe pământ.

Nu e lipsă de respect, Hig. Fac un sondaj. Compar cumva ceea ce cred eu cu ceea ce spune cel mai bun pescar pe care-l cunosc.

Mă măgulește acum. Doamne. Continuă să pescuiești.

De obicei, prindea mai mult decât mine. Cu excepția râurilor mari, Gunnison, Green, Snake, unde trebuia să arunci undița mai departe. Ultima dată când am mers împreună la pescuit ne-am certat cumplit.

Mi-am băut ceaiul. M-am gândit că Jasper avea mai multe pături speciale decât oricare alt câine din istorie. Avea pătura cu cabana de lemn de pe fotoliul *Valdez*, pătura de câine de vânătoare cu care zbura, pătura pe care dormea afară cu modelul cu Who din Whoseville. Stătea întins pe o parte cu fundul la mine și cu picioarele în afara pernei și sforăia.

Este oare posibil să iubești cu atâta disperare încât viața să fie insuportabilă? Nu vreau să spun că iubirea îți este neîmpărtășită, mă refer la situația în care te afli *în* dragoste. În mijlocul ei, disperat. Pentru că știi că se va sfârși, pentru că totul se sfârșește. Sfârșit.

La început am băut. Orice fel de mâncare – chiar și caii – a fost toată consumată în primul an, dar băutură încă se mai găsea în dulapuri și în debarale și în beciuri. Bangley și cu mine o foloseam pentru a trata rănile. Bangley nu obișnuia să bea niciodată, pentru că asta făcea parte din codul lui. Nu sunt sigur dacă se considera un soldat sau chiar un războinic, dar era un Supraviețuitor cu literă mare. Pe toate celelalte, inclusiv tot ce se petrecuse în tinerețea lui, cred că le considera un fel de antrenament pentru ceva mai important și mai pur. Așteptase Sfârșitul toată viața lui. Dacă băuse înainte, acum n-o mai făcea. Nu făcea nimic ce nu avea legătură cu supraviețuirea. Cred că dacă ar fi murit de ceva ce el nu considera a fi cauze naturale și dacă ar fi avut un moment de reflecție înainte de a-și da duhul, ar fi fost mai puțin dezamăgit de faptul că murea

decât de faptul că pierdea jocul. Că nu fusese atent la detalii. Că moartea – sau, şi mai rău, vreun cerşetor rezistent la holocaust – fusese mai şmecheră decât el.

Uneori am impresia că singurul motiv pentru care m-a păstrat în preajma lui este ca să aibă pe cineva în faţa căruia să se laude pentru victoria sa de zi cu zi. Mă întreb dacă nu cumva cascadoria din noaptea trecută nu a avut rolul de a mă informa că, de fapt, era vorba despre el. Că el asigura supravieţuirea noastră în fiecare zi. Nu uita asta, Hig.

Am auzit cândva o glumă despre un naufragiu. Am auzit-o pe vremea când un manechin pe nume Trippa Sands umplea posterele de pe pereţii adolescenţilor. Starul suprem printre modele, simbolul sexualităţii. Aflându-se în vacanţă pe un vas de croazieră, acesta se lovise de un recif în Marea Caraibelor şi se scufundase. Ea ajunsese pe o insulă pustie împreună cu amicul Jed. Singurii supravieţuitori. Se caţăraseră pe plajă, valurile îi învăluiseră în spumă, erau aproape goi, se priviseră în ochi cu teama singurătăţii lor unice şi iubirea îi lovise ca o nucă de cocos în cădere. Se amorezaseră fără scăpare. Din fericire, pe insulă abundau copacii cu fructe care atârnau până la pământ şi era apă potabilă, iar scoicile şi peştii săreau în coşurile lor împletite din nuiele, aşa că supravieţuirea era o poezie; în plus, aveau o mulţime de timp liber pentru a se privi în ochi şi pentru a se iubi cu patimă, aşa cum îmi imaginez că doar apocalipsa ţi-o permite. Cam o săptămână mai târziu, Jed îi spusese: Trippa?

Ahh... Hmmm... Da, armăsarul meu parfumat.

Vreau să te rog ceva.

Orice, burghiul meu şlefuit de nisip. Orice. Pentru tine.

Porţi pălăria mea de cowboy câteva zile?

A, da, de ce nu?

În ziua următoare, el spune iar: Trippa?

Da, iubiţel.

Vreau să te rog ceva.

Orice, micul meu mango.

Vrei să folosești puțin din cărbunele acesta ca să-ți desenezi o mustață?

Hmmm... Ei bine, pentru tine, marele meu kumquat[1], orice.

În ziua următoare făcuseră dragoste nonstop, cât durase un întreg ciclu al mareei. Acum stăteau pe o bancă dintr-o carapace de broască țestoasă, privind furtuna care mătura apa de azur. Trippa purta pălărie și mustață, iar Jed îi spuse: Iubi?

Da, dragule.

Ăăăă... pot să te strig Joe?

Da, sigur, rechinul meu.

Joe! strigă el. Joe! Joe! I-o trag Trippei Sands!

Această glumă încă mă face să râd. Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la mine și la Bangley, ceea ce nu-i la fel de nostim. Că ar vrea ca eu să fiu Joe ca să poată arăta cuiva cât de bine supraviețuiește el. *Sunt al naibii de bun la chestia asta cu supraviețuirea, nu-i așa, Hig?* Nu mi-a spus niciodată ceva legate de creșterea lui, în afară de faptul că nu era ceea ce te-ai fi așteptat, dar cred că mama lui, dacă a avut una, era destul de greu de impresionat.

Ei... Presupun și eu. I-o spun lui Jasper, care s-a mișcat astfel încât atârnă acum de pe *Valdez*, dar continuă să sforăie. Îl mângâi pe coaste prin blana scurtă.

Să mergem la zbor.

*

Este târziu după-amiază, momentul meu preferat după zori. Alimentez. Pompa funcționează pe baza panoului solar. Înainte foloseam o baterie și un invertor, dar bateria a murit, așa că m-am legat direct la invertor, iar acum nu pot alimenta decât dacă soarele strălucește, cum se și întâmplă în acest moment. Am și o pompă manuală, dacă e nevoie, dar e un chin. Umplu rezervoarele de pe o scară mobilă prin pâlniile de

[1] Cel mai mic dintre fructele citrice, asemănător cu o portocală, dar de mărimea unei cireșe (n.red.)

alimentare de deasupra fiecărei aripi, deci e un chin să stai pe pământ și să pompezi și să fii atent și la nivelul combustibilului, pe care îl poți verifica doar dacă urci și te uiți direct în rezervor prin gura de umplere. Pot estima destul de bine, dar este mult mai ușor să stau aici, sus, și să apăs butonul de pe furtunul pompei și să aud zumzetul electric reconfortant și clinchetul cifrelor care se succed pe contor, așa cum se întâmplă atunci când alimentezi o mașină.

Se întâmpla. În lume se mai găsește încă o mulțime de combustibil, dar problema este că benzina auto s-a stricat la un an sau doi după aceea. Combustibilul de 100 pe care îl folosesc eu este stabil cam zece ani. Așa că mă cam aștept să rămân fără el în curând. Pot să adaug PRI și astfel să mai am încă vreo zece ani. Apoi va trebui să caut combustibil pentru avioane, kerosen, care practic nu se strică niciodată. Știu și unde se află cel mai apropiat loc în care aș putea să-l găsesc. Știu că acum sunt singura persoană care știe sau care știe cel puțin cum să îl scoată. Dar de fiecare dată când aterizez pe aeroportul Rocky Mountain, mă simt vulnerabil așa cum nu mi se întâmplă la celelalte opriri. Este prea mare. Este un aeroport mare și vechi, cu o mulțime de clădiri, hangare, magazii, pompe și cu stațiile de oțel în aer liber.

Când nu voi mai avea încotro, va trebui să mă încumet să merg acolo cu Bangley. Poate va trebui chiar să stăm acolo ceva vreme. Nu-mi dau seama. Sau poate că va trebui să îl iau cu mine pentru a-mi acoperi spatele de fiecare dată când alimentez, ceea ce ar fi foarte nostim pentru el, dar ar lăsa Erie complet vulnerabil timp de cel puțin jumătate de oră.

Jasper stă ridicat pe scaunul lui, iar eu trec peste șirurile de avioane private încă ancorate. Toate au cauciucurile dezumflate și stricate, iar parbrizele multora sunt crăpate de la îngheț. Altele au acoperișul uzat și stricat de vânturile puternice, iar avioanele sunt răsturnate și aruncate peste altele de pe rampă sau chiar mai departe. Primăvara trecută a fost o furtună și un Super Cub s-a desprins și a sfârșit în fereastra de la al doilea

etaj al unei case maiestuoase aflate dincolo de pistă, pe Piper Lane. Semnul verde de pe stradă e ca o bornă preimprimată.

De ce nu pilotez un Super Cub sau un Huski? Un avion îngust cu două locuri (unul în față, celălalt în spate), ceva mai agil, care poate coborî repede și ateriza scurt și care poate literalmente ateriza și decola de pe un teren de tenis? De ce pilotez bătrânul meu Cessna de optzeci de ani, cu patru locuri?

Pentru că locurile sunt unul lângă altul. Așa că Jasper poate fi copilotul meu. Acesta este adevăratul motiv. Pe întreaga durată a zborului vorbesc cu el și mă amuză teribil că în tot acest timp el se preface că nu ascultă.

Facem slalom printre șirurile de avioane. Sunt și câteva frumoase. Benzile colorate, ca și nuanțele de albastru, auriu și roșu încep să se decoloreze. Numerele. Unul pe care am mai zburat, un avion bricolat cu o cabină mică, stă cu nasul înfipt în pistă ca o pasăre căzută, cu stelele Air Force pictate pe fuzelaj acum decojite și arse. A fost construit de un vechi prieten al meu, Mike Gagler. Pilot utilitar din Alaska, Mike a ajuns să piloteze avioane pentru companii aeriene și chiar să le construiască drept hobby. Niciodată nu a făcut ceva ca toți ceilalți, asta mai mult din principiu. A murit devreme, împreună cu familia lui, într-o casă galbenă care se zărește prin ușa deschisă a hangarului. A refuzat să meargă la spital – spunea că asta e doar o strategie a guvernului de a aduna toți morții laolaltă. A murit ultimul din familia lui, pentru că și-a impus, pentru ca soția și cele două fiice ale sale să aibă pe cine se baza. I-am îngropat pe toți patru folosind excavatorul aeroportului, pe vremea când încă mai funcționa.

Mai demult am scos de câteva ori avionul RV-8 al lui Mike, până i-am consumat tot combustibilul. L-am lăsat pe Jasper îngrijorat și singur printre pompele de alimentare și am urcat direct în soare. Am continuat să trag de manetă până când cerul s-a rostogolit sub mine și orizontul mi-a venit în jos peste frunte, ca vizorul unei căști. Lupinguri pe spate mari, lente, amețitoare și rostogoliri rapide. Am făcut-o pentru că nu știam ce altceva să fac.

Apoi m-am apropiat la 10 metri de pistă şi l-am văzut pe Jasper stând pe labele din spate urmărindu-mă atent şi, chiar de la viteza aceea, am ştiut că e îngrijorat şi speriat că l-aş putea abandona, aşa cum s-a întâmplat cu orice altceva, aşa că am oprit.

Vântul din prerie bate către nord, suflând fără prea mare putere, aşa că virez către sud, trag maneta şi decolăm. O chestie care ţine de faptul că toată lumea a murit este aceea că nu mai eşti nevoit să foloseşti pista marcată.

Nimic nu mai este marcat. Dacă n-ar fi Bangley, mi-aş uita propriul nume.

*

M-am gândit să facem un ocol mare şi apoi să ne oprim să bem o Cola. Am scrutat pajiştile de sub Nederland, de sub piscurile Divide, am zburat în spirală, am verificat drumurile şi cele două drumeaguri cât încă mai era puternică lumina, ca să mă asigur că Bangley nu va avea parte de vizitatori cel puţin o zi în cele trei direcţii, apoi m-am oprit lângă sursa de sucuri şi am luat vreo două lăzi. Doar la opt minute depărtare în direcţia nord-est, către Greely. O ofrandă de pace. Alcătuită din doze explodate şi sticle de plastic. În spate, la lumina lanternei, văd o grămadă de băuturi Dr. Pepper – poate că acum e momentul să i le duc drept cadou de Crăciun. Bangley pare a fi genul de persoană căreia îi place Dr. Pepper. O ladă de Sprite pentru familii; n-am mai fost la ele de câteva săptămâni. În timp ce ne ridicăm spre stânga, la nord, soarele care apune se răsfrânge în sticlă precum ceva topit.

Dacă priveşti drept în jos, terenul de la nordul aeroportului ia forme spiralate alcătuite din pârâie şi fundături, iar dacă mijeşti ochii, ca să nu le vezi foarte bine pe cele arse, poţi să-ţi imaginezi o seară obişnuită de primăvară târzie.

Continuu să urc spre vest, îndrept avionul la două sute patruzeci de metri şi îmi încep inspecţia.

*

Nimic. Nimic nicăieri. Drumurile sunt pustii. Din fericire. Aşa sunt de obicei. Dacă ar fi fost careva, totul s-ar fi dat peste

cap și mi-aș fi amânat vânătoarea. Atunci aș fi coborât, aș fi oprit motorul și aș fi dat drumul la muzică. Am patru cântece pe CD-ul conectat la amplificator și la căști: ele se numesc

Întoarce-te către nord, dacă nu, vei muri
Întoarce-te către sud, dacă nu, vei muri
Întoarce-te către est, dacă nu, vei muri
Întoarce-te către vest, dacă nu, vei muri.

Cuvintele sunt ușor de reținut: repeți doar titlul. Urmat de amenințătorul: știm că ești aici. Vei deveni hrană pentru câini, ca mulți alții înaintea ta.

Bangley m-a pus să adaug asta.

La naiba, nu, am spus. Nu e necesar și e și dezgustător.

Bangley mă privea fix, cu rânjetul lui pe jumătate format.

Dar e adevărat, nu-i așa? Nu-i așa, Hig?

M-a lovit direct în plex.

Spune și asta, a tunat el. Nu vorbim aici de o seară dansantă.

De cele mai multe ori, funcționează. Sunt suficienți necunoscuți, au supraviețuit suficienți, așa încât vizitatorii nu pot fi siguri dacă nu cumva în aeroport e vreun grup de mongoli așteptând să îi facă praf. Ceea ce presupun că și suntem. Un grup de doi. Nu, trei. Și probabil că își spun: tipii ăștia au avioane, un portavoce, o înregistrare, ce altceva or mai avea? Îl avem pe Bangley, zic eu. Habar nu aveți ce înseamnă asta. Așa că ar fi bine să faceți cale întoarsă.

Dacă mai e nevoie de ceva convingeri suplimentare, am ajuns destul de bun încât să folosesc pistolul mitralieră Uzi al lui Bangley de pe fereastra din stânga. Încerc să nu ating pe nimeni, dar nu-mi iese întotdeauna.

Au tras în mine de paisprezece ori. Trei gloanțe au trecut prin fuzelaj. Majoritatea nu știu cum să tragă în avioane. Nu ne lovesc niciodată suficient de puternic.

Acum nu e nimeni. Autostrada 7 e pustie, la fel și șoseaua interstatală 287. Traseul nostru vestic. Soarele se scurge pe Boulder Canyon și mângâie piscurile Flatirons. Pe vremuri era traseul nostru preferat pentru drumețiile de o zi; traseul de-a

lungul stâncilor, din când în când. La nord, muntele Evans este roşu din cauza zăpezii însângerate. Nu mi-am socotit bine timpul – nu am vreme să verific şi dealurile dacă vreau să mă duc să alimentez şi cu băuturi. Adevărul este că nici nu e nevoie să le verific. O fac pentru că este frumos să zbor jos peste dealuri, dar ştim deja unde se află căprioarele. Dacă o să căutăm urme de elan, va trebui să o facem de jos. Merg către est şi o ţin întins către centrala electrică de pe St. Vrain, la sud-vest de Greeley. E un camion dublu răsturnat jumătate pe drumul de ţară, jumătate pe aleea lungă a unei ferme. Îl zăresc de la o depărtare de cinci kilometri. Benzile murdare roşii şi albe captează razele soarelui ca o tablă. L-au jefuit în căutare de apă potabilă, cred, apă îmbuteliată şi sucuri. Când am văzut camionul prima dată, probabil că nu mi-ar fi trecut prin minte să aterizez, dacă n-ar fi fost cinci oameni adunaţi în jurul lui. Şi unul aplecat peste fereastra şoferului. Din cauza focurilor de armă m-am ridicat iar în aer şi am survolat zona.

Sunt sigur că nu mai sunt la fel de rapid cum eram cândva. Uneori e ceaţă. Dar oamenii vorbesc de pe pământ şi camionul îmi face cu ochiul. Gândeşte, Hig. O bătaie cu focuri de armă pe un camion de Cola.

Ceea ce a dus la bunătăţile noastre lunare.

Atunci, prima dată, iazul fermei de la est era negru, având formă de semicerc de-a lungul malului înspre nord şi fiind ridat în rest, aşa că am survolat şi am aterizat pe linia galbenă punctată din nord, în plin vânt. Am coborât şi m-am întors după Jasper, care aştepta intrigat pe scaunul meu, aşa că l-am dat jos. I-am tras pe bărbaţi de cizme în şanţul cu iarbă înaltă, pentru ca Jasper să poată... Am descoperit mai devreme că este mai uşor aşa decât dacă îi trag de mâini.

Uşile din spate ale camionului erau blocate, cu un lacăt simplu în formă de U. M-am dus până la fermă, am traversat curtea noroioasă şi am găsit un cleşte în magazia pentru maşini.

Nu mi-a trecut prin minte decât după câteva luni că aş fi putut să îl iau cu mine pe Bangley, care ar fi putut aduce

camionul direct la aeroport. Atunci mă bucuram deja că pot să aduc câteva lăzi de fiecare dată. Pe atunci mă gândeam să le economisesc, astfel încât să ne ajungă toată viața. Puținul din viața noastră de care să ne bucurăm.

Nu mi-a trecut prin minte decât mult mai târziu că, până atunci, dacă vorbeam despre ani, dozele aveau să fie complet distruse de îngheț și dezgheț. Nu contează. Acum era un sistem bun.

Prima dată am încărcat trei lăzi în Bestie, apoi am închis și am încuiat ușile. Băgasem deja cheia în contact când m-am urcat din nou în camion și am prins o bucată din cămașa roșie a unuia dintre bărbați de o bornă folosită drept indicator de vânt. Mila 4. Îmi aduc aminte. Cu trei găuri de glonț de calibru 22 pe o suprafață de trei centimetri. Destul de bine. Probabil că băiatul casei exersa împușcarea câinilor de prerie.

Astăzi bate iar dinspre nord. Vântul. Și-a modificat direcția la o sută optzeci de grade în mai puțin de o oră, ceea ce e normal pentru perioada asta a anului. În acest moment, am simțit vântul bătând în ambele capete ale pistei de la Erie în direcții opuse, ceea ce face ca aterizarea să fie destul de interesantă.

Un șir de stâlpi de telefon se întinde de-a lungul marginii estice a drumului. Nu contează, sunt destul de departe. Stâlpul mic de reflexie și bornele trec ușor pe sub aripi. Propriul instructor mi-a spus că, în cazul unei aterizări de urgență, un drum pavat este aproape întotdeauna suficient de lat dacă aterizezi drept în centru, aproape întotdeauna suficient de departe de orice fel de stâlp sau indicator. Riscant este un drum de țară care pare lat. Indicatorul pe care nu-l vezi ar putea fi cel care-ți va sfâșia aripa și te va doborî.

Și totuși, mă las pe stânga apropiindu-mă din direcție vântului, foarte sus, și plutesc în jos cu flapsurile deschise, exact către mijlocul pistei din stânga, unde am zărit un loc de lângă un plop înalt, apoi, la orizont în fața mea, șoseaua se ridică pentru a mă întâmpina așa cum plutesc eu în jos; trag încet maneta cât mai mult înspre mine, apoi cobor brusc și simt o zdruncinătură ușoară în timp ce apărătoarele zumzăie. După atâția ani,

plăcerea unei aterizări reușite. Am mai făcut-o de multe ori din această direcție și știu că nici măcar nu am nevoie să recurg la frâne – trebuie doar să țin botul avionului ridicat și să îl las să ruleze către pistă și camion.

Apăs o dată frânele, în timp ce Jasper stă pe scaunul lui așezat pe labele din spate, pe pătura sa groasă de pe poziția copilotului, aplecat doar puțin înainte, repoziționându-și labele din față. Trag butonul principal și opresc motorul. Un zgomot prelungit, elicea devine vizibilă, încetinește, apoi tăcere.

Vântul zgâlțâie parbrizul și întregul avion. E mai puternic decât am crezut. Bate în rafale. Turteşte iarba scurtă de pe câmp, intermitent ca o briză. Florile roșii de ochiul boului din șanț își apleacă tare capetele. Fereastra laterală este deschisă, așa că îmi sprijin cotul. Miroase a pământ reavăn, plin de mucegai și de noutate. Încărcat cu amintiri așa cum doar mirosul poate fi. Se simte puțin vechiul miros de bălegar de pe terenul unde erau hrănite animalele, în spatele magaziilor. Totul este nesigur în perioada asta a anului.

Mă întorc spre Jasper.

Bine ați venit în Vechiul Oraș Coca Cola. O nouă sosire la timp și o aterizare perfectă, care v-au fost asigurate de echipajul Companiei Aeriene Potaia. Vă rugăm să nu părăsiți locurile până când avionul nu se oprește complet. Deschideți cu atenție spațiul de deasupra capului.

Jasper îmi aruncă o privire dezaprobatoare și continuă să privească fix înainte prin parbriz, încruntat ca orice copilot competent. Nu apreciază glumele în timpul serviciului. Știe că vom merge la camion, așa că îl urmărește de la o distanță de optsprezece metri.

Apoi mârâie. Scurt. Un mârâit gros, care îi ridică pielea de deasupra colților de sus.

Bine, ne-am oprit complet. Nu există nicio cabină deasupra. Nu mai fi așa de nesuferit. Doamne.

Continuă să mârâie. Se zburlește, cu blana de pe spate culcată peste pielea întinsă. Fixează cu privirea spatele camionului

cu Cola. Părul meu – firele de pe propria ceafă – se ridică. Îi urmăresc privirea. Lanțul alb din spatele camionului atârnă de ușa roșie scorojită. O fâșie de umbră neagră între cele două uși. Cea din dreapta e semideschisă. Abia. Mirosul dinspre nord spre sud care vine pe drum. Către noi.

Fără a-mi desprinde ochii de camion, mă întind după armă. E așezată în poziție verticală, cu țeava în sus, într-un suport fixat în partea din față, stânga, lângă scaunul lui Jasper. Lângă ea se află pistolul automat. Ridic lanțul de crom și apuc arma. Mulțumesc, Bangley.

În regulă, băiete. Bravo.

Acum vorbesc în șoaptă, fără niciun motiv.

Bine, să mergem.

N-are niciun rost să îi spun să rămână în avion. N-o va face niciodată. Nu în aceste situații. Nu vreau să își luxeze ceva în timp ce sare. Deschid ușa. Doi pași, aripa până la pământ, mă întorc pe jumătate și îl iau cu mâna dreaptă, apoi îl las jos pe pistă, în timp ce se prinde cu ghearele de asfalt.

Bine. La picior.

Știe. A mai trecut prin așa ceva. De prea multe ori.

Sunt optsprezece, poate chiar șaisprezece metri. Când zbor, țin arma într-un suport, pentru că este prea greu să trag din aer. Iau rezerva de gloanțe pe care mi-a pregătit-o Bangley. Ridic siguranța. Împing mânerul din poziția full în cea de semiautomat. Vântul se potolește un minut, îl simțim cald pe față adiind ușor către vest, ducând cu el arome diferite – de pământ, de flori, poate chiar și de sare. De la mare. Cât e de departe? Cel puțin o mie patru sute de kilometri. Ascult. Nu se aude decât vântul, care-mi gâdilă urechea stângă. Jasper continuă să mârâie. Pășesc. Mă opresc. Pășesc iar. Un vânturel trece pe deasupra de la dreapta la stânga, nu prea sus, într-un zbor lent și ușor. Pășesc iar. Parcurgem jumătate din distanță și ne oprim. Ne ghemuim și apoi înaintăm cu un genunchi. Mergem cât de jos posibil, fără a merge târâș. Târâș ar fi cel mai bine, dar este

greu să te deplasezi repede. Așa, dacă vor trage din camion, sper că vor ținti în sus.

Lătratul propriei voci mă sperie.

Sunteți morți.

Vântul.

Sunteți morți. Dacă încercați să ieșiți și să trageți, sunteți morți.

Jasper mârâie. Simt soarele cald pe sprânceană și pe obrazul meu stâng.

Sunteți prinși. Mă auziți? Dacă încercați să luptați, e ultimul vostru minut pe pământ. Aruncați armele și ieșiți. AFARĂ! Cu mâinile la vedere! Dacă faceți așa cum vă spun, nu vă voi răni. Aveți cuvântul meu.

Vânt. Soare. Pasăre. Îmi spun: oare chiar vorbesc serios? Că nu îi voi răni. Nici măcar nu sunt sigur. Orice s-ar întâmpla aici, intenționez să rămân în viață.

Trei, doi, unu – GATA, MURIȚI!

Văd interiorul de metal. Știu că ultimele lăzi din spate sunt stivuite una peste alta până în tavan. O treime din camion este deja goală. Probabil că în felul ăsta am suficient spațiu să nu trag în sticle și în doze. Două gloanțe în sus...

Nu, stai. Un zgomot metalic, un hârșâit. O mână care ține o rangă se strecoară prin deschizătură.

Rangă de metal, mână, braț.

Arunc-o! Arunc-o! Arunc-o!

Cade. Lovește asfaltul cu un bang.

IEȘI de acolo, cu mâinile la vedere.

Sunt mâini mari. Părul de pe dosul palmelor este murdar. Întinse prin deschizătură, seamănă cu mâinile unui bandit care încearcă să facă un spectacol de păpuși. Brațele sunt acoperite cu o geacă albastră de schi, prea scurtă pentru mâinile lui, unsuroasă, dar nouă. Ușa se deschide mai tare. Cap mare, ochi albaștri, mari, o pălărie de camuflaj. Barbă încurcată. Un uriaș iese din camion, deloc dispus să își întoarcă spatele.

Mai sunt doi.

Voce răguşită, care iese printr-o jumătate de tonă de pietriş. Clipeşte des din cauza soarelui.

Un avion care merge. De unde ai făcut rost de un avion care merge? La naiba.

Taci naibii! Spune-le. Acelaşi lucru. Mâinile mai întâi.

Bâtă de baseball, mâini, braţe într-o geacă australiană unsuroasă, altul iese din camion. Păr lung prins într-o coadă groasă, privire nervoasă: către faţa mea, armă, câine, şanţ. Vrea să sară. Jasper mârâie cu un ton mai jos.

Nu ai gloanţe în chestia aia. Gloanţele s-au terminat de mult. Ai auzit, Curtis? Strigă în spate. Se mişcă spre est. Un pas, doi.

Domnul pilot crede că o să ne împuşte. Ochii se plimbă rapid de la armă la şanţ.

Ar fi făcut-o deja. Da, chiar aşa. E numai gura de el.

Îmi spun: Până acum numai el a vorbit.

Haide, Curtis. E în regulă. Omul stă în genunchi la douăzeci de metri, are un pistol, dar n-are gloanţe.

Cel mai apropiat se află acum la trei metri de uşa întredeschisă. Privesc cu ambii ochi larg deschişi. Întotdeauna fac aşa. Avantaje. Pot vedea uşa. Simt cum seara coboară ca o sârmă care se răsuceşte. Bărbatul cu codiţe anunţă coordonatele mele. Căldură. Căldura furiei pure care îmi urcă pe ceafă, pură şi curată ca un fum alb. Ţin degetul pe curba fină şi rece a trăgaciului.

Uşa se balansează. Se deschide. O umbră. Marginea se trage înapoi ca o perdea, urmează lumina, fulgerul care a luminat bărbatul în mişcare, fluturând arcul în sus şi în jos. Trag. De două ori. Săgeata pare o gaură în aer, se aude zgomotul furios al vidului, bărbatul se lasă pe spate, arcul cade, şirul din faţă de sticle de Cola se răstoarnă şi se varsă. Tăcere. O sticlă de Dr. Pepper se rostogoleşte şi o ia la vale.

Cei doi bărbaţi din drum sunt pe jumătate ghemuiţi şi înmărmuriţi, acoperindu-şi reflex capetele cu braţele. Stan şi Bran.

Cutia de Dr. Pepper s-a rostogolit şi s-a oprit lângă cizma lui Codiţă. Un şuvoi de sânge se prelinge de pe marginea camionului pe asfaltul unde a căzut doza.

Uite ce ai făcut. Urlu. Cretin tâmpit. Le-ai distrus. Probabil douăzeci de lăzi de suc.

Pieptul, respirația îmi vibrează din cauza adrenalinei și a furiei.

Și l-am și omorât pe amicul vostru. Bravo.

Bărbații stau nemișcați, cu brațele peste cap, ghemuiți. Este ultimul gest patetic înainte de moarte. Acum se așteaptă clar să moară. Arma este deja îndreptată către Codiță, iar degetul deja apasă trăgaciul. Respir greu. Mă opresc, respir. Îi voi ucide.

Nenorociții au încercat să mă omoare. Pentru Cola. Bine. Nu chiar pentru o sticlă de Cola zilnic. Douăzeci și patru într-o ladă, o dată pe lună. O aduc înapoi. Săptămâna fără – o măsură calculată prin care intenționez să fac din următoarea tură o ocazie specială. Pentru mine și pentru Bangley. Să recunoaștem. Când aterizez la familii cu sticlele de Sprite, sunt ca un zeu.

Unul dintre ei scâncește, cel blond. Nu se deranjează să cerșească milă.

Trebuie să-i omor. Dacă îi las în viață, vor goli camionul, vor ascunde totul în șanțuri și în gardurile vii și gata tratația lunară. Chestiile astea, așa puține câte sunt. Însă suficiente pentru a le aștepta cu nerăbdare. Plus că au încercat să mă omoare.

Codiță îngenunchează, își acoperă ochii cu mâinile imense, ca un copil care se joacă de-a v-ați ascunselea și plânge. Coadă de Cal își strânge capul între mâini și mă urmărește cu o frică nedisimulată, pe jumătate clipind, tremurând în așteptarea glonțului.

Sus.

Termină odată! urlă Codiță.

Sus. N-o să vă omor.

Cuvintele sunt ca nitrogenul lichid. Un moment de încremenire totală.

O să îl trageți pe tovarășul vostru în șanț fără o vorbă, fără un cuvânt, cât timp câinele meu își va lua cina.

Imaginile se lovesc unele de altele și se zbat în mințile lor zdruncinate de teroare. Propriile lor vieți, ușurarea care nici

măcar nu a fost digerată sau conștientizată, groaza de a hrăni câinele. Creează un vortex, un contracurent, precum cele două steaguri de pe aeroport care stau față în față în vânturile vrăjmașe. Încep amândoi să tremure. Tare.

Vorbesc serios. N-o să vă omor. Așa cum ai spus, aș fi făcut-o deja. Cu siguranță.

Au lăsat mâinile în jos și mă privesc. Să-i omor pentru o Cola. Nu pentru ceva de lux. Așa cum omoram înainte pentru diamante, pentru petrol. Nu. Nu astăzi.

O să-l trageți pe amicul vostru în șanț și apoi o să încărcați douăzeci de lăzi, cincisprezece de Cola, cinci de Sprite și... a, da, două în plus de Dr. Pepper, o să le încărcați frumușel în spatele avionului și apoi eu o să urc și o să-mi iau zborul. Iar voi luați restul. Pentru că n-am ce face. Odată ce decolez. Doar dacă vă omor. Ceea ce n-o să fac. Am făcut asta de prea multe ori. Haide.

Vânturelul zboară peste câmpie. Vântul adie peste iarba scurtă, soarele a ajuns aproape pe Divide. O să urce și o să vâneze până după apus. Urcă și coboară, urcă și coboară. Cu capul lui colorat, urcă neobosit, sfâșiind aerul. Vânează șoareci.

Mi-e rău. Vreau să vărs pe drum, dar n-am s-o fac. Mi-e greață să tot apăr ce se presupune că trebuie să apăr.

*

Încarcă dozele. Și-au târât tovarășul în șanț, apoi am fluierat o dată și m-am întors cu spatele. Au cărat câte patru lăzi dintr-odată, a mers totul repede. Le-am spus să încarce arcul și au început să tremure. Când Coadă de Cal s-a aplecat, am văzut un colier lung din bucățele de piele la gâtul lui. Ambii miroseau a moarte.

Oricum ești un om mort, a mormăit Coadă de Cal în timp ce trecea pe lângă mine cu o încărcătură de lăzi.

Ce-ai spus?

Nimic.

A aruncat lăzile prin ușa deschisă.

Ce naiba ai spus?

S-a întors, a trecut pe lângă mine. L-am oprit cu țeava pistolului.

Ce tot spuneai acolo că sunt mort oricum?

I-am împins și mai tare țeava în coaste. A gemut.

Arabii. Ne poți ucide pe noi, dar arabii te vor ucide pe tine.

Cum adică arabii?

Așa am auzit. În Pueblo. La radio. Arabii. Sunt aici. Sau sunt pe drum. Să ne omoare pe toți.

Scuipă. La câțiva centimetri de cizma mea.

Ce-i aia? îl îmbrâncesc eu.

Care aia?

Aia. Colierul tău.

S-a îndreptat, a înghițit. Privirea de un verde-gălbui în lumina ultimului soare. Batjocoritor.

Alea sunt pizde. Pizde uscate.

Am apăsat pe trăgaci. L-am făcut terci. Fără să mă mai gândesc. L-am lăsat culcat pe spate pe drum, cu mațele pe-afară. Celălalt, Codiță, a scăpat lăzile și a luat-o la goană. Spre sud. Printre două câmpuri verzi. Sub un val de nori rozalii, o figură care devenea un punct.

*

Încerci să faci ce trebuie. Intervine neprevăzutul. Ce naiba să fac cu douăzeci de lăzi de Cola? Să i le donez pe toate lui Bangley?

V

Când i-am povestit lui Bangley despre întâlnirea de la camionul de Coca Cola, a scos o doză din buzunarul vestei, o doză nouă, şi-a strecurat unghia ascuţită de la degetul mare pe sub clăpiţa capacului şi a deschis-o. Îi simţeam mirosul de pe bancă, un miros puternic de mucegai sărat, ca o lopată de turbă răvăşită. A lipit-o de mandibulă, s-a dat înapoi doi paşi şi a scuipat pe uşa hangarului, un succes în instruirea domestică a bărbatului.

Mersi.

La naiba, Hig, odată ce am aflat că asta avea să fie bucătăria şi salonul tău de primire, la naiba.

S-a lăsat pe spate pe scaunul de bar pe care l-am pus acolo pentru el, lângă uşă. Astfel putea vorbi şi se putea întoarce ca să scuipe. Stătea aplecat, pe jumătate ridicat, cu picioarele întinse, braţele încrucişate, niciodată nu stătea aşezat cum trebuie.

Aşadar, le-ai dat o şansă.

S-a întors, a scuipat.

Erai în recunoaştere.

Mă privea fix. Îmi închipuiam ochii lui de culoarea minereului, care atunci când se mişcau, produceau un sunet uscat precum pietrişul aruncat.

Erai gata să distrugi o sursă importantă de cafeină. Ca să nu mai zic de bule. Nu prea sunt bule în viaţa noastră, Hig. Nu suntem prea efervescenţi.

N-am putut să mă abţin să nu zâmbesc. S-a întors, a zâmbit.

Erai dispus să îţi sacrifici propria viaţă. De două ori. Nu, de trei ori. Cum se zice când e vorba de patru? Nici măcar nu mai ţin socoteala.

Și-a eliberat o mână, și-a coborât privirea, și-a strâmbat gura și a început să numere. Avea o barbă veche de trei zile, iar țepii erau ca sârma. A renunțat.

Să vedem: prima greșeală a fost că nu te-ai dus în lateral, de unde ai fi putut trage în plin și ai fi fost în siguranță din spate. Mi-ai spus despre camion că este două treimi plin. Bine. Asta înseamnă o mulțime de loc. Și, cel mai probabil, adversarii sunt îngrămădiți deja la ușă. Aveai multă muniție. Oricum i-ai fi distrus. Tipul cu arcul nici măcar n-ar fi avut timp să-l încarce.

A dat din cap. Nu era amuzat deloc.

A doua: când tipul a strigat către tovarășul lui din spatele ușii și efectiv i-a dat coordonatele tale. Te-a luat la ochi, Hig. I-a oferit trăgătorului unghiul și distanța corecte. Singurul lucru la care mă pot gândi – și care să fie atât de nebunesc – este că știau că oricum erau morți și s-au gândit să mai facă o încercare disperată. Adică știau că erau morți la fel ca toți ceilalți din emisferă, cu excepția bătrânului Hig. Nu s-au bazat pe asta. Hig care încearcă să ajungă în rai.

A scuipat.

Așa că au strigat: Uite cum poți să-l omori pe fraierul acesta, iar tu spui că îi aveai în bătaia puștii. Atunci ar fi fost momentul potrivit ca să tragi. Cel puțin de trei ori. Îl omorai mai întâi pe cel care era afară, repede, cel mai de aproape, care se putea adăposti după colțul camionului, apoi pe cel din camion, apoi pe cel care se afla clar în spate și se pregătea să te ucidă. Bang, bang, bang.

A scuipat.

Nuu... Nu și bătrânul Hig. Niciodată nu încetează să mă uimească. Tu aștepți până când se deschide ușa și îl vezi pe tipul cu arcul pregătit și mai aștepți până când lansează o săgeată. Poate că omul era la vânătoare de fazani sau ceva de genul și nici nu se gândea la tine...

Nu a fost așa.

A scos o săgeată sau nu?

N-are sens să-l contrazic. M-am lăsat pe spătarul băncii și mi-am încrucișat și eu brațele. Eram stânjenit. Asta pot să-o spun cu siguranță.

Așa, deci îl împuști. Prima mișcare corectă din toată dimineața. Dar câte lăzi ai distrus? Dacă te-ai fi așezat în lateral ca un bun tactician... bine. Dar să zicem. E terminat. Amenințare neutralizată. Ceilalți doi sunt niște lași și încremenesc, în loc să profite de ocazie ca să atace sau ca să se retragă.

A clătinat din cap.

I-au oferit lui Hig o ultimă mare șansă. După părerea ta. Ți s-au prezentat ca niște ținte perfecte. Practic, te implorau să îi termini.

A scuipat. Și-a desfăcut brațele, și-a ridicat cozorocul șepcii de camuflaj, pătată de sudoare, și s-a scărpinat pe capul care începea să chelească. Apoi și-a pus din nou șapca. Rânjetul strâmb era la locul său.

Dar nu. Ne vom pune din nou în pericol de moarte. De fapt, chiar o să le dăm tot camionul cu suc pentru deranj. Care, că veni vorba, Hig, nu mi-ai spus niciodată că e un tir. Pe care l-am fi putut aduce aici oricând. Întotdeauna mi-am imaginat că e vreun depozit sau ceva de genul acesta. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să te întreb.

S-a întors, a scuipat. A rămas pe jumătate întors, privind în soare de-a lungul rampei și a pistei.

S-a întors apoi la loc.

În fine, e decizia ta. Tu l-ai găsit, a zis el, uitându-se fix la mine.

Unde eram? A, da. Adică ei au făcut tot ce-au putut ca să ne omoare și tot ce putem face e să le dăm toată Cola. Drept premiu de consolare. Presupun. Așa că o să le-o dăm, dar mai întâi le mai oferim o șansă ca să ne omoare. Îi punem să încarce micul nostru premiu de consolare și le stăm aproape cât fac ei treaba asta, suficient de aproape cât să-i atingi cu arma, iar ei – masivi și rapizi – să aibă ocazia perfectă pentru un alt atac. Tu erai singur, ei erau doi, situația nu era deloc sub control, chiar

deloc, încărcat, descărcat, cei doi mișcându-se continuu, schimbând tot timpul unghiul, fără nicio limită, nici măcar legați unul de celălalt. Ca o echipă, nu-i așa, Hig? Bine.

A scuipat.

În fine, probabil că a fost cea mai norocoasă chestie. Pentru că, deși nu a fost cea mai deșteaptă mișcare, ești un norocos, Hig. Asta ți-o spun clar. Fiindcă atunci ți-au dat informații. Pur și simplu, din senin. Nici măcar n-au fost solicitate. Nici măcar nu au fost forțați. Nu de către Hig. Am obținut date despre arabi.

Acum înjura pe bune. În barbă. Nu s-a mai întors, a scuipat direct pe podeaua hangarului.

Obținem informații despre arabi și tu ce faci? Îl omori pe nenorocit. ACUM îl omori. În sfârșit îți dai seama că nu e un cercetaș ca tine și îl omori cu sânge rece. Înainte de a-ți spune ce trebuie. Mai întâi obții informații despre un posibil vizitator *adevărat*, adică un vizitator cu ceva forță, o posibilă *invazie*, și tu termini conversația. Pentru că descoperi – o, ce surpriză – că omul e un violator și un ucigaș ca oricare alt supraviețuitor care mai există în țara asta nenorocită. La naiba! Ce mai șoc! La naiba!

Era vizibil furios. Ceafa și obrajii îi ardeau. Vena îi pulsa pe frunte. Simțeam cum propria-mi față ia foc. Avea dreptate. Asta îmi spuneam. Dacă într-o bună zi o să fiu prins și ucis, va fi pentru că sunt prea moale. Corect? Dar merită să trăiești altfel? În stilul lui Bangley? Ei bine, sunt un novice. Încă. Un învățăcel la școala lui Bangley. Doar pentru simplul fapt că locuiesc aici. Și nici nu mă descurc prea bine. Încă.

Bună treabă, a zis el. Vânătoare plăcută.

S-a ridicat, s-a îndreptat de spate și s-a îndepărtat.

Eh, n-a mers prea bine. M-am oprit la camion ca să-i aduc un cadou lui Bangley. Mă gândeam la el. Hmm... N-a luat nici măcar o sticlă de Cola, nici măcar una. N-ar lua nici cât aveam să fim plecați. Îl cunoșteam. Poate că ne urmărea prin lunetă noaptea când dormeam, dar nu s-ar atinge de un singur lucru din hangar. Face parte din codul lui. Oricum, Cola e stricată acum. Stricată din cauza incompetenței. Și cu ce preț. Pentru

că, deși am supraviețuit întâlnirii, plătesc un preț. Statistic, dacă nu altfel. Pentru Bangley, contează doar ce reușești să marchezi până închizi ochii, iar lupta de la camion mai adaugă un eșec în coloana mea, care, la bine și la rău, este acum și coloana lui. Asta îl enervează cel mai mult. Nu vrea să piardă pentru că a tolerat un prost.

Am scos aerul din piept. Mi-am spus: O să fie bine în munți. O să-ți facă bine să urci acolo. Să respiri aer proaspăt. Îmi ziceam: Ciudat. Nu mai e decât o singură persoană, cu excepția familiilor, pe o sută de kilometri pătrați și tot simt nevoia să respir aer proaspăt.

VI

Acum mergem repede prin noapte. Eu și cu Jasper, cu sania care saltă în spatele nostru. E frig. Frig și bine. Stele înalte punctează noaptea fără lună; trecem pe sub Calea Lactee cum am trece printr-un râu adânc. Nu vom ajunge niciodată de cealaltă parte. Nu o facem niciodată.

Cearta cu Bangley încă mă macină. Acum se aud doar respirațiile noastre. M-am îngrășat peste iarnă. Simt grăsimea în picioare. E bine că fac mișcare, mă deplasez repede.

Trag sania cu mâna dreaptă, apoi schimb. Rucsacul e pe sanie, la fel și arma. De data asta, datorită lui Bangley, port un pistol subcompact, un Glock de plastic care nu cântărește mai nimic. Am sentimentul că sunt mai mulți supraviețuitori prin preajmă, trafic intens, nu știu de ce.

Trec de turn prin dreapta. Trec de locul de ochire fără niciun fior. Gândurile mă asaltează în ritmul pașilor repezi. Te poți obișnui cu crima așa cum te poți obișnui să ai o capră moartă la ușă. Unchiul Pete. Cu sticla și trabucurile și poveștile lui. Viața lui pe iaht cu Louise. Apoi pe un trauler în Alaska.

Ca și cum, dacă trăiau pe apă, viața devenea mai animată. Nu i-a plăcut niciodată să bea whisky, mi-a spus. Dar îl bea pentru că are o istorie veche.

Caprele moarte sunt tot mai multe. Poți trage o capră în câmp, dar amintirile nu poți decât să le tragi la soare și să speri că se usucă. Se usucă și se transformă în ceva sfărâmicios și inodor.

Mergem. Mai avem jumătate de oră până la primele pante, până la primii copaci. Noaptea n-are greutate: întunericul este

acum ușor în trecerea lui imanentă, ca o căprioară pe cale să sară. Lumina dimineții este doar un gând care ți-a trecut prin minte. Împietrită și tăcută; stelele sunt sus, nici urmă de vânt.

Mă gândesc la triburile din câmpie, cele care locuiau aici, care se mișcau pe aici. Uta și arapaho, și chayenne. Comanșii au venit până aici; indienii sioux, care erau nomazi, vânau și făceau raiduri; kiowa și din când în când, niște apași. Când eram copil, citeam despre războaiele dintre ele și mă întrebam de ce s-ar lupta cineva într-o țară atât de mare. De ce peisajul devenea tot timpul un teritoriu care trebuia împărțit. Ei bine, Bangley și cu mine suntem doi și uneori baza noastră de resurse pare săracă. Nu pentru că nu avem suficientă mâncare, suficiente materii prime sau pături. La nivel ideologic. Ideologia e cea care dezbină popoarele. Dezbina, la trecut. Ce popoare mai sunt acum? Oricine a mai rămas se luptă, scotocește după resturi. Poate se unesc în găști precum Bangley și cu mine.

Și tot suntem dezbinați – în uniunea noastră sunt fisuri. De la principii. Ale lui: Vinovat până la... până la nimic. Mai întâi omoară, apoi întreabă. Vinovat, apoi mort. Versus ce? Ale mele: lasă un vizitator să trăiască cu un minut mai mult, până când se dovedește a fi uman. Pentru că tot timpul sunt. Ce spusese Bangley la început? Nu negocia niciodată. Îți negociezi propria moarte.

Eu contra lui. Dacă urmezi principiul lui Bangley până la capăt, te pricopsești cu o singurătate cruntă. Fiecare pentru sine, chiar și atunci când e vorba de moarte – și ajungi la o însingurare completă. Tu și universul. Stelele reci. Ca acestea care dispar tăcute în timp ce noi mergem. Crede în posibilitatea comuniunii și obții altceva. O uniformă zdrențuită fluturând într-o bernă. Ajutor solicitat și oferit. Un zâmbet dintr-o curte murdară, o fluturare de mână. Acum, apusul nu mai e atât de însingurat.

Suntem niște filosofi, nu, Jasper?

E fericit pentru că face mișcare. Împreună cu mine. Știe unde mergem.

*

Urcăm pe firul apei. E o cărare mai veche, de dinainte de timpul în care am început să o batem noi – sau indienii arapaho sau chayenne de care pomeneam mai devreme. Mult mai veche decât căprioarele și elanii. Sau decât coioții care i-au vânat. Pumele. Lupii. Lupii din nou. Poate bizonii din munți. Din când în când urșii grizzly, dar de obicei aceștia nu se aventurează pe trasee, nici chiar pe trasee de vânat.

Intrăm și ieșim din pădurea de plopi, care face întunericul chiar și mai profund. Pâlcuri de sălcii. Urcăm pe pantele acoperite de iarbă, care astfel devin mai galbene, și intrăm într-un canion scurt, unde se aude ecoul apei. Apoi traversăm o pădure de pini galbeni, căreia i-am simțit mirosul înainte de a o vedea, pentru că apa îi duce parfumul la vale: arome de vanilie ca într-un magazin de dulciuri. Pinii ăștia încă mai stau în picioare. Sania zgârie rădăcinile încurcate, pietrele goale. Movile de balegă de căprioară uscate de mult. Mă opresc, dau drumul funiei și îmbrățișez un copac mare, stând în mijlocul unui strat moale de salvie, care este mai deschisă la culoare decât noaptea, adunată în pâlcuri pe sub copaci, aromată și astringentă. Îmbrățișez coaja rugoasă și groasă, cu nasul înfundat în rășină, inhalez mirosul puternic de vanilie ca pe cel dintr-o sticluță maronie, copacul care miroase puternic și dulce precum bomboanele de zahăr ars. A fost o vreme când obișnuiam să intru în magazine care miroseau astfel. Pline de liceeni în șorțuri care se chinuiau să scoată înghețata tare. Părea teribil de greu pe atunci. De ce era atât de frig? Fete subțiri dându-și capul pe spate, apropiindu-se de fiecare con cu dușmănie. Cea cu rom și cu stafide era preferata mea. Melissa adora înghețata de fistic. Sau orice altceva cu bucăți de caramel. Dar diviniza înghețata cu bomboane de zahăr ars. Saliva îmi umple gura la baza copacului. Probabil că aș ucide pentru o înghețată acum și asta nu e nicio metaforă.

Jasper are răbdare. Se așază, apoi se întinde. Altă dată ar fi zbughit-o înainte și ar fi zburdat în dreapta și în stânga, în cercuri

mari, traversând și retraversând poteca, urmându-și mirosul, luând urma vânatului, neobosit – dar acum e bucuros de odihnă. Și eu sunt. Nu ne grăbește nimeni. La aeroport există suficientă mâncare, iar Bangley se poate descurca fără mine câteva zile, deși sper că nu foarte bine. Întotdeauna mi-e teamă atunci când mergem în munți, că o să ajungă să îi placă așa mai mult. Singur. Deși este suficient de deștept; e un strateg suficient de bun încât să știe că pe termen lung șansele lui scad. În plus, nu e fermier. Jasper a mai trecut de multe ori prin asta și este suficient de politicos încât să nu fie vizibil stânjenit. Faptul că îmbrățișez copacii, că vorbesc singur. În noaptea asta, încă e noapte, deși cam pe trecute, nu spun un cuvânt, pentru că în noaptea asta mă controlez puțin și am disprețuit întotdeauna persoanele sentimentale, poate pentru că este o slăbiciune care îmi este familiară. Însă copacul miroase aproape mai bine decât orice altceva din lumea noastră de acum și miroase a trecut.

Pe vremuri, merele erau unele dintre cele mai dulci chestii. În America de Nord. De ce reprezentau așa o mare delicatesă, de ce studentul care voia o favoare lăsa un măr pe catedra profesorului? Miere și mere. Melasă. Zahăr de arțar în pădurile din nord. O acadea de Crăciun. Imagini suprarealiste cu bomboane care dansează în cap. Uneori, toamna, când ne întoarcem din patrulare, aterizăm într-o livadă la nord de Longmont. Acri întregi de meri, soiuri al căror nume nici măcar nu-l știu, majoritatea copacilor fiind uscați de multă vreme din lipsa apei; cei care încă mai sunt verzi sunt aliniați de-a lungul vechilor șanțuri care încă mai curg, dar au devenit neîngrijiți, plini de rămurele verzi, întorcându-se la un fel de sălbăticie, cu merele pătate și ciugulite, distruse de viermi, dar dulci. Mai dulci decât înainte. Orice-o fi ce-a mai rămas din ceea ce distilează ei e mai concentrat în libertatea asta a lor, deplină și periculoasă.

Inspir profund, cu brațele întinse, și cu palmele pe coaja rugoasă, care este cumva mai caldă decât aerul, cu degetele ținând catifeaua solzoasă a cojii aproape cu aceeași putere, cu același sentiment de orgasm ca la vederea rotunjimilor unei femei.

Aceste nesemnificative.... ce? Bonificații. Iar mirosul înseamnă întotdeauna mirosul în sine, plus asocierile lui, nu știu de ce.

Urcăm de-a lungul pârâului pe măsură ce griul grunjos își face loc printre copacii scheletici, printre pinii galbeni nocivi pentru gândaci și printre pinii muraiani cu crengile lor fără ace, ca și cum s-ar duce cu mâinile goale în moarte.

Încă nu-mi place aici. În pădurea moartă. Care a început să moară pe porțiuni mari cu douăzeci de ani în urmă. Urcăm. Păşesc pe malul pietros, iar pietrele din apă sunt rotunde precum niște ouă. Ne odihnim, bem, apoi continuăm să urcăm. Către pădurile de molizi și brazi care și-au păstrat mirosul și care încă mai sunt dese, cu întunericul lor bogat.

Jasper. Haide. Rămâi în urmă, băiete. Nu te simți foarte bine?

Îmi trec degetele prin blana lui deasă și scurtă, peste marginea neregulată a spatelui, către pielea moale de pe ceafă, și îl scarpin. Scarpin. Adoră asta. Își întoarce capul într-o parte pentru a întinde pielea. Va trebui să aduc aspirină cu mine data viitoare. Avem tone de aspirină. Bangley spune că ar trebui să luăm în fiecare zi, pentru a nu ne îmbolnăvi de Alzheimer.

Ca să nu uităm de ce mama naibii suntem aici! urlă el, cât poate de aproape de bucurie.

Ca să nu uiți *tu*. Pare să fie mai important pentru tine decât pentru mine, Hig. Să-ți aduci aminte rahaturi. Ia niște aspirină.

Bangley e intuitiv în felul lui, un bun judecător de caractere.

Ne odihnim. Eu stau pe o piatră lată deasupra unui iaz, iar Jasper stă întins peste picioarele mele. Face asta când nu se simte bine. E dimineață acum, iar cenușiul e invadat de culoare. Abia. Ne odihnim până când soarele se infiltrează printre copaci cu, jur, un sunet dogit precum corzile slăbite ale unui banjo. Pârâul i-a răspuns cu un bolborosit și un clipocit.

Toamna trecută am văzut urme de elan. Coborau dinspre pădurea întunecată de molid, imprimate în albia pe unde curgea pârâul vara, dar le-am pierdut din nou pe pietrele netede

și prăfuite ale prundișului. Unul. O femelă mare. O fantomă. Se presupune că au dispărut cu toții.

Un țipăt ascuțit. O pasăre de gheață. Câteodată, o astfel de pasăre ne ține companie. Merge în amonte înaintea noastră. Zborul înclinat îmi amintește de sârmele de telefon încărcate de gheață, același arc repetat la nesfârșit. Se urcă pe o creangă uscată de deasupra pârâului, țipă, apoi își ia din nou zborul. De parcă ne-ar spune să ținem pasul. Kilometri în șir. Poate e singură și simte nevoia de companie. Uneori, câte o mierlă care bate cu ciocul în pietrele de la marginea apei. Poate o dată pe an zărim și un vultur hawk.

Ne plac păsările, nu, Jasper?

Deschide ochii uscați, dar nu saltă capul de pe cizma mea. Dacă mai spun ceva, îl cunosc destul de bine: o să ridice capul ca să mă privească și pentru a verifica dacă este un subiect care îl privește cu adevărat, că poate îi cer părerea, și o să mă privească fix până când își va da seama despre ce este vorba sau dacă e ceva important, așa că nu mai adaug niciun cuvânt. Îl las să se odihnească.

*

Ne ridicăm și urcăm. Urcușul este abrupt și întortocheat aici, în prima parte a dealurilor.

Traversăm vechea autostradă statală în miezul zilei. Nici măcar nu ne atingem de asfaltul crăpat, mergem prin canalul mare și zdrențuit de sub el, uscat acum de când un potop i-a măturat marginile și a redirecționat albia pârâului. Apa e mică aici. Mă gândesc la Iona și la pântecele leviatanului. Înainte cântam și strigam înăuntru ca să îmi aud ecoul, dar nu mai fac asta acum.

Lui Jasper nu-i plăcea.

Traversăm autostrada și continuăm traseul pe marginea apei. Îl aștept pe Jasper să mă prindă din urmă. Pare să îl doară șoldurile, are respirația sacadată, gâfâie. Prima plimbare lungă de anul acesta – probabil că nu mai e în formă așa, ca mine, și s-a mai și îngrășat puțin peste iarnă.

*

Doi lupi. Două seturi de urme în noroiul fin de la marginea apei, cu mişcări rapide. Îi atrag atenţia lui Jasper. Timp de un minut. Se entuziasmează, dar îşi pierde repede interesul. Pare preocupat să ţină pasul, ca şi cum mersul i-ar ocupa întreaga atenţie.

*

Pe la ora două, am decis să luăm amândoi o pauză. Nu ne grăbeşte nimeni. Încă suntem cu câţiva kilometri în spatele locului în care am văzut urmele, dar asta nu înseamnă nimic.

Ar putea fi oriunde aici, nu, Jasper?

Scot cutia undiţei de pe sanie, ca să ştie că oficial nu mai este de serviciu.

*

Un fir de apă care curge peste un pat stâncos. Un copac căzut lasă urme în apă. Nu am ajuns încă la canion, dar copacii înalţi şi întunecaţi care încă mai sunt verzi, molidul albastru şi norvegian sau bradul stau aplecaţi în apropiere, cu crengile potopite de muşchi spaniol care flutură în vânt. Mă întreb cât este de vechi muşchiul. Este uscat şi uşor la atingere, aproape sfărâmicios, dar pe copaci se mişcă precum nişte flamuri triste.

Asamblez şi întind undiţa, iar Jasper stă întins pe o stâncă plată şi mă priveşte. Este singura pe care o încălzeşte soarele şi mă priveşte dintr-o pată de lumină caldă, cu umbra aruncată pe bolovanii care se mulează după pietrele rotunde ca apa subţire. Tijele florilor de lumânărică de anul trecut stau ca nişte candele neaprinse. În aceeaşi lumină, văd nişte musculiţe proaspăt născute, care arată ca un fum fin.

Îmi dau jos cizmele şi pantalonii şi îmi pun tenişii uşori cu talpă aderentă pe care îi folosesc de ani de zile. Atunci când cauciucul se uzează, am alţii. În ultima mea incursiune în parcare, am găsit într-un magazin cinci perechi de mărimea mea. Nu sunt la fel de uşori, dar merg. O pereche mă ţine cam trei ani, aşa că ar trebui să nu rămân fără până când... până când. Nu-mi pot

imagina. Imaginile nu se înlănțuie în mintea mea. Să înmulțești anii și să îi împarți la dorința de a trăi este un fel de contabilitate falsă. O să ne uităm la râulețul acesta. O să legăm alt fir și o să prindem musca de cârlig, apoi o să suflăm peste ea ca să ne aducă noroc. O să tot aruncăm undița, o dată și încă o dată, și – dacă suntem norocoși – așa va cădea noaptea.

Și cina. Vreau să-i spun asta lui Jasper, dar doarme și, întrucât cunoaște cuvântul, ar fi prea entuziasmat, așa că n-o să-i zic decât atunci când voi prinde un pește. Primul i-l dau lui de fiecare dată.

*

Am pescuit vreo două ore. Am tot aruncat momeala. M-am urcat până la cotitură, pescuind în apa adâncă de-o palmă, care devenea argintie pe măsură ce soarele apunea peste curbura pârâului în amonte. Curentul era brăzdat cu argintiu și cu negru, ca o combinație de mercur și petrol. Apoi, soarele a trecut dincolo de margine și am rămas cu umbrele reci, în timp ce apa reflecta doar cerul senin, iar eu puteam vedea din nou pietrele în apa mică. Pietre verzi și apă albastră acolo unde se învârtea, făcând valuri mici. Cumva, Jasper știe chiar și în somn atunci când mă îndepărtez de el mai bine de câțiva pași, așa că s-a ridicat și m-a urmat, apoi s-a cuibărit într-o groapă cu nisip între pietre, cam la patruzeci de metri de mine. Am lăsat musca prinsă, am legat un fir de cârlig și am adăugat o coadă de fazan și în doar câteva minute am prins câțiva crapi. Am lăsat musca de dedesubt să treacă de vârtej, în timp ce larva de deasupra plutea ușor, apoi firul a înțepenit brusc, iar eu am simțit o mică smucitură, ușoară, nici măcar ca o zdruncinătură, și așa am știut că un crap apucase nimfa de dedesubt și am tras cârligul. Se lupta fără vigoarea unui păstrăv, dar cu o îndărătnicie îndârjită, ca un măgar care nu vrea să se urnească. Crapii nu trăgeau să urce în amonte sau să se învelească în frunzele vreunui copac, pur și simplu refuzau să se clintească, ceea ce nu era amuzant, dar de fapt oricum nu prea era amuzant, așa că am ajuns să le admir stoicismul. Un refuz categoric de a fi consumat de univers.

Ca și noi.

Așa că, atunci când am apucat în mâini corpul gras și i-am lovit capul de o piatră, am spus: Mulțumesc frate, știind exact cum e să te simți când nu ești pregătit.

Am fluierat. Poate că Jasper e aproape surd, dar fluieratul declanșează ceva în capul lui, ceva ce este mai profund decât auzul, așa că s-a întins și s-a ridicat ușor nesigur, s-a scuturat și a venit tropăind fericit în amonte, iar eu i-am dat primul pește, care cântărea poate trei kile. L-am filetat, i-am dat cele două bucăți de carne gri, capul și coada și am aruncat oasele înapoi în apă. Pe următorul pe care l-am prins l-am despicat și l-am curățat – stomacul îi era plin de musculițe și câteva moluște.

S-a făcut deja târziu. Am pescuit toată după-amiaza, iar curentul a devenit la un moment dat rece când se lovea de genunchii mei și de coapse. Labele picioarelor îmi erau de mult amorțite din cauza acelei călduri moarte. Începea să fie rece. Am prins al cincilea pește, mai mic, l-am eviscerat, am împins capătul unui băț printre branhiile lui și apoi l-am pus lângă ceilalți, pe o ață. I-am așezat pe toți pe sanie. Mi-am masat picioarele goale pentru a pune sângele în mișcare. Soarele era deja dus, iar apa strălucea în lumina apusului timpuriu. Ce simțeam? Fericire. Nu ne gândeam la nimic altceva decât la pârâu, la cină, la cum să întindem cortul în amonte pe o fâșie de nisip pe care-mi plăcea să o văd. Mi-am pus pantalonii, m-am așezat pe o piatră și mi-am tras cizmele. Jasper s-a mai înviorat după ce a mâncat peștele; mă privea cu gura deschisă, zâmbind pentru că știa că nu mergeam departe și că avea să mai urmeze vreun pește sau chiar doi, de data asta gătiți și sărați.

În regulă, să mergem.

Am trecut pe lângă un pâlc de sălcii și de arini care încă nu înfrunziseră, am găsit poteca printre niște brazi verzi, vii și venerabili, cu coaja aproape de culoarea dovleacului – pe care o capătă atunci când sunt foarte bătrâni –, și am găsit locul nostru de făcut foc în nisip, la câțiva metri pietroși de apă, și locul de dormit de sub unul dintre copacii mari și bătrâni.

Am tras niște crengi căzute din pădurea mai deasă din spatele taberei, le-am rupt, le-am așezat peste un strat de mușchi spaniol și am aprins repede focul. Ca să ne încălzim. Lemnul era uscat și plin de rășină, așa că pocnea, ca un cântec familiar despre murmurul apei și vântul din copacii înalți. În pădure se lăsase deja întunericul, care umplea micul canion ca o maree, iar flăcările îl adânceau, însă cerul continua să fie senin, de un albastru intens, și puteam vedea două stele.

Și Jasper era fericit. S-a ghemuit aproape de foc, să nu-i vină fumul în ochi, și și-a așezat capul pe labe, privindu-mă în timp ce găteam peștele într-o tigaie ușoară cu mâner lung pentru munte, care probabil că avea vreo sută de ani. Mânerul era acoperit de un strat subțire de metal, pentru a răspândi căldura, și era imprimat cu numele Simpson and Sons Ranchware. Acum o sută de ani, când țăranii își duceau vara ciurdele în munți, pe terenurile închiriate de la Administrația Forestieră, și stăteau acolo zile în șir, aducându-le înapoi toamna, rotunde ca un cântec de cowboy. Călăreții aceia duri care se adunau în jurul unui foc exact ca al meu. Iată ce nu și-ar fi putut imagina vreodată. Ceea ce nu putem nici noi, în timp ce pregătim peștele în tigaia care s-a îngreunat din cauza crapului și a uleiului de măsline care sare. Sfârâieli, pocnetul crengilor, flăcările care tremură în vântul schimbător, același vânt care în aval aduce frigul de pe pantele înalte și care șuieră printre crengile copacilor precum fantomele din vechime.

Jasper stă acum ridicat precum un sfinx, privindu-mă cu atenție. E momentul lui. Sărez peștele cel mai mare, îl așez pe o piatră plată și îi scot șira spinării, desprinzând toate oasele.

Provecho.

S-a ridicat de tot, dă din coadă, pentru prima dată astăzi, și își înfulecă cina cu mormăieli tăcute.

Leg o sfoară de la copacul mare care stă de pază în tabăra noastră și până la un arin mai tânăr și apoi întind copertina doar pentru a ne feri de rouă.

Prăjesc un peşte pentru mine, apoi îngenunchez de pe stânci lângă apă, beau şi mă spăl pe faţă. În întunericul blând dintre pietre, abia dacă se simte un vânticel, un ţânţar de apă trece repede, iar câteva stele licăresc pe cer.

Întind aşternutul sub copac şi mă culc. Mă ridic din nou, desfac două colţuri ale copertinei şi le prind de copac. O să ne ude puţin roua, dar nu-mi pasă, putem usca totul la foc dimineaţă. În seara asta vreau să văd cerul. Mă întind din nou, iar Jasper vine încet către mine – aproape şchiopătează, drumeţia de azi a fost lungă – şi mă linge pe faţă până când încep să râd şi mă întorc. Apoi se ghemuieşte lângă mine în stilul lui, care e un amestec de lene şi morocăneală. Ascultăm vântul de sus şi apa de jos. Îmi aşez mâinile sub cap şi privesc cum Carul Mic devine tot mai strălucitor. Mă simt curat. Curat şi bun.

*

De dimineaţă mă trezesc înţepenit. Sacul de dormit şi Jasper sunt acoperiţi de brumă. La fel şi căciula mea de lână. Poate că n-a fost cea mai bună idee să dormim neacoperiţi. E în regulă, vom aprinde focul imediat.

Sigur ţi-e frig, băiete. Vino aici. Trag de pătura lui cu Whoville ca să îl acopăr. Este greu şi nu se mişcă. E tot mai rece, dimineaţa e dură.

Haide, amice, o să fie mai bine. Până când aprind focul. Haide.

Mă ignoră. Iau pătura şi o aşez peste el şi îi zburlesc urechea. Mâna se opreşte. Urechea lui e îngheţată. Îmi trec mâna peste bot, îi masez ochii.

Jasper, eşti bine?

Masez şi masez. Masez şi îl zgâlţâi de ceafă.

Hei, hei.

Trag de pielea de pe ceafă.

Hei, trezeşte-te.

Îl împing să se ridice, mă aşez cu pieptul pe spatele lui şi îl acopăr.

Hei, e în regulă, Mai dormi puțin.

Dormi.

Îl trag, țeapăn și ghemuit, mai aproape de mine, îl acopăr cu pătura și mă întind. Respir. Ar fi trebuit să observ. Cât de greu i-a fost pe drum. Lacrimile care nu-mi veneau ieri mă înecă. Au spart zăgazul și acum mă inundă.

Și acum, ce-o să mă fac eu? Aprind focul după câteva minute.

Jasper. Frățioare. Inima mea.

O să aprind focul. O să așez bețele peste mușchi și o să le dau foc. O să prăjesc ultimii doi pești. O să mănânc unul. O să.

*

Am călătorit.
Acum, tu vei fi poteca
Voi merge, voi merge
Pe tine.

*

Nu mă mișc toată ziua. Continui să pun lemne pe foc. Îl las învelit așa, confortabil, în pătura lui, de unde i se vede doar nasul. E o imagine a lui pe care nu vreau să o uit.

Este singurul acum. Singura imagine. Pe care. Mâine o voi. Nu știu.

CARTEA A DOUA

I

Nu fac. Nu fac nimic toată ziua. Nu aprind focul. Nu prăjesc peşte. Îi las pe aţă atârnând de o creangă. Pot atrage urşi şi pume. Nu-mi pasă. Mă ridic să mă uşurez şi beau puţină apă din pârâu, care este şi mai rece din cauza frigului de peste noapte. Mai jos, pe cursul apei, copacul căzut – sprijinit de stânci în amonte – se ridică din apă. Aşa. Retragere. Inima e la fel ca apa, strânsă.

Mă duc înapoi la sacul de dormit şi mă întind lângă el. Aţipesc. Împing picioarele ca să-i simt greutatea. E diferită acum, ca de lemn, dar este el. Beau după-amiază. Ziua e rece. Soarele s-a ridicat deasupra apei, deasupra noastră, poate vreo trei sau patru ore, apoi a dispărut. Simt mirosul peştelui acum. Aşa.

Ţin copertina strânsă şi aştept noaptea. Cum era cântecul acela? *Dacă mor înainte să mă trezesc, dă-i să mănânce lui Jake, e un câine bun...* Poate şi mai bun. Dar atunci el ar fi trebuit să moară de inimă rea. E mai bine aşa. Ca întunericul care coboară peste canion, care ne acoperă pe noi, care acoperă apa într-un giulgiu negru. Încremenire. Niciun fel de voinţă. Niciuna. Nimic hotărât, nimic încheiat. Carul Mic trece la locul său. O singură mişcare. O singură mişcare a roţii şi suntem altfel, niciodată aceiaşi. Niciodată. Nici măcar stelele acelea. Chiar şi ele se distrug, cad, se topesc, se desfac. Închid ochii. Contează ce e înăuntru. Ce e înăuntru în mişcare, înotând în durere ca un peşte orb care înoată la nesfârşit. Este ceea ce trăieşte, ceea ce rămâne. Reînnoieşte, reînnoieşte iubirea şi suferinţa. Iubirea este albia râului, pe care o umple suferinţa. O umple în fiecare zi cu lacrimi.

La un moment dat în timpul nopții, când Gemenii au ajuns deasupra canionului, mă gândesc la sanie și la pușca pe care o țin acolo. Ce să fac cu ea. Simt greutatea lui Jasper pe genunchiul pe care l-am împins sub el și îmi spun: Nu ar fi de acord, nu. Ar spune: Ce? N-ar zice nimic. Nu-și pierdea niciodată cumpătul, așa îmi dădea și mie putere. Nu ne pierdem niciodată cumpătul, nu-i așa? Pentru că asta suntem.

La un moment dat, sub lumina Gemenilor, adorm.

*

Este a treia zi. În zori mă mișc, îl simt în pătura lui și stau nemișcat o clipă. O clipă în care am uitat, după care vine o clipă în care îmi amintesc și încă mai aștept să se miște. Aștept din toată inima să învie. Pentru că ar putea. Am trecut peste toate, nu-i așa? De ce nu și peste asta?

Și apoi oftez. Oftez și oftez. Mă ridic și îl iau în brațe în pătură, îl duc sub copaci și încep să sap. Cu un băț, cu o piatră plată, cu degetele.

*

Sap cea mai mare parte a dimineții, până când groapa este suficient de adâncă încât să descurajeze până și un urs. Îl așez. Acesta era unul dintre locurile noastre preferate de camping din lume. An după an. Dacă spiritul lui ar putea privi. La apele schimbătoare ale pârâului, anotimp după anotimp. Îl așez învelit în pătură și spun:

Adio, amice. Tu ești Jasper. Inima mea. Nu suntem niciodată despărțiți, nici aici, nici acolo.

Apoi, așez pământul la loc.

Mi-am petrecut restul zilei adunând pietre. Pietre rotunde, de forma ouălor, pietre grele. Netezite și rotunjite de apă. Construiesc o movilă care-mi ajunge până la piept. În vârf nu știu ce să pun. Îmi scot vechiul pulover de lână. Poartă mirosul lui, ca și pe al meu. Îl întind peste vârful movilei și mai adaug apoi câteva pietre. Să se dizolve acolo ca un steag de rugăciune, în

timp ce mirosul nostru – al lui și al meu – este spălat de anotimpuri. De parcă l-aș putea înveli.

Apoi încarc sania și urc.

*

Astăzi, m-am oprit și m-am întors de douăzeci de ori ca să-l strig. Hei, ține pasul. De douăzeci de ori mi-am întors umerii către deal. Am lăsat capul în jos și m-am întins la drum.

M-am oprit o dată, mi-am întors toată fața către soare, cu ochii închiși, și am lăsat lumina să îmi usuce lacrimile. Mi-am lăsat și mai mult capul pe spate și am urlat cu putere, ca un coiot.

În dreapta mea, apa se lovește de mal. Soarele îmi inundă ochii și îmi curge pe față ca un pumn de apă grea.

Dacă nu mai există și altceva, atunci asta e soluția: să mă simt inundat, consumat.

*

Nu e vorba că nu a mai rămas nimic. A rămas tot ce era și înainte, minus un câine. Minus o soție. Minus zgomotul, agitația.

Credem că dacă vorbim continuu, mai putem păstra ceva. În fine. N-aș putea, nu-i așa? N-ai putea. Mergi înainte pentru că tu crezi că asta e menirea ta. Am fost oare un prost? Am fost amândoi? Să iubești înseamnă să ai partea ta de adevăr și să ții de ea până la moarte. Să aterizezi pe o parte pe ambele picioare. Sau pe toate patru, nu-i așa, amice?

Noi, nebunii, urcând poteca, doi nebuni, acum doar unul.

*

Există suferință din care nu știi cum să ieși. Nu poți să vorbești despre ea și astfel s-o alungi. Dacă ai avea cu cine vorbi. Poți merge. Un picior, apoi celălalt. Inspiri, expiri. Bei apă din râu. Urinezi. Mănânci bucăți de căprioară. Lași porția lui pe cărare pentru coioți. Și. Nu poți metaboliza durerea. Ea inundă celulele din față, din piept, din ochi, din viscere. Din mușchi și din oase. Ești tu întreg.

Atunci când mergi, o împingi înainte. Atunci când laşi sania şi te aşezi pe un buştean căzut, ţi-l imaginezi ghemuindu-se lângă tine în pata de soare, poate chiar aşezându-se peste picioarele tale. Nu se simte foarte bine. Apoi se aşază lângă tine. Durerea îşi pune mâinile pe umerii tăi. Este cel mai bun prieten pe care-l ai. Constant. Iar noaptea, nu poţi suporta să îţi auzi propria respiraţie care nu e însoţită de alta, iar dedesubtul marii nemişcări, ca o notă muzicală, se aude urletul cascadei alcătuite din tot ce există şi tot ce dispare. Atunci. Durerea stă lipită de tine. Nu te deranjează nici măcar cu sunetul respiraţiei.

*

Ce mai rahat profund, nu-i aşa, Jasper? Mă tot afund în poezie, când de fapt nu-i vorba decât despre faptul că mi-e dor de tine. Mi-e al naibii de dor de tine.

*

Am mers cale de trei zile. Abia dacă mâncam sau dormeam. Statul în sacul de dormit era, aşa, o chestie. Nu aveam chef să fac focul sau să stau lângă foc, nu aveam chef să dorm sau să nu dorm, nu ştiam ce altceva să fac. Uneori, îngenuncheam pe pietre şi beam apă din pârâu. Am mers către vest şi apoi către nord. Direct către Piscurile Indiene. Atunci când vânez cu adevărat, las sania şi rucsacul în tabără sau într-un anumit punct şi îmi continui drumul în linişte. Iau cu mine un mic bagaj doar pentru o zi, puloverul, o sticlă de un litru, ca să pot merge pe piscuri sau să petrec ziua pe vreun versant departe de apă. Chibrituri, un cuţit de vânătoare, o geacă. Acum n-am mai făcut aşa. Am tras sania după mine, sărind şi lovindu-se de pământ, am dat o raită şi nu am văzut niciun fel de vânat, doar veveriţe cu fălci, scorţari, ciori, veveriţe obişnuite, alarmate, care făceau zarvă în copaci, anunţând toată zona: Uite-l pe Hig. Hig cu arma lui. Dar nu e serios, cară după el o drăcie, nu arată foarte bine. Unde-i e potaia? Veverița pe o creangă, neliniştită, cu coada îndoită peste spate, vie şi alertă, cu verva ei semănând cu un bucium. Ar putea

la fel de bine să sufle într-un fluier. Unu, doi, trei, patru, cinci. Cine nu-i gata îl iau cu lopata. Până și ciorile s-au animat – își răsucesc capetele, mă privesc țintă cu un ochi strălucitor, cu ciocul deschis și gâtul întins, apoi lansează un strigăt furios de alarmă din gâtlejurile lor croncănitoare. Le inspir. Până la mirare extremă. Că vânătorul nu este atent. Că se târâie pe potecă în sus. Că nu are însoțitor, e zgomotos, neatent. Că deranjează Ordinea. Înlănțuirea. A vânătorilor și a vânaților. Lipsă de respect. Ceva nu-i în regulă cu el. CRRRRRR...

Suferința e un element. Are propriul ciclu, precum ciclul carbonului, nitrogenul. Nu scade niciodată, niciodată. Trece în și prin orice.

În cea de-a treia seară, a început să ningă. O ninsoare târzie de primăvară, care nu era nici abundentă, nici umedă. Temperatura a scăzut la fel de repede ca trecerea unui nor, rece, rece ca în mijlocul iernii, și vântul a scăzut și el. Ne aflam la marginea unui iaz, deasupra liniei copacilor, și în mijloc erau bucăți de zăpadă veche și un lac mic, de pe care gheața abia se topise. Noi. Eu. E posibil să continuăm împreună. Orice ați spune, eu așa simt. Că merge în spate, în lateral, același, doar că e invizibil. Nu ca și. Un lac precum o piatră semiprețioasă în mijlocul unei tundre de turbă, apa verde, având nuanța luminoasă și crudă a unei nestemate, înfiorată de vânt. Apoi, s-a oprit. Suprafața apei a încremenit și s-a întins, netezindu-se într-o clipă, reflectând norii negri care se adunau și se revărsau peste piscuri precum ceva topit, și dintr-odată s-a făcut foarte frig, iar fulgii au început să atingă suprafața. Drepți, tăcuți, efemeri. Am dat drumul funiei cu care trăgeam sania. Mă aflam la patruzeci de metri de apă. Zăpada s-a întețit. O pânză albă care a întunecat și mai tare orizontul, care a zorit apusul, așa cum focul adâncește noaptea. Stăteam acolo transfigurat. Era prea frig ca să poți sta cu mâinile goale, și totuși ale mele așa erau. Fulgii mi se prindeau în gene. Îmi cădeau pe mâneci. Imenși. Flori și stele. Cădeau unul peste celălalt, își păstrau formele, deveneau movilițe de asteriscuri și

de flori perfecte, cădeau laolaltă în geometria lor discretă, precum blocurile de construit.

Ceva ce seamănă cu râsul. Că o floare ar putea fi atât de mică, atât de diafană, că un fulg ar putea fi atât de mare, de rezistent... Simplitatea improbabilă. Am mormăit. De ce nu există un cuvânt pentru ce există între râs și plâns?

Și, dintr-odată, mi s-a făcut foarte foame. Mi-am desprins ochii de mâneca mea stângă și am privit în jurul meu. Versantul stâncos și piscul de deasupra începeau să se întunece. Ce naiba faci aici? Hig, la ce naiba ți-a fost mintea? De ce ești atât de sus, atât de târziu?

N-ar trebui să fii. Prins de noapte deasupra liniei copacilor. Furtunile se deplasează repede în perioada asta a anului, migrând ca toate cele. Frigul. Expus. M-a cuprins vechea panică. Panica nopții, a furtunii, a faptului că eram singur în câmp deschis. M-a luat complet prin surprindere.

Trebuia să cobor.

Adică panica era la fel de familiară precum senzația de greață sau mahmureala, dar lipsise atâta vreme, încât crezusem că a dispărut. Atunci când ești suspendat între viață și moarte, nu ai nevoie de panică. Nu-i așa. Nu a dispărut. Nu mi-a devenit străină. Panica e aproape și e la fel de familiară, cu mirosul ei, cu stilul ei de a netezi colțurile. Am apucat funia saniei. M-am uitat la propriile urme lăsate peste un câmp de zăpadă veche, întărită. Noaptea s-a adâncit și mai tare din cauza fulgilor. Prea târziu ca să mă mai deplasez. Rahat.

Jasper mă liniștea întotdeauna. Nu se entuziasma prea tare decât atunci când dădea peste vreo urmă de lup, așa că și eu rămâneam la fel de imperturbabil.

Dar era liniște. Fără vânt nu era niciun pericol. Puteam să-mi fac un culcuș din copertină în spatele unei stânci și să mă ghemuiesc în sacul de dormit. Mâine dimineață, m-am gândit, dacă zăpada nu e prea groasă, aș putea coborî la adăpostul copacilor fără nicio problemă, aș putea pescui jumătate de oră. Câteva ore petrecute jos.

Am mâncat toată conserva de căprioară. O foame profundă, devoratoare, vie. Dacă nu aș fi aruncat cealaltă carne, a lui Jasper, aș fi mâncat-o acum. Cine poate să mă judece? Ceea ce contează acum este lupta dintre mine și el – suntem la fel. Dar am golit gențile pe traseu în urmă cu câteva zile.

În regulă. Aveam apă. De cealaltă parte, pe partea dinspre munte a lacului, era o movilă de bolovani. Am apucat sania, am făcut un pas și m-am oprit.

Pe munte se zărea o umbră. Totul era foarte aproape: lacul, versantul, grohotișul căzut, linia ascuțită a piscurilor în spate, care se ridica din furtună direct în plafonul jos al norilor. Fix acolo, în spatele pintenului, în locul în care a dispărut în nori, o umbră mare și întunecată. Mi-am șters gheața de pe gene cu dosul palmei și, când m-am uitat din nou, dispăruse.

Am făcut lângă o stâncă un acoperiș înclinat din copertina albastră, am aruncat câteva pietre mai mici ca să îmi fac un loc unde să mă ghemuiesc, m-am acoperit și am dormit. Un somn fără vise, fără acea durere copleșitoare; am dormit și m-am trezit apoi în întunericul absolut când am auzit zgomotul ninsorii care cădea pe acoperișul din plastic și am adormit la loc. M-am trezit gândindu-mă că forma aceea era destul de mare, poate cât a unui elan. M-am gândit că nu văzusem totuși nicio urmă și mă întrebam dacă e bine sau e rău să îți dorești lucruri care nu există.

*

În cea de-a zecea zi de după plecarea mea, i-am dat un semn lui Bangley pe aparatul de emisie-recepție. Dimineața devreme. Nu eram îngrijorat prea tare că eram descoperit cale de câțiva kilometri în câmp deschis, că puteam fi împușcat sau urmărit printre copaci, dar era ritualul nostru. De asemenea, i-am dat ceva vreme să se reobișnuiască cu faptul că urma să revin în lumea lui, poate vreo două ore ca să își reamintească să fie om. Poate. Și dacă supraveghea perimetrul din turnul casei, așa cum făcea în fiecare oră, mi-ar fi salvat fundul dacă aș fi fost ținta vreunui foc inamic. Nu mă prea interesa pe unde merg,

într-un fel sau altul, dar cumva era ceva ce refuzam să accept. Respectiv, să mă gândesc că Bangley ar da greș. Sau poate că nu. Poate o jumătate de greșeală, neintenționată, ca în cazul bietului Francis Macomber. Asta era tot. N-aș fi vrut să fiu în locul lui în Scurta viață fericită. Așa că am pornit aparatul pentru prima dată și am apăsat butonul microfonului de două ori.

Aveam două căprioare pe sanie. Erau destul de mici, dar erau două, suficient poate pentru a justifica timpul pierdut – sau poate că nu. Nu-mi păsa deloc. Putea să spună ce-o vrea. Oricum nu mai era jocul lui, nici al meu de fapt; când mă gândeam la asta, știam tot mai puțin cu fiecare zi. Habar nu aveam de nimic.

Un minut, mai puțin, apoi, liniște, și:

Bine, bine. Fiul risipitor Hig. Am crezut că m-ai lăsat baltă. Chiar am crezut asta.

Salut, Bruce.

O pauză destul de lungă. Asta îl ia prin surprindere de fiecare dată. Un reflex ca acela de a apăsa un buton. Poate că mama lui a fost singura care l-a strigat pe nume. Când era furioasă.

Ceva probleme?

Nici urmă de ironie de data asta. Ceea ce m-a uimit. Vocea lui Bangley aproape că părea îngrijorată. Era totuși greu de spus prin aparat.

Oarecum.

Bine. Mă bucur că te-ai întors întreg.

Pauză.

Tu ești? Întreg?

Țineam aparatul și mă uitam la el. Bangley părea o ființă a naibii de umană. Probabil că era semnalul sau pauza, sau se întâmpla ceva cu undele radio, vreo explozie solară, ceva de genul, ceva ce distorsiona sunetul. Ce voia el să spună era: ai nevoie de ajutor să traversezi câmpul?

Da, sunt întreg. Picioare, mâini, totul.

Bine. Dă-mi nouăzeci de minute.

10-4.

Hig?

Ha?

Ți-ai luat o afurisită de vacanță?

Am apăsat butonul microfonului. *Nouăzeci de minute. Terminat.*

Era aproape zi. Pândeam din locul meu de sub un versant acoperit cu pini galbeni – un grup de sălcii și de plopi la baza primelor dealuri, unde apa cotea către sud și poteca noastră continua către est. De-a latul câmpului deschis. Dacă m-aș fi gândit mai bine, m-aș fi organizat cu câteva ore înainte de răsărit și nu l-aș fi determinat pe Bangley să meargă la turn în plină zi. Ducea cu el arma CheyTac .408, o pușcă ușoară, atât de ușoară pe cât poate fi un obiect care are atâta putere. Mândria și bucuria lui – se preta la mers dacă era nevoit să mergi și totuși putea lovi pe cineva în plămâni de la o milă distanță.

Am așteptat nouăzeci de minute cu soarele bătându-mi în față, ceea ce, la drept vorbind, nu era cea mai bună strategie, să o pornesc la drum pe jumătate orbit, și eram bucuros să știu că el se afla în turn, cu soarele în spate, și că vedea tot câmpul deschis până la primii copaci într-o lumină perfectă. Am mai avut probleme de trei ori. O dată a fost cu fata care avea un briceag, ceea ce n-a fost deloc o problemă. Mă gândeam că problemele sunt ultimul lucru la care să mă aștept, la cât de cald era la apus, la cât de proaspăt era mirosul ierbii crude și al primelor flori, pe când am pornit la drum. Am mers mai bine de o oră cărând greutatea după mine, ambele căprioare fiind tranșate și așezate pe sanie; mai aveam ceva peste jumătate din distanța până la turn, luptându-mă cu harnașamentul, trăgând din greu, când am auzit radioul de la gât.

Hig, ai însoțitori. Urgență. O alarmă rară.

Okay. Însoțitori.

Am dat drumul funiei și m-am întors. În spate, pe potecă, nimic. Tufe mari, iarbă înaltă aproape până la genunchi. Flori de ochiul-boului galbene și albe, albine grase care deja adunau polenul. Poteca era goală și lină în spatele meu. Inima îmi bătea tare.

Hig, sunt pe urmele tale. Un sfert de milă în spate. Ai auzit? Un sfert de milă, poate puțin mai mult.

Bine. Bine. Am auzit.

Spune 10-4. Repetă informația. Ești pilot, ce naiba.

Doamne, Bangley.

Încerc să te liniștesc. Concentrează-te pe detalii. Câte unul, pe rând.

Doamne. Cine l-a fătat pe tipul ăsta?

Pauză.

10 rahat 4. Un sfert de milă. Mă concentrez.

Bine. În regulă, întoarce-te. Acum. Întoarce-te! Uită-te la mine. Apucă o sticlă cu apă. Întinde-te. Prefă-te că faci o pauză. ACUM!

Bine, bine. Am înțeles.

Nu au cum să ne audă, Hig. Vântul bate dinspre ei spre tine. Sunt contra vântului. Poartă-te normal. Întinde-te. Bea. Ține apăsat butonul microfonului, ca și cum te-ai scărpina pe piept. Ești singur acolo. Din punctul lor de vedere, Hig, ești singur. Pradă sigură.

Superb.

Unde ți-e amicul?

Amicul? A, Jasper. O poveste lungă.

O pauză scurtă. Aproape că puteam auzi clinchetul, recalibrarea strategiei.

Nouă. Ai auzit? Numărul este nouă. Ai nouă urmăritori.

Nouă? Rahat.

Hig, știu că ești înarmat. Vor și carnea, și armele. Nu sunt înarmați. Nu cu puști. Nu am văzut niciun fel de arme. Dacă ar avea arme, ai fi deja mort. Ai înțeles?

Da, am înțeles, rahat. Nouă?

Hig, ascultă. Au machete. Arată ca niște machete sau săbii.

Săbii? Rahat, săbii?

Hig, liniștește-te. Sunt dispuși să își asume niște pierderi. După părerea mea. Vor cu disperare arma ta.

Nenorocitul de Bangley. Ghicea asta de la o distanță de trei kilometri. Din turn, sprijinit de suportul lunetei.

Minunat.

Dispuși să suporte pierderi. Fiecare își imaginează că nu va fi el. Vor să mănânce căprioară și vor arma. M-ai auzit?

Da.

Spune, Hig. Rămâi concentrat.

Inima îmi spărgea pieptul. Aproape că râdeam în hohote. Chiar acolo, în timp ce soarele îmi bătea în spate, privind în josul potecii printre tufișurile înalte, cu un grup nenorocit de vizitatori la trei sute cincizeci de metri în spatele meu.

Spune-o.

10-4.

Bine. Potolește-ți respirația.

Bangley, spune-mi ce naiba vrei să fac! Ce să fac?

Respiră, vreau să respiri. Te urmăresc, Hig. Au toată ziua la dispoziție. După părerea lor. Nicio grabă. Te miști încet. Vor scurta distanța. Pas cu pas. Apoi, te vor ținti. Au mai făcut-o și înainte. Se mișcă de parcă au mai făcut asta. Ai înțeles?

Da, am înțeles, la naiba. 10-4.

Bine. Ești în avantaj. Avantaj, Hig. Mingea este acum în terenul tău.

Da?

Rahat, da. Hig, ascultă-mă.

În momentul acela mi s-a părut că e oarecum îngrijorat, ceea ce nu m-a liniștit. Nouă însemna o mulțime de vizitatori care voiau să mă ucidă. Pe mine.

Ascultă-mă. La vreo șaptezeci de metri în față, poteca dă într-un fel de șanț. Nu foarte adânc, dar suficient. Întinde-te și ridică funia de parcă ai fi foarte obosit și mergi înainte către șanțul acela.

Bangley, chiar sunt extenuat.

Bine, Hig. Asta te va ține calm. Fără espresso pentru Hig, nu acum. Mână sigură. Vrem să ai mâinile calme și sigure. Acum pornește. E un tufiș des de salvie sau ceva de genul ăsta în susul potecii, chiar în mijloc. Vreo două tufișuri. Perfect. Tragi sania în spatele tufișului și o ascunzi. Taie niște crengi dacă trebuie. Ai două animale acolo din câte îmi dau seama. Corect?

Eşti bun, Bruce. Eşti incredibil.

Pauză cât timp a digerat asta. Nu era sigur dacă eram sarcastic sau nu, nu mai conta.

Mă bucur că ţi-ai dat seama, Hig, chiar mă bucur. Carnea, sabia îţi vor servi de apărătoare. În caz că greşesc în legătură cu muniţia. În caz că au vreo armă. Vreun arc sau ceva ce nu văd eu. Nu au, dar vrem să fii acoperit. Luăm toate măsurile.

Îi plăcea să spună asta. Toate măsurile. Ei bine, era motivul pentru care încă mai era în viaţă. Iar eu mă lăsam pe mâna lui, a lui Bangley.

Ascunde sania şi aşază-te în spatele ei. Ai auzit?

Afirmativ. Pauză. *Bangley?*

Spune, Hig.

Puşca mai are cinci gloanţe. Cu unul pe ţeavă, şase.

Pauză. Puteam auzi briza care foşnea printre tufe. Dintr-odată, mi s-a părut că e foarte, foarte linişte.

Cum să trag în nouă persoane dacă ţintesc în mine? Cu şase gloanţe?

Pârâitul aparatului. Nu ştiu când am mai fost atât de fericit să îl aud. Sunetul intervenţiei, al acalmiei în toiul schimbului de focuri, sunetul strategiei supreme. Bangley.

Ok, ascultă, Hig. Respiră şi ascultă. Întinde-te iar. Nu ai nicio idee, nici cea mai vagă idee că javrele alea sunt în spatele tău. Chiar n-ar strica să cânţi.

Să cânt?

Da. Sau să fluieri. Nimic nu e mai liniştitor decât un fluierat. Acum, ascultă-mă, Hig. Când ajungi la marginea şanţului, aştepţi. Îţi planifici focurile. O să te mişti de la dreapta la stânga. E mai uşor pentru tine. Ai auzit?

Da.

Spune-o.

De la dreapta la stânga. 10-4.

Bine. Chiar dacă nu e cea mai bună dimineaţă a ta, tot o să dobori doi, poate chiar trei. Cel puţin. O să tragi din ascunzătoare.

Primele focuri vor fi o surpriză totală, crede-mă. Un șoc total. Credeau că le pici în plasă. Credeau că ești vreun biet vânător de căprioare obosit, care se îndreaptă către casă fără a bănui ceva. Nu știau că pășesc în perimetrul nostru.

Mă ținea de vorbă. Funcționa. La naiba cu Bangley ăsta.

Hig?

Ha?

Mă auzi?

Da. Ce naiba fac acum?

Nu-ți face griji pentru ei. Au toată ziua la dispoziție, ai uitat? Atâta vreme cât stai pe loc și te odihnești, stau și ei pe loc. Bine, Hig, dobori doi sau trei din prima. Poate patru, dacă e ziua ta norocoasă. Apoi, restul caută să se adăpostească și încearcă să te localizeze. Nu au avut timp să o facă. Acum trebuie să ai muniția la îndemână. Nu toate în mână, pentru că ai putea scăpa gloanțele. Așează-le unul lângă altul, unudoitreipatrucinci. Așază un șir de zece. Douăsprezece e mai bine dacă te simți generos. Acolo, pe sanie. Zece.

Zece.

Bun. Ai un spațiu lateral de încărcare. N-am înțeles niciodată prostia aia nostalgică de .308 a ta. Ce-i aia? Savage 99?

Știa foarte bine ce e.

Savage rahat 99. La naiba, Hig. Păi, mă bucur. Acum mă bucur.

Da?

Da. Spațiul lateral. Va fi mult mai rapid decât să îl tot rotești. Doar bagă-le cu degetul mare. Câte unul, pe rând, nu te grăbi. Dacă ai timp, ridică-l încet și introdu-l pe al șaselea. Încet, pentru că nu vrei să te localizeze dacă n-au făcut-o deja. Și n-au făcut-o. Ai auzit?

Am inspirat adânc. Eram extenuat. Dintr-odată, eram extrem de fericit să îl am pe Bangley drept acoperire. Niciodată n-am fost mai fericit.

Am auzit. 10 rahat 4.

Ăsta-i Hig al meu. Aşa, deci vor rămâne undeva între şapte şi cinci. Eşti acoperit, ascuns şi, dacă ei consideră că merită să renunţe la adăpostul lor amărât şi să vină după tine după ce tocmai le-ai doborât tovarăşii, înseamnă că sunt mai hotărâţi decât cred eu. Probabil că n-o vor face. Dar s-ar putea să fie şi furioşi. Elementul furie. Tre' să-l iei în calcul. Factorul de căcat de genul tocmai-mi-ai-ucis-fratele-geamăn-retardat. Caz în care chiar eşti în rahat.

Am început să râd. Chiar acolo, cu soarele pe faţă şi cu briza dinspre munţi, care ducea cu ea, probabil, mirosul de *eau de marauderi* şi câinele meu mort, am început să râd.

Râzi sau plângi?

Părea foarte îngrijorat.

Râd. Râd. Jasper a murit. În somn.

Îmi pare rău, Hig. Pe bune. Acum, adună-te. Hig!

Bine, bine. Factorul de căcat fratele-retardat. Te-am auzit, Bangley.

Pe ţintă, Hig, Stai concentrat pe ţintă. Au mai rămas şapte sau patru. Dacă te atacă plini de furie, mai doboară doi şi gata treaba. Restul vor da înapoi cu siguranţă. Dacă sunt mai deştepţi decât par, mai întâi se vor risipi. Vor încerca să te încercuiască. Asta e grav, dar am un unghi bun. Îţi aminteşti când ai vrut să construieşti turnul de şase metri? Şi te-ai oprit la şase? Iar eu am zis nouă metri şi ai fost supărat două săptămâni? Îţi aminteşti? Şi veranda? Veranda mea ranforsată. Tocmai de asta. Îi văd. Pe fiecare. Stau culcaţi la pământ acum, dar când se pun în mişcare, chiar şi în mersul piticului, îi văd. Aşa că fii pe fază. Dacă se împrăştie, încarcă din nou şi mă ocup eu de ei. Stai cu faţa la stâncă, spre vest, adică la ora doişpe, şi o să-i iau de acolo. Direcţie şi distanţă. O să fie ca o vânătoare de porumbei.

Hig? Ai auzit?

Vânătoare de porumbei. Stânca e la ora doişpe.

Bravo. Chiar pari calm, Hig. Tocmai m-am gândit la ceva. Ţi-ai luat cu tine rezerva? Glockul?

Da.

Perfect. Facem totul exact așa cum am spus. Dacă nu-ți iese, dacă unul se apropie prea tare, țintește-l pe nenorocit și pune-l jos. Asigură-te că e încărcat. Așteaptă până când ieși din cătare și asigură-te că e încărcat. Ai înțeles?

Da. 10-4.

Acum, strânge-ți sticla, începe să fluieri, ridică funia și pornește.

Exact asta am făcut. Am început să fluier. Mi-am trecut funia peste frunte, un mod de a-mi elibera umerii, și am început să merg din nou. Foarte încet. Eram dintr-odată epuizat, mai obosit decât îmi aduc aminte să fi fost vreodată. O parte din mine nu voia decât să se întindă și să doarmă în soarele cald de dimineață – aș fi vrut să-i las să ia carnea, arma, viața. Să termin odată. Însă o altă parte voia să colaboreze cu Bangley. Îmi dădeam seama că era încântat de această provocare și am realizat că tâmpitul chiar avea încredere în mine. Că aș putea s-o scot la capăt. Ciudat, dar voiam în parte să o fac și pentru el. Tocmai de aceea cred că echipele sunt de obicei mai puternice decât suma indivizilor. M-am aplecat în față și am început să trag ca un măgar – am pus sania în mișcare pe poteca lină și, odată pornită, a fost ușor de continuat. Am ajuns la marginea șanțului și am luat funia în mână, m-am aplecat, am apucat caiacul transformat de mâner și i-am dat drumul peste margine. L-am controlat din mână în timp ce aluneca în jos. Pe fund, în timp ce încă se mai balansa, l-am împins cât de tare am putut și am alergat. Era nisip acolo. M-am mișcat cât de repede am putut. Odată ce dispăream din vizor, aveau să scurteze distanța în spatele meu, alergând. Am împins sania în tufișul des cât mai departe și am echilibrat-o din lateral peste potecă. Aproape din aceeași mișcare m-am întins după cuțitul mare Buck și am început să tai câteva crengi groase. În mai puțin de un minut, am acoperit bine sania. Fusese un caiac verde, verde intens, și am fost dintr-odată foarte bucuros că avusesem inspirația să aleg mai degrabă ceva gen camuflaj decât ceva în nuanța fucsia.

Patruzeci şi cinci de metri, Hig. Patruzeci şi cinci de metri până la şanţ.

Am scos puşca din suportul ei de pe sanie, apoi şi cutia cu gloanţe, le-am pus jos şi am aşezat puşca pe suprafaţa netedă şi dură a unei pulpe din spate. Întotdeauna tranşam animalele şi le jupuiam mai târziu, ceea ce era mai greu, dar carnea se păstra mult mai bine în timpul transportului. Eram bucuros că procedasem astfel. Blana scurtă era un suport bun pentru butoiul puştii de .308.

Douăzeci şi şapte de metri. Douăzeci şi şapte, Hig.

Acum şoptea, pentru că se apropia momentul.

Încetinesc. Merg în şir indian pe poteca netedă. Habar n-au, Hig. Ai auzit? Avantaj, Hig. Stai calm, aşteaptă să ajungă majoritatea şi ia-i de la dreapta la stânga, din faţă în spate. Încarcă iar. Din nou. Vei fi bine. Tre' să închid acum. Distracţie plăcută.

Şi a închis. Bangley. Ce chestie ciudată a zis: „Distracţie plăcută". Dar ideea e că nemernicul chiar a zis-o pe bune. Şi asta a avut un efect dubios asupra mea. Eram electrocutat. Am echilibrat puşca pe spata de căprioară, am scos Glockul din tocul de la brâu şi l-am încărcat, apoi l-am pus pe blană în dreapta. Am făcut doi paşi. Am scuturat suporturile roşii din plastic cu gloanţe din cutie, l-am scos pe rând pe fiecare şi le-am aşezat pe toate la dreapta puştii, cu vârful înainte, ca să le pot lua direct fără să le mai schimb direcţia. Mâinile îmi tremurau puţin. Doar puţin. *Distracţie plăcută.* Asta a cam schimbat totul. *Nu ai absolut nimic de pierdut, Hig.* Asta mi-am spus. Aşa că, distracţie plăcută! Inima îmi bătea foarte tare, dar aproape că simţeam palpitaţiile acelea de bucurie de care îmi amintesc de pe vremea când jucam fotbal în liceu. Eu eram fundaş, ultimul obstacol, ultima şansă, ultima speranţă în care îşi punea nădejdea echipa – şi aşa mă simţeam şi acum. La naiba, ai fi putut la fel de bine să te strecori sub o stâncă. Dar, odată pornit, totul devenea acţiune şi nu mai era loc de gânduri, aşa că bucuria a străpuns teama. Aproape la fel mă simţeam şi acum. Când nu ai nimic de

pierdut, conceptul e foarte aproape de ceea ce obișnuiesc să spună samuraii: *ești deja mort.* Asta îmi tot repetam.

Am așezat treisprezece gloanțe de alamă unul lângă altul. Norocosul 13. Am ridicat mânerul, am scos protecția și apoi am introdus glonțul în cameră. Au mai rămas douăsprezece, un șir de soldați de alamă strălucitori. Puteam încărca de două ori. Am inspirat adânc și m-am calmat. Mi-am rezemat greutatea relaxat de osul pulpei care se simțea sub mușchi și m-am ascuns. Îl simțeam presat pe piept. Cu mâna dreaptă în jurul degetului de pe trăgaci și cu ochii larg deschiși ațintiți asupra porțiunii de pământ unde poteca dădea în șanț, pământul era aproape lustruit de sanie, de trecerea atâtor ani. Poate patruzeci și cinci de metri. Și.

Primul a apărut pe jumătate culcat pe burtă, nici repede, nici încet, a venit în recunoaștere și a încetinit, cu o privire uimită. Dar tot a venit. Un bărbat foarte slab, cu o barbă mare și cenușie, cu brațele goale acoperite de tatuaje din închisoare, stele și cruci, purtând o sabie. O sabie de cavalerie. Pentru că nu vedea prada, aproape s-a ridicat în picioare și a mers până pe fundul șanțului, studiind urma saniei de pe nisip. Cel din spate aproape că s-a împiedicat de el, pentru că venea mai repede, dornic de atac, un bărbat imens, cu barba roșcată, care purta și el o sabie. Toate gândurile de mai devreme s-au oprit. Ucigași. Erau ucigași. Îi voiam. *La naiba, Hig, bravo, băiete.* Puteam auzi cuvintele lui Bangley ca un fel de transmisie telepatică. Nu știu, probabil că am și salivat. Mi-e milă de prada care le-a ieșit ăstora în cale. Cel de-al treilea avea părul lung, murdar și lung până la brâu, era proaspăt ras, cu o vestă de motociclist neagră, din piele – era înarmat o bâtă de baseball bătută cu ținte. Ținte lungi, de un centimetru, cu capetele tăiate și ascuțite. Roșcatul și Ținte au trecut de conducător și au coborât malul deschis cu ceea ce poate fi descris doar ca o sete de sânge și, după treizeci de metri, s-au oprit și au început să scruteze. Îi aveam pe primii trei. Mai veneau alți trei din urmă, pe care îi vedeam ca o masă, prin ceață. Îi aveam pe ăștia. Din față în spate, de la stânga la

dreapta, se aflau conducătorul sfrijit, apoi Roşcatul, apoi Ţinte – iar eu am tras. Cu o smucitură familiară, puşca a alunecat pe blană, s-a ridicat puţin, apoi s-a echilibrat şi s-a îndreptat; mai făcusem asta de nenumărate ori pentru a împuşca vreo două sau trei căprioare, iar butoiul armei era acum la o lăţime de o palmă de restul, nicio problemă, l-am ţintit pe Roşcat şi am tras. BANG! Pauză. Fără să iau vreo decizie – doar am tras. Abia dacă eram conştient când primii doi au căzut; ultimul, Ţinte, tocmai încerca să meargă pe burtă şi, BANG, focul l-a lovit în umăr sau în lateral, el s-a răsucit şi a fost aruncat în sus, târându-se pe jos; apoi, sus, am văzut grupul risipindu-se, pe cale să se fărâmiţeze, aşa că am ţintit cel mai mare obiect, doi oameni laolaltă, am tras şi am văzut un braţ aruncat şi căzând pe pământ. Pauză. Patru. Patru! Un val de ceva, nu chiar bucurie şi nici triumf, dar pe aproape. Eu eram, noi eram, eram o echipă, am doborât patru...

Hig, înapoi! Aleargă!

Radioul se auzea acum tare, urgent, aproape nebunesc de urgent.

Aleargă spre mine, amice! Acum! Glockul! Ia Glockul! Apucă gloanţele cu o mână şi puşca! FUGI! La mine!

Doamne. Aşa am făcut. Era ceva cu comenzile, ordinea, secvenţa lor foarte clară, slavă Domnului, am apucat Glockul, l-am îndesat în buzunarul drept, am apucat o mână de gloanţe, puşca, şi am fugit. M-am uitat în urmă. În timp ce făceam asta, cei cinci săreau peste marginea şanţului în pas alergător, risipiţi. Erau rapizi. Supli şi rapizi, fără nimic altceva care să îi îngreuneze decât armele din fiecare mână. Imaginea era aceasta: cinci bărbaţi imenşi împrăştiaţi şi gata de atac. Nisipul i-a încetinit – mă vor prinde în treizeci de secunde. Doar unul, unul singur m-ar ucide. Am fugit. Cu arma, cu gloanţele în mână, am fugit. Cât de repede am putut. Am mai privit o dată înapoi, erau acum în câmp deschis şi se apropiau...

VRAAAAMP!

Lovitura mi-a aruncat o ploaie de pământ în gură, în ochi.

VRUUMM!

Braţe puse peste cap, Doamne, Doamne.

BIUUUUUU!

Fiori, cutremur, mă prind de pământ cu degetele, bulgări de pământ prin aer, o ploaie de nisip, pietricele, tije de plante, aşchii de lemn, un bulgăre care cade şi...

Tăcere. Urechile ţiuie, ţiuie. Umed. Îmi curge nasul.

Aud radioul prin tăcerea care ţiuie.

Hig? Hig? Hig! Trăieşti? Hig!

Întreg. Mă prind cu mâinile de pământ. Ce? Capul. Este intact. Urechile îmi ţiuie. Mă rostogolesc pe o parte, duc mâneca la nas, sângerez, nu foarte rău. Scuip. Ochii. Privirea clară, degetele boante, respir. Intacte.

Hig! A, la naiba, trăieşti! Stai liniştit, stai liniştit. N-ai nimic rupt? Eşti întreg? Încearcă să te ridici. Încet. Hig!

E bine în genunchi. Aş sta aşa o vreme, poate o săptămână. Mâinile şi genunchii. Văd sângele care curge din nas, e bine, semn bun. Mâinile şi genunchii, respir. Respir. Bine, sunt bine.

Hig, au plecat, s-au risipit. Văd unul, în fine, părţi dintr-unul, în spate, la vreo optzeci de metri. Poate sunt mai multe victime. Restul nu sunt în vizor. S-au dus, Hig. Mă auzi? Când te poţi aduna, caută-ţi arma, puşca.

Hig, eşti bine? Probabil că eşti puţin lovit, asta-i tot. Mai ai Glockul? Verifică în buzunar. Spune-mi că ai Glockul. Până când suntem absolut siguri că zona e liberă. Spune-mi.

Mâinile şi genunchii. Mă rostogolesc înapoi în şezut. Clipesc în soare. Vorbesc cu mine însumi. Bangley vorbeşte cu mine. Radioul. Ating pieptul cu mâna, care se mişcă încet ca luată cu încetinitorul, găsesc butonul microfonului, apăs fără putere.

Am, am.

Hig, eşti bine. Bravo, băiete.

Am, am Glockul.

O, frate. E bine. Bravo, băiete. Stai aşa un minut. Respiră.

Pauză.

Bangley.

Da, Hig?

Îmi tot spui să respir.

Îl aud râzând prin aparat. Un râs eliberat din toată inima. Un șuvoi de apă rece.

E mai bine decât să n-o faci, nu, Hig?

Râde și mai mult.

Te-ai descurcat bine, Hig. Te-ai descurcat excelent. Ai doborât patru la început. Patru! Cu mult peste ce mă așteptam, frate. Șansele erau jumi-juma, așa dărâmat cum sunai.

Râsete.

Mulțumesc.

Pauză.

Ce naiba s-a întâmplat adineauri? Bangley. Ce ai făcut?

Mortierele. 81 mil British. Trebuia să le folosesc la un moment dat. Știi veranda turnului pe care te-am convins să o construim? Pentru asta e făcută, Hig. Să-ți salveze fundul. Voiam să fie o surpriză cândva, un fel de cadou de aniversare.

Pârâituri.

Te-a luat prin surprindere, nu-i așa, Hig? Cu adevărat. Mai am câteva. Pentru momentul în care situația va fi nasoală rău.

Stăteam pe pământ în soare, în timp ce sângele din nas se usca și forma o crustă, și încercam să diger chestia cu mortierele. Nenorocitul de Bangley. Avea o rezervă de mortiere ascunsă lângă turn în tot acest timp. Doamne.

Pârâituri.

Când i-am văzut pe cei nouă apropiindu-se de tine încet, am coborât și am luat mortierele din tufișul în care le pitisem. Părea că de data asta aveai nevoie de un ajutor serios, Hig.

Pauză.

Dar te-ai descurcat foarte bine. Poate că ne-am fi descurcat și fără ele. La felul în care ai tras. La naiba.

Mi-am văzut pușca sub un tufiș, la câțiva metri. Mi-am dat capul pe spate ca mai devreme: cu ochii închiși, cu soarele inundându-mi chipul, în timp ce țiuitul se retrăgea încet, ca un

vânt hoinar. Am râs. Am și plâns. Am plâns și am râs în același timp, nu știu câtă vreme, ca un nebun.

*

În după-amiaza aceea am zburat. Nu eram în forma necesară, dar am făcut-o totuși. Să-i caut pe ceilalți patru, să văd dacă au depistat familiile sau pe noi, dacă au lăsat vreun semn. S-au dus în munți, asta au făcut. Cel mai bun lucru. Să zbori. Prima dată în ani fără Jasper. Încă mai așez pătura cu vânătoarea de fazani pe scaun, pentru noroc, cred, încă iau curbele mai lejer și cobor mai ușor ca să nu-l arunc de pe scaun, așa cum m-am obișnuit să zbor acum. Am zburat într-un cerc mare și, la poalele primelor dealuri, am făcut un luping întors și am coborât ca să arunc o privire la carnagiu – am văzut cele trei cratere ca niște răni proaspete în tufișuri, cadavrele acolo unde le-am lăsat când Bangley a venit ca să mă ajute să duc sania. Abia dacă o puteam trage. Nu că n-aș fi avut forță în picioare. Tâmplele îmi pulsau, fruntea mă durea, nu puteam să mă concentrez suficient de mult pentru a face cinci pași la rând și să trag în ritm susținut. Mi-era și puțin greață. Bangley avea răbdare și, după ce am tras echipamentul împreună, a zis:

Hig, odihnește-te. Mă ocup eu de asta o vreme. Ai avut o zi lungă.

Ai de gând să-mi spui să respir?

A luat o înghițitură din tubul de plastic și m-a privit cu o nouă formă de apreciere. Avea firimituri de tutun pe obraz, care arătau ca o aluniță. În exact același loc în care o avea și Marilyn Monroe.

Hig?

Da.

Respiră doar dacă vrei. Știi, când spui asta, mă simt ușurat. Ai contuzii, cu siguranță, Hig. Și îmi pare cu adevărat rău pentru asta. Dar e mai bine decât să fii omorât de la distanță. Nu-i așa rău cum ar fi putut fi. Ochii privesc în aceeași direcție, iar Hig nu și-a pierdut simțul umorului.

Și-a trecut funia peste frunte, s-a aplecat în față și a pornit-o la drum.

Acum, din avion, puteam vedea toată scena: sania care ieșea de pe poteca bătătorită cu nisip și pâlcul de tufișuri unde am ascuns-o, puțin plastic roșu în praf, suportul mic care a ieșit odată cu mica cutie, locul în care probabil că am aterizat atunci când prima bombă a căzut, la mai puțin de douăzeci de metri. Cei patru acolo unde i-am împușcat, trei pe fundul șanțului nisipos, unul deasupra, păsările – vulturi, ciori, corbi, stăncuțe – care s-au ridicat ca un nor atunci când am trecut eu pe deasupra. Cel ucis de bombă, care putea foarte bine să fi fost eu. Un braț și jumătate de cap distruse. Încă mă durea capul și, atunci când am zburat mai aproape de pământ și l-am văzut, m-am aplecat pe fereastră și am vărsat. Abia dacă aveam ce să vomit – doar niște conservă de fasole și salata de căprioară pe care mi le pregătise Bangley în hangar –, dar voma s-a întins peste tot fuzelajul și a trebuit să curăț acolo în ziua următoare. Ce era acolo aș fi putut fi eu. Bomba nu este o armă de precizie. Bangley mi-a spus că a calculat amploarea unghiului pentru cinci locuri de-a lungul potecii și era destul de sigur de asta. Dar. A fost de fapt un mare joc de noroc când a văzut că sunt copleșit numeric.

M-am șters la gură cu dosul palmei, am zburat către sud și est și am scrutat drumurile către familii, dar n-am văzut nimic. Iar când m-am întors dinspre est, am văzut vreo douăsprezece persoane în curte și uniforma roșie atârnată de stâlp, așa că am aterizat. Am săltat pe pistă și am oprit motorul. Am coborât cam înțepenit.

Aaron era un bărbat înalt și ciolănos, cu o barbă deasă ca un pumn de lemn sculptat. Era și el mâncat de boala sângelui, ca majoritatea dintre ei, și se mișca încet și atent, de parcă ar fi fost mult mai bătrân decât era în realitate. Mi-a făcut cu mâna, care părea imensă la capătul încheieturii slabe ce ieșea prin mâneca unei bluze peticite.

I-am răspuns și m-am îndreptat către ei, iar ei s-au îndreptat către mine cu toții, mame, tați, copii, ca o gloată zdrențuită;

apoi s-au oprit și ne-am așezat față în față, despărțiți de noroiul bătătorit al curții. La cinci metri. Distanța irevocabilă și nerostită, ca într-un vechi film western în care omul de la munte se întâlnește cu eroii într-o poiană. Sau când proprietarul se confruntă cu lacomul care vrea să-i ia pământul și cu bătăușii lui, în timp ce caii se opresc întotdeauna cu picioarele înainte, ridicate de parcă s-ar afla pe marginea unei prăpăstii. Întotdeauna aceeași zonă demilitarizată și respectată de ambele părți, traversată de cuvinte care zboară, urmate poate de gloanțe, săgeți și moarte. Așa o numeam, ZDM. Fusese ciudat la început, dar nu și acum. În acest caz, am decis fără discuții sau dovezi medicale că de la distanța aceea era imposibil să contractez boala. Poate că nu era cazul nici măcar de la cinci metri, poate nici în situația vreunei atingeri accidentale, dar toată lumea – și mai ales eu – se simțea mai bine cu distanța aceasta. Dacă era cazul, așezam obiecte în mijlocul zonei pentru a fi ulterior ridicate și totul era în regulă.

Aaron a spus: Nu-l dai jos și pe Jasper?

Am clipit, m-am întors pe jumătate către avion, apoi am rămas nemișcat. N-am mai putut respira câteva clipe.

Mă priveau cu toții și simțeam privirile lor ca pe un fel de presiune. Mi-am lăsat capul în jos și am văzut cum o picătură de sudoare sărată cade pe pământ. M-am șters.

Hig, ești bine?

Aaron stătea aplecat în față, cu spatele lui subțire, cu ceafa și barba lui. Tărâmul celor pierduți. Ce să mai vorbim despre faptul că suntem deja morți... M-am îndreptat.

A murit, Aaron. În munți. În somn. Era bătrân.

Unda de șoc care a traversat micul grup era aproape vizibilă. Ultimul dintre ei care murise fusese un copil, Ben, un băiețel de opt sau nouă ani, care era extrem de entuziasmat, mai mult decât oricare dintre ei, atunci când aterizam și îl scoteam pe Jasper din avion. De multe ori uita regulile și traversa zona țipând de bucurie, întinzând brațele către câinele care stătea pe labele din spate și dădea din coadă; și, precum figurile de

pe urnele greceşti, copilul nu ajungea niciodată la el, nu-şi atingea niciodată scopul – fiindcă tot timpul era prin preajmă vreun părinte sau vreo mătuşă cu braţele lungi care îl trăgea înapoi cu dojeni blânde.

Îmi pare rău, Hig. Tuturor ne pare rău.

Sinceritatea vorbelor, demnitatea lor. După tot ceea ce pierduseră cu toţii şi. Nu conta. Era al meu, familia mea. Am şters cea de-a doua lacrimă care s-a prelins şi mi-am spus că nu va mai exista alta. Nu în faţa lor.

Mulţumesc.

O fetiţă a făcut un pas înainte. Numele ei era Matilda. Avea un buchet de flori de ochiul-boului sălbatice. A înaintat până la jumătatea zonei, l-a aşezat pe pământ şi mi-a zâmbit.

Le-am cules dinainte, a spus. Pentru tine.

Ca un cadou?

A dat din cap, privind în sus la mine. A zâmbit, era drăguţă, cu pielea ei ca de ceară şi cu cearcănele negre din jurul ochilor.

Mulţumesc, i-am spus. Mulţumesc.

Şi am clacat. Am stat acolo în faţa lor şi am plâns, am plâns incontrolabil, zguduitor, zâmbindu-i fetiţei printre lacrimi. Fetiţei i-a pierit zâmbetul şi a părut speriată, aşa că s-a dat înapoi şi s-a ascuns printre fustele mamei, iar eu m-am simţit prost, dar nu m-am mai putut abţine. Era vorba despre Jasper, dar nu numai. Era vorba despre tot. Oare acesta să fie iadul? Să iubeşti aşa, să jeleşti aşa, de la cinci metri, o distanţă care nu putea fi stinsă?

Am luat florile, dar nu m-am dat înapoi. Se aflau cu toţii la o distanţă de un braţ-două.

Mulţumesc, le-am spus tuturor. Jasper adora să vină aici.

Ceea ce era adevărat. Cred că mirosul copiilor îl făcea fericit.

Florile sunt minunate. Le-am mirosit.

Mmmmmmmm... Ce frumos!

Am schiţat un zâmbet. Fetiţa a zâmbit din nou din locul unde atârna de fustele femeii.

Aţi ridicat steagul?

Aaron a încuviinţat. Ultima dată se petrecuse la o săptămână de la ultima ladă de Sprite. Pompa solară de apă pe care o foloseau ca să scoată apă din râu pentru a iriga se defectase, era doar o siguranţă arsă, dar nu aveau niciuna, dar eu aveam, aşa că în dimineaţa următoare le-am şi dus-o. Acum, o femeie înaltă a ieşit în faţă. Arăta ciudat, cu doar jumătate de faţă. Boala nu o istovise încă. Jumătate din faţă îi era arsă cumplit din cauza unui fel de explozie de gaze. Când vorbea, se întorcea cu jumătatea arsă în lateral, aşa că aveai impresia că vorbeşte în aer. Numele ei era Reba, precum cântăreaţa country de dinainte, şi mai şi cânta, o auzisem eu. Ţinea în mână o găleată de plastic crăpată cu murături, pe care mi-a întins-o, iar eu am luat-o, atingându-i mâna pentru prima dată, iar înăuntru am văzut frunze proaspete de salată timpurie.

Avem o recoltă fantastică, a spus Aaron. Parcă ştiu că ne-ai zis cândva că tu nu cultivi salată. Ne-am gândit. Apoi s-a îndepărtat.

Am zâmbit. M-am aşezat în genunchi şi am întins mâna către fetiţa care mi-a dat florile.

Du-te, i-a spus mama ei.

Mi-a întins mânuţa murdară de pământ, iar eu i-am luat-o şi am strâns-o uşor, zâmbindu-i. I-am întâlnit ochii căprui, puţin injectaţi de sânge din cauza războiului din sistemul ei imunitar – care făcea ravagii –, şi i-am ţinut degeţelele clipe îndelungate, le-am ţinut de parcă erau o funie şi eu eram un om care se îneacă.

*

Fasolea înmugurise deja, arătându-şi frunzuliţele creţe deasupra pământului săpat. Apa curgea în pâraie. I-am spus lui Bangley că aş vrea să plec iar.

Ne aflam în cotlonul lui, respectiv vechea sufragerie a unui conac situat la nord de hangarul meu. Camera dădea către vest, dincolo de pistă, spre munţi, şi avea nişte ferestre plate, mari şi duble. Cu alte cuvinte, era precum un magazin de arme. Bangley

nu-şi căuta scuze pentru că nu ştia nimic despre motoare, lemn, tâmplărie de orice fel, agricultură, mai ales agricultură, grădinărit, gătit, mai ales gătit, limbi străine, istorie, matematică mai avansată decât simpla aritmetică, modă, pielărie, gin rummy, cusut sau mai ales retorică – etichetă, obiceiurile unei dezbateri retorice respectabile.

Dă-i drumul, Hig, spunea într-un final. Spune de-a dreptul şi n-o mai lua pe ocolite. Nu suntem decât noi doi aici, ha ha ha! Nu mai e nimeni altcineva pe care să impresionezi.

Dar se pricepea la arme, ştia cum să le modifice, să le perfecţioneze şi putea construi una din nimic, din ţevi şi chestii găsite prin casă. În remorca pe care o trăgea cu camionul în după-amiaza în care apăruse la aeroport adusese cu el o bormaşină, un aparat de sudură, un generator, un fierăstrău cu bandă. Când îi spusesem că abilităţile astea – sudura, lipirea, călirea – se aplicau oricărei lucrări în metal, îmi aruncase râsul acela al lui precum pietrişul.

Nu-mi sunt de niciun folos, îmi spusese.

Mai adusese cu el vreo cincizeci de postere, toate cu fete în bikini sau şi mai puţin, care ţineau diverse arme, făcând reclamă la marile branduri din industria armamentului uşor, de la Colt la Sig şi Winchester. Erau lipite peste tot pe pereţii din lambriuri de nuc pe care înainte atârnau picturi, unele postere fiind prinse până şi pe marginile ferestrelor. Fetele trăgeau cu maşini automate, ţineau pistoalele în poziţie de tragere, ca pe o frunză de smochin, şi uneori nici măcar nu se deranjau să îşi acopere goliciunea, iar durerea pe care mi-o provocau, adică vederea lor complet dezbrăcate, efectiv îmi punea un nod în gât, aşa că mi-am redus vizitele la minimum. Ha. Atunci când îl vizitam, îl strigam din curte şi aşteptam să mă strige şi el, ca o invitaţie, poate, încercând să îl învăţ să facă şi el acelaşi lucru şi să nu îmi mai provoace atacuri de cord în hangar, ceea ce ştiam că este oricum inutil.

Avem o mulţime de carne de căprioară, Hig, a spus, îndreptând o bucată mare de ţeavă într-o menghină.

După aventura noastră din zilele trecute, mă anunțase că intenționează să construiască un lansator de grenade. De fapt, chiar avea unul, M203, dar raza de acțiune a acestuia era insuficientă pentru a-mi salva pielea, spusese el, așa că intenționa să îl reconstruiască. Pentru mai multă precizie, adăugase.

Nu ne putem permite ca Hig să se mai lovească, asta îl face să pară al naibii de prostuț.

Acum s-a ridicat complet și m-a privit, în timp ce încercam de zor să nu mă uit la fetele goale ucigașe. Ciudat: pe o măsuță scundă, de lângă canapeaua de piele pe care decisese să o păstreze, se afla poza înrămată a familiei care locuise acolo: se aflau în vacanță, la schi, trei copii blonzi cu căști de protecție și geci, iar părinții stăteau în spatele lor, ținând schiurile și zâmbind larg, cu dinții la fel de albi ca munții înzăpeziți din spatele lor. În vârful vreunuia dintre piscurile Vail sau ceva de genul ăsta. Nu l-am întrebat niciodată despre asta. Am intuit însă că nu era vorba despre faptul că îi aminteau de căldura filială care îl dominase cândva, ci mai degrabă despre un soi de scor ținut de Bangley, de genul: Uitați-vă, birocrați cretini, ați avut toate astea, dar cine-i aici, în sufrageria voastră distrusă, sănătos ca un cal și construind arme și mai bune ca să păzească ceea ce voi n-ați putut?!

E doar o bănuială, desigur.

Crezi că mai ai nevoie de o vacanță de pescuit? Ultima n-a fost suficient de aventuroasă?

Am dat din cap.

Mă duc cu avionul.

Cu avionul?

Grand Junction. Am primit o transmisie de acolo acum ceva vreme. De la turn.

A lăsat jos pipa din mâinile lui mari, pe care le asemănam cu niște labe mari și butucănoase. M-a privit pe sub raftul de arme pe care mă rugase să i-l fac la început – nu făcea nimic fără să aibă la îndemână atâtea arme cât să ajungă unui pluton.

Ceva vreme?

Acum trei ani.

Rânjetul i-a reapărut. Şi-a frecat barba nerasă şi puteam să aud răşpăluitul tocmai din capătul celălalt al camerei.

Trei ani.

S-a întors pe jumătate ca să privească pe fereastră către vest, în direcţia Junction, de parcă ar fi încercat să estimeze în spaţiu–timp relaţia dintre distanţe şi trecerea anotimpurilor. Timp de o secundă, pentru prima dată, l-am văzut ca pe un bărbat care îmbătrâneşte. Apoi, s-a întors la loc.

La naiba, Hig. Nu te prea pricepeai să înapoiezi apelurile telefonice, nu?

I-am zâmbit.

Hig?

Da?

Treci prin criza bărbatului de vârstă mijlocie?

În spatele lui, în stânga, pe un perete lambrisat de lângă fereastra cea mare, se afla un celebru model ceh, care ţinea o mitralieră scurtă ce părea mortală, ceva în genul Uzi. Se sprijinea pe piciorul stâng, cu şoldul drept împins în afară, şi toate formele geometrice conduceau privirea de la ochii ei verzi spre gâlma care se zărea timid dintr-un triunghi mic de păr negru, ce nu putea ascunde linia scurtă, calea către tărâmul făgăduinţei. Mă omora. Mi s-a tăiat imediat respiraţia. Mi-a trecut prin cap că Bangley era un tactician înnăscut. Citea imediat orice situaţie şi găsise arcul care întorcea ceasul, punctul slab. Treceam prin criza vârstei mijlocii?

Nu prea cred în asta, am spus. Întreaga noastră viaţă amărâtă este o criză.

Aşa crezi?

Nu.

Mai întâi elanii, acum turnul de control. La o depărtare de patru sute optzeci de kilometri. Care-i punctul de unde nu te mai poţi întoarce?

Se referea la combustibil. Punctul în care nu aş mai avea suficient pentru a mă întoarce.

Patru sute douăzeci.

Poate că vânezi umbre, Hig. Vrei să ne omori pe amândoi?

Stăteam în mijlocul sufrageriei. Aici exista cândva un ecran plat, un sistem surround, o consolă audio pe o masă mare cu peste zece mii de cântece, o mulțime dintre ele fiind country pop. Bangley distrusese totul, atârnând un panou pentru arme și posterele. Pe masa din mijloc fusese o consolă de jocuri. Am pornit-o: *Războiul Lumilor VII.* Am crezut că lui Bangley o să-i placă. S-a întors cu spatele când am pornit-o și a fost vizibil relaxat atunci când am închis-o la loc.

Știu, am spus.

M-a privit cu ochii aceia de culoarea minereului, îndreptând spre mine rânjetul lui fix.

Știu că e riscant. Oricine o fi fost acolo transmițând semnalul, avea curent. Se afla în turnul de control, așa că avea radiouri puternice. Poate că știe ceva.

Știe ceva?

Ceva noutăți.

Noutăți.

Despre arabi sau ceva de genul.

Bangley nu s-a mișcat. Apoi a apucat pipa cu laba lui și a lăsat capul în jos.

Hig e un rechin, a spus. Tre' să fie în mișcare, altfel moare. Tre' să facă ce și-a propus.

M-am gândit la asta toată noaptea, în timp ce stăteam singur întins la baza movilei, resimțind dureros absența greutății lui Jasper pe picior. Și am privit ultima constelație de iarnă îndreptându-se pe sub pământ către vest. Asta era modalitatea lui de a-mi acorda permisiunea. De care nu aveam nevoie. Deocamdată.

*

O dimineață senină și liniștită de la începutul lui mai, vântul care mai pierde timpul pe lângă pompa de alimentare, cerul peste munți ca un bol de albastru marin. Șoimul care locuiește lângă noi plutește în aer, ridicând primul căldura peste pista

care abia se încălzește. Cercuri lejere. Cuibul partenerei lui se află în pădurea de plopi de la marginea iazului nostru cu pește, iar ieri am auzit ciripitul puilor. Cred că erau trei. S-a ridicat, și-a întins aripile mari o dată și m-a privit cu o precizie ucigașă. Nu te pune cu mama. Nici nu mi-ar trece prin cap, am spus cu voce tare.

Pornesc pompa și umplu două bidoane de șase galoane, apoi le așez în spatele scaunului meu. Sub treizeci și patru de kilograme. Rezervoarele pline au 55 de galoane, care pot fi folosite integral. Combustibilul suplimentar îmi dă sub o oră în plus, dar nu e suficient dacă mai fac și ceva patrulare pe drum, și nici ca să mă întorc, dar nu mai iau altul pentru că vreau să pot ateriza și decola din scurt dacă va fi nevoie. Bagajul de supraviețuire are paisprezece kilograme și conține conserve, roșii uscate, porumb și două borcane cu ulei de măsline pentru zece zile. Cinci galoane de apă, de care probabil n-o să am nevoie, întrucât Grand Junction își datorează numele faptului să se află la confluența a două râuri mari. Dar, fiind un oraș din deșert, nu știu ce se va întâmpla și cât de greu va fi să ajung la râu. Întotdeauna iau apă cu mine.

Păstrez pătura lui Jasper cu vânătoarea de păsări pe scaunul din dreapta. Prind pistolul și mitraliera în suportul vertical din fața scaunului lui.

Care-i planul, Hig?

Să zbor până acolo.

Și apoi?

Să-i contactez pe localnici.

Și apoi?

Să capăt informații.

Nu ai informații.

Am ce am.

Și apoi? Să vii acasă?

Bună întrebare.

Să realimentez.

Noroc.

Vorbesc singur. Bangley nu se zărește nicăieri. Urc pe scară în avion. Este suficient soare direct cât să facă pompa să funcționeze; mă bucur, așadar, de clinchetul analog al cifrelor care se succed pe ecranul pompei. Briza caldă de pe obrazul stâng, țipătul șoimului. Cam zdrențuit, ca și aripile lui. Binecunoscutul entuziasm al unei călătorii, o călătorie adevărată, adică o nouă țară. Un val de optimism, nu știu de ce. Bangley are dreptate. Șansele de a căpăta informații noi sunt slabe, șansele ca bărbatul din turn să fie un schelet sunt mari. Și ce vești ar fi utile? Mâncăm, dormim, ne apărăm perimetrul, ne apărăm pe noi, merg uneori în munți pentru a afla vești despre pâraie și despre copaci. De la Bestie, vești despre vânt. Mai există și altceva?

A trebuit să îi arăt lui Bangley pentru prima dată cum să ude grădina, cum să îndrepte jetul în diverse puncte, cum să curețe jgheaburile, i-am arătat ce este și ce nu este o buruiană. Era țâfnos. Mi-a mărturisit că și-a jurat să nu fie niciodată în viața lui fermier, că singurul pământ pe care avea să îl sape în viața lui avea să fie cel al unui mormânt.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă când a spus asta. Îl știu de atâta vreme și tot nu încetează să mă surprindă.

Tata a fost fermier, a spus.

În Oklahoma?

S-a uitat fix la mine, iar sapa cu tăiș dublu stătea cum nu se poate mai bine în mâinile lui.

Bine, deci ai mai făcut asta cândva.

M-a privit țintă. Și-a strâns buzele s-a uitat spre lama sapei, care era murdară de pământ și acoperită pe jumătate de curentul mic al unui jgheab.

Aceasta este treaba ta, a spus într-un final. Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi folosit țeava din curtea aceea de la nord.

Acum era rândul meu să îl privesc țintă.

Ești fermier în toată regula, am spus.

Niciun cuvânt. Și-a micșorat ochii și și-a îndreptat privirea către vest, direct în soare. O briză rebelă îi răvășea părul care ieșea prin spatele șepcii. Jetul de apă folosit pentru irigație, scos

din pârâu, făcea un val mic și o bulă. Împingea mugurii căzuți spre margine, apoi curgea peste ei cu sărituri blânde, care cădeau în spatele lor ca niște volane mici. Apa se aduna în vârtejuri de-a lungul marginilor. Dacă mă uitam fix suficient de mult, puteam mări jgheabul în mintea mea, construind un râu perfect pentru păstrăvi din orice fir de apă. Întotdeauna irigam cu picioarele goale, iar acum îmi amorțiseră deja. Îmi plăcea senzația asta în timp ce stăteam pe movila lui Jasper, cea de pe care supraveghea totul, și mă lăsam copleșit din nou de acest sentiment tulburător, în soarele care ardea. Le lăsam să se usuce cu călcâiele așezate pe o cârpă. Scuturam pământul din cizme și din șosete înainte să mă încalț.

Mă uitam fix la el.

Despre asta-i vorba, am zis. Într-o viață anterioară a lui Bangley. Lopata aceea. Arată ca o parte din tine. De parcă te-ai născut cu ea.

A întors capul și m-a privit, iar părul mi s-a ridicat din nou pe ceafă. Rece, înghețat precum apa care curgea peste piciorul meu drept.

E o sapă, a zis.

Am dat din cap.

Știu.

Ne uitam unul la altul. Ce naiba, urma să plec a doua zi de dimineață.

Nu prea l-ai plăcut pe tatăl tău, nu?

A ezitat și a dat încet din cap.

L-ai urât pe nemernic.

Bangley își muta maxilarul dintr-o parte în alta.

Ai făcut de toate. Doamne. Fermier. Așa ai învățat tu despre toate. Știi să sudezi, să faci fierărie, să pui potcoave, să construiești un țarc, un hambar. Probabil că te pricepi la tâmplărie mai bine decât mine. Ce rahat.

Și-a încrucișat brațele peste mânerul sapei, în timp ce privea către munți. Un vânt lejer. Un erete cu coada albă a planat către tufișul de peste pârâu, alunecând peste el în încercarea de

a speria un iepure. Doi șoimi, un uliu, mai mici, poate din specia Cooper, zburau în cercuri. Multe tipuri de ciripituri dispăruseră deja, dar în lumea asta răpitorii par să se descurce foarte bine. O lume a șoimilor.

Cât timp? Ai lucrat la fermă cu el? Urându-l?

Stăteam acolo. Apa din jgheaburi trecea dintr-unul în altul. Nu s-au spus cuvinte, dar am știut cu certitudine că Bangley își omorâse tatăl.

Când te întorci, a spus într-un final, o să facem unele îmbunătățiri. Dacă vrei. Puteam să irigăm mult mai ușor. Dar întotdeauna am crezut că lui Hig îi place să lucreze în soare, scurmând pământul.

Era drăguț din partea lui.

Și-a scărpinat pometele, sub ochiul drept. Era ciudat. Mă uitam la el așa cum îți privești soția dacă tocmai ai descoperit că ea se află în programul de protecție a martorilor.

La naiba.

La naiba.

Nu știu dacă să fiu furios sau să mă lansez într-un râs isteric.

Mi-a zâmbit. Nu rânjetul lui direct și înfricoșător, ci zâmbetul acela adevărat, căruia cândva îi era jenă de sine însuși.

O alegere personală, a spus.

Ce?

Alegere personală. Astea sunt cele mai grele. Când trebuie să te gândești la rahaturi din astea.

Ești totalmente nebun. Un fermier complet nebun.

S-a sprijinit pe brațele încrucișate, apoi și-a lansat iar rânjetul drept, fără urmă de zâmbet, și am știut că discuția noastră luase sfârșit deja și că probabil n-ar fi trebuit să-l mai numesc vreodată astfel.

Acum stăteam cocoțat pe rezervoarele de pe aripi. Am luat scara de aluminiu de lângă botul avionului, am târât-o pe asfalt către aripa stângă și apoi am ridicat-o ținând pe umeri furtunul și capătul lui, care erau foarte grele. Clic – clic – clic, cifrele treceau una după alta, iar combustibilul gâlgâia și șuiera când

ajungea la buza rezervorului. Şaptesprezece virgulă trei galoane. Chiar şi acum, cu toate astea, tot aş fi putut să rămân fără combustibil gratuit. Gratuit până când. Soarele era de două degete dincolo de orizont către est, două degete la o lungime de braţ însemnând cam jumătate de oră – adică era aproape şase. 13:00 Zulu. Ora Greenwich. Undeva în Anglia. Patria ceasului. Centrul universului marcat de timp. Adică era. Părerea mea era că nimeni nu mai ţinea cont de asta acum.

Atunci când unchiul Pete era pe moarte, probabil din cauza unei ciroze agravate de un cancer, şi ştia că mai are de trăit doar câteva luni, a făcut ceva ce eu am considerat a fi total lipsit de caracter: şi-a petrecut restul zilelor la cabană, punând ordine în diapozitive. Colecţia lui cea vastă de diapozitive color. Crescuse cu aparate de film, aşa că – de-a lungul timpului – realizase doar diapozitive despre care spunea că sunt cele mai clare. A aşezat cutiile din hârtie galbenă şi pe cele din plastic alb cu albastru, fiecare în câte o stivă înaltă de un metru, care acoperea întreaga masă de bucătărie. Deseori, deşi avea dureri crunte, la lumina unei ferestruici ziua şi a unei veioze cu picior seara, le deschidea pe fiecare, după care punea diapozitivul într-o folie, apoi într-un biblioraft transparent. A scris etichetele cu Sharpie: pe diapozitiv a scris numărul biblioraftului/numărul diapozitivului, pe pagină a trecut aceleaşi date, plus data la care au fost realizate şi o descriere de unu-trei cuvinte: Bone Fishing Keys. Pe lângă cele trei bibliorafturi, care cuprindeau între unu şi cinci ani în funcţie de cât de prolific fusese în activitatea lui de fotograf, a mai organizat şi un biblioraft cu pagini liniate, ce cuprindea un jurnal închis cu cheia. Acesta conţinea descrieri mai amănunţite sau note despre anumite poze de care îşi aducea aminte. L-am vizitat o dată în toată această perioadă. În timp ce îşi organiza cataloagele, am spintecat şi am tăiat lemne pentru o iarnă lungă, despre care ştiam amândoi că nu mai avea cum să o prindă. Trei metri de lemn de arţar şi de mesteacăn galben, tăiaţi din porţiunea lui de pădure aflată pe versantul unui deal, lemne sparte şi aşezate de-a lungul verandei din faţă

și pe lateral; toată povestea asta, faptul că eu lucram în vreme ce el stătea înăuntru, l-a stânjenit crunt. La început am crezut că este nebun. Adică ar fi putut sta pe veranda aia mică privind pentru ultima dată cum primăvara din Vermont se transformă într-o vară verde și sufocantă, ar fi putut admira prigoriile, ciocârliile și bufnițele în perioada lor romantică de împerechere și apoi de înmulțire, ar fi putut admira frunzele și aerul. Ar fi putut să se lase pișcat de muște negre, apoi de țânțari în ultimele seri. De ce nu stătea afară, în balansoarul lui Dartmouth? Poate chiar ciupind puțin corzile chitarei?

Dar într-o noapte, în timp se stăteam întins în propriul meu culcuș sub o fereastră larg deschisă, ascultând țipătul unei bufnițe care încerca să mă sperie cu urletele ei ce semănau cu cele ale unei femei, lucru care nu făcea decât să mă facă fericit – țipătul dulce-amar al frumuseții de nedescris și al pierderii –, atunci mi-am dat seama: era vorba de epifania evidentă a faptului că își retrăia viața. Normal. Diapozitiv cu diapozitiv, poză cu poză. Își aduna amintirile ca un zid împotriva dispariției, iar micile cutii cu diapozitive erau cărămizile pe care le folosea.

Sus pe scară, în dimineața blândă, ascult ultimul gâlgâit al motorinei care intră în rezervorul de pe aripă și ghicesc cât e ora judecând după soare. Ceva mi-a adus aminte de Pete și de albumele lui, care se odihneau pe masă în cabana întunecoasă și joasă ce mirosea a rășină, a fum de lemne și a cafea. Era ca un om care se îndoaie din cauza vântului puternic. Ținând evidența lucrurilor care nu mai aveau o altă valoare decât aceea de protecție împotriva uitării. Împotriva întunericului pierderii totale.

Bine. Nu aveam de gând să număr orele. Aveam un avion plin cu combustibil și vreme bună, așa că intenționam să îmi iau zborul, să o iau către vest și să văd cât de departe aveam să ajung. Tocmai închideam la loc capacul rezervorului când am auzit un zgomot și l-am văzut pe Bangley apropiindu-se de pistă. Avea pe braț un coș.

Am rânjit. Era precum în cântecul acela feroviar vechi, pe care și Pete obișnuia să îl cânte. *Mama lui Johnny a venit cu un*

coș pe mână/ I-a spus: fiul meu drag/ Ai grijă cum fugi/ Mulți și-au pierdut viața încercând să recupereze timpul pierdut...

Nu e o plăcintă, a zis.

Am zâmbit. Am închis capacul rezervorului și am coborât.

Mi-a dat coșul, apoi s-a întors către scară, pe care a strâns-o pe jumătate și a dus-o înapoi la pompă. În coș erau șase grenade.

Nu știu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme, a zis. Mi-am dat seama în timp ce lucram la realizarea lansatorului.

Stăteau cuminți în coș precum ouăle într-un cuib. Oul Morții. Ceva dintr-o poveste pe care o citisem cândva, dar nu-mi mai aduceam aminte.

Câte cartușe ai pentru AR?

Patru. Cele mari.

A dat din cap.

Ai pompa de mână?

Se referea la pompa cu furtunul cel lung pe care o puteam folosi ca să scot benzină dintr-un rezervor subteran sau din orice alt fel de rezervor. Pe lângă combustibilul suplimentar, cei nouă metri de furtun erau articolul cel mai greu din avion. Am dat din cap.

Ce ai de gând să faci când o să rămâi fără combustibil?

Să aterizez.

A încuviințat. A privit înspre Bestie, apoi către munți. Își ținea mâinile în buzunare. S-a uitat către vest, în vântul lejer, și a adăugat:

Ai fost un partener bun, Hig. Puțin tâmpitel uneori.

O, la naiba. Am simțit cum mi se strânge stomacul de parcă... Bine.

Ca un membru al familiei, a spus.

Stăteam acolo bine înfipt în asfaltul pistei.

Nu e ușor să trăiești alături de mine. Singurii care au rezistat jumătate din timp au fost soția și fiul meu. Și tu, Marele Hig.

Cred că am rămas cu gura căscată. L-am privit clipind des.

E o poveste mai lungă, a spus. Apoi a zâmbit cu jumătate de gură.

Cască bine ochii, Hig. Trebuie să fii conștient de tot ce te înconjoară. Să nu te prosteşti gândindu-te la trecut şi să te laşi înşelat de vreun SOS. Încearcă să te întorci.

M-am holbat la el.

O să smulg buruienile.

S-a îndepărtat. M-am uitat după el.

La naiba.

La naiba.

Am tras cu mâna furtunul greu în rolă şi l-am urcat în avion, apoi am închis uşa. Am tras butonul principal, am întors cheia şi apoi am apăsat maneta pentru decolare.

*

Există puține zgomote pe lume mai interesante decât zumzetul unui motor Continental care prinde viață. Primele mişcări refractare ale elicei. Zgomotul care dispare încet, pe măsură ce elicea dispare în viteza propriei rotații.

Dacă trăim suficient de repede, dispărem şi noi.

Am planat pe deasupra pistei, printre şirurile de avioane stricate şi dezintegrate, am luat-o de-a curmezişul şoselei către fâşia de pământ şi am decolat de la jumătate câmpului. L-am văzut pe Bangley deschizând uşa casei, unde era de fapt atelierul lui; n-a privit în sus.

*

Bestiei îi este foame. Trage aer ca un cal nărăvaş. Mă uit: locul din dreapta e gol, cu excepția coşului cu ouă al lui Bangley şi a păturii cu vânătorul care ţinteşte fazanul în zbor, din nou şi din nou. Mă sprijin de uşă. Chiar şi pe jumătate mort şi ţeapăn, Jasper era un copilot mai bun decât majoritatea oamenilor. Decât toți oamenii. S-a ajuns la asta: viața distilată sub forma unei pături dezintegrate. Glonțul n-o să-şi atingă niciodată ținta, pasărea nu va cădea niciodată, dar nici vânătorul nu va rata vreodată. Sau nu va pierde ceva. Câinele lui nu va muri niciodată.

Cea mai mare gaură făcută vreodată de o potaie.

...să te gândeşti la trecut şi să te laşi înşelat de vreun SOS...

Trec peste. Exact peste Divide. Piscurile arse dedesubt, fâşii triunghiulare din dealurile Flatiron proiectate pe fundalul masiv al munţilor, ca nişte pietre funerare. *Cel mai frumos oraşel din lume nu a rezistat. Ţine minte.* Regiunea de schi El Dora, traversată de trasee şi pârtii, liniile de telecabină de sub noi, scaunele goale care se bălăbănesc în vânt. Câteva hurducături. Bestia este foarte ascultătoare. Planăm peste fâşia acoperită de zăpadă. Suficient de aproape cât să zăresc urmele unui singur animal pe marginea prăpastiei. Nu e posibil dar. Prea sus. Cu toţii suntem prinşi prea sus.

Văd Parcul de Iarnă şi Valea Fraser, întinzându-se de cealaltă parte în timp ce zbor pe deasupra lor. Pârtiile de schi de un verde pal, pe fundalul ruginiu al pădurilor moarte. Obişnuiam să schiem aici. Ultima dată, Melissa şi cu mine ne-am despărţit ca să facem un concurs şi eu am schiat lângă un bărbat masiv, care spunea că venise aici în vacanţa de iarnă cu un grup de la biserică, de undeva din Nebraska. Nu a dat nume.

Urmăm Biblia cuvânt cu cuvânt, spunea. Dacă o iei cuvânt cu cuvânt, nu ai cum să greşeşti. A dat din cap – avea un zâmbet plăcut. Aş fi nebun să nu îl cred.

M-am gândit la pietrele dintr-un râu, peste care trece apa. De la o piatră la alta, fără să te gândeşti la nimic. Cuvânt cu cuvânt. Trebuie doar să le urmezi, frate. Firimituri care duc direct către Dumnezeu. În timp ce stăteam pe scaun lângă el, iar schiurile mi se bălăngăneau în picioare, mă gândeam că poate există şi o altă traducere pentru *blând*. Poate că nu cei blânzi vor moşteni pământul, poate că cei simpli. Nu vor *moşteni* pământul, pentru că deja îl posedă.

I-am spus că mă blocam tot timpul la *Cartea cronicilor*. Şi că tocmai am citit *Plângerile lui Ieremia,* care mi s-a părut că aduc cu *Mad Max*. Adică faptul că erau femei care îşi mâncau propriii copiii şi toată lumea aia care murea.

Nu a râs.

A spus: Încerc să urmez *Noul Testament*. *Vechiul Testament* a fost scris de evrei. Presupun că există și chestii interesante, dar – dacă aș fi în locul tău – aș începe cu Ioan.

Acum mă gândesc că poate cu toții ar fi trebuit să fim mai atenți la *Vechiul Testament*. La partea cea greșită, partea în care lucrurile merg cu adevărat foarte prost.

Cobor și urmez valea Fraser pe deasupra munților Tabernash. Cea mai mare parte a văii este arsă, cu excepția stației de pompieri și a magazinului de băuturi, care stă acum singur la marginea unei câmpii împânzite de oi cu coarne mari. Oile ridică toate capetele, se rotesc și o iau la goană panicate către pădurea întunecată atunci când trec eu pe deasupra, apoi văd patru lupi care stau la pândă în iarbă și le întorc înapoi precum niște câini. Zbor mai departe.

Cunosc bine regiunea asta. Doctorul Ammons – îi văd hambarul care încă mai stă în picioare în mijlocul unei suprafețe de o sută de acri de partea asta a râului Granby. Dar casa a căzut. Fiul lui, Swift, a fost cel mai bun prieten al meu în facultate, iar ei îmi erau ca o a doua familie. Trei dintre noi mergeam deseori la pescuit pe Fraser. Văd țarcurile mari, împrejmuite de bușteni, cercul unde Becky își instruia caii și își supraveghea studenții la echitație. Probabil că aș găsi o adevărată grămadă din vechile mele cărți în hambarul de lemne unde dormeam. Dar astăzi nu vreau amintiri. Trec mai departe.

Exact printre piscurile canionului Gore, printre pereții de stâncă ce se ridică de ambele părți. Așa am impresia. Am pescuit și aici, unde râul curge atât de repede, iar apa face un zgomot atât de puternic, cu ecou între stânci, încât trebuie să ai mare grijă în timp ce cobori pe calea ferată și să te uiți tot timpul înapoi. S-a întâmplat ca mulți pescari să nu audă sau să vadă trenul care venea. Aerul de deasupra apei este rece și greu, plin de particule de apă. Bestiei îi place grozav.

Dar mie? Înainte îmi plăcea să zbor așa. Răsucit într-un canion la cincisprezece metri deasupra apei.

Acum nu mai simt nimic. Îmi aduc aminte cum îmi erau picioarele după zece minute de stat în zăpada topită. Amorțite. Iar eu eram bucuros. Bucuros că erau amorțite.

Poate că asta este diferența dintre vii și morți: cei vii vor deseori să fie amorțiți, iar cei morți nu vor asta niciodată – asta dacă vor ceva vreodată.

Lumina soarelui. La celălalt capăt. Râul se liniștește în timp ce apa se înnegrește, stâncile se transformă iar în dealuri, pădurile nu mai sunt arse. Văd rațe care plutesc pe suprafața iazurilor. Bâtlani care ies din tufișuri, în unghiuri, întinzându-și aripile lungi la auzul avionului. Culoarea fumului.

Ce vrei, Hig? Ce anume?

Vreau să am culoarea fumului.

Și apoi?

Apoi. Apoi.

Trag tare de manetă și urc brusc lângă State Bridge. Movilițe de oi, turme de antilope și căprioare rătăcite. În porțiunea plană aflată de-a lungul râului Eagle văd ceea ce a fost cândva aeroportul Eagle. Pornesc microfonul și apeleze turnul. Solicit permisiunea de a le traversa spațiul aerian. O speranță și un obicei. *Trei trei Alpha trei la est la nouă mii solicit trecerea prin spațiul vostru aerian cu destinația...*

Ce destinație am? Poate Junction. Cu o haltă la sud către platoul Uncompahgre, locurile unde mergeam la vânătoare. Fără niciun motiv.

Cu destinația...

Vreau să spun *Cu destinația Undeva Cu Totul Diferit.* Trec peste.

II

O hurducătură și o lovitură bruscă. Din nou. Aruncat la stânga, cu aripa stângă în jos. Apuc apăsat maneta, corectez poziția și privesc altimetrul. Ador asta. Maneta din mâna mea este neutră, avionul este redresat și acul altimetrului urcă în direcția acului de ceasornic. În sus. Copacii devin tot mai mici, iar presiunea din perna scaunului se simte ca o mână imensă care mă saltă. Căldura dimineții târzii, pădurile încă întunecate care sorb soarele și aruncă în sus jetul de aer cald. Urcușul neintenționat este rapid, oarecum alarmant.

Iau cinci metri fără să fac vreun efort. Sunt sus deasupra intersecției Roaring, deasupra zonei Carbondale, care nu a ars, înconjurată de ape și de ferme verzi. Clipesc. Acolo par să fie niște vite. Vite ca mai demult. Negre și roșii. Asta trebuie să fie, nimic altceva nu are culorile astea. La naiba. Vite care s-au sălbăticit, care stau pe lângă casă și care au scăpat miraculos de colții lupilor. Aș coborî ca să arunc un ochi, dar nu vreau să pierd altitudine și nici să cheltuiesc benzina numai pentru a urca din nou la următoarea trecere.

O fermă. Vite. Pârâul primăvăratic care curge pe lângă ele. Casa fermei în umbra unei pădurici de plopi și sălcii pline de frunze. Un drum plin de gropi care șerpuiește printre copaci. Mijesc ochii și îmi imaginez pe cineva în curte. Cineva care se apleacă să repare o bujie a unui tractor. Cineva care își spune *La naiba cu spatele acesta care nu-și mai dă drumul.* Simt miros de cafea, care vine pe ușa deschisă de la bucătărie. Altcineva întinde rufe la soare. Fiecare cu o listă de probleme, fără să aibă

nici cea mai vagă idee cât sunt de norocoşi cu toţii. Mijesc ochii şi refac lumea. În stadiul de normalitate. Însă.

Mai normale sunt absenţele.

Huntsman Ridge. Văd panta stâncoasă şi lungă unde obişnuiam să schiem şi pe care am denumit-o Nesfârşita. Pe atunci aşa părea. Ar fi perfectă acum: zăpada de primăvară este compactată şi fixă. Pericol de avalanşe: zero.

Jumătate din pădurea de plopi are încă frunze, încă mai trăieşte. La stânga se întinde zidul zdrenţuit al munţilor Ragged. Clatin din cap, zbor peste.

Acum peisajul devine mai blând. Pădurile de plopi se întind pe kilometri întregi. Apăs butonul de combustibil.

29,3 galoane. Nu am suficient ca să mă întorc acasă. Pur şi simplu.

Pur şi simplu trecem dincolo.

*

Mă întrebam: oare aşa să fie când mori? Să fii atât de singur? Să ţii cu dinţii strâns de un depozit de iubire şi să treci peste?

*

Aproape că ne-am mutat aici. Paonia. Unii îi spuneau greşit Peony. Melissa se săturase de predat, de director şi de district şi era nerăbdătoare să încerce şi altceva. Poate agricultură bio. Construcţiile mergeau mult mai greu în partea asta a statului, dar probabil că aş fi putut să îi confer ceva stil casei aceleia ciudate cu ceva mobilă recondiţionată şi multe dulapuri. Prima dată când am văzut-o, mi s-a părut că arată ca o garnitură de tren. Aşa arată şi acum. Cobor încet cu Bestia.

Opresc curentul şi planez pe panta sudică a Grand Mesa, iar vârfurile plopilor sunt doar la câţiva metri sub burta avionului. Încă verzi, trunchiurile pale încă freamătă, ferigile de dedesubt se întind încă precum un covor gros, iar printre ele se ascund fără îndoială căprioare. Trec pe lângă un şir de stânci. Şi apoi se deschide în faţă valea: albia verde a unui râu pe fundalul unui munte cu două vârfuri şi o depresiune între ele. Livezile,

șirurile ordonate de copaci adunați de fiecare parte a apei. Este și viță-de-vie. Copacii înalți marchează zona de vest, unde apa face o curbă. La vest, unde râul curge din vale într-o porțiune de deșert, văd urmele de cale ferată, terasele stâncoase fără piscuri și vârful platoului, roșiatic în ceața dimineții. Și orașul, mai mult ca o cușmă, înghesuit între râu și dealul marcat cu piatră albă.

Deseori cumpăram de aici legume, muniție, mâncare pentru câine. Așteptam șapte minute la calea ferată, până când trecea trenul cu cărbune. Într-o zi l-am cronometrat nervos că pierdeam lumina zilei. Mă uit la scaunul lui Jasper.

Ți-a plăcut aici, amice, nu-i așa? Mergeai în jos la râul de sub parcul orașului și îți aruncam bățul în apă. Nu te pricepeai foarte bine să îl aduci înapoi. Sau să înoți. Dar tot îți plăcea. Cu toții ar trebui să fim astfel, nu-i așa?

Cobor înspre râu și mă îndrept către platoul înalt și uscat. Am stomacul ghem.

*

Nu pot trăi așa. De fapt, nu prea mai pot trăi deloc. Ce am făcut? Au fost nouă ani de prefăcătorie.

*

Drumul pe care am luat-o traversează un pod verde. Canionul se numea Dominguez. Mă aflu la două sute patruzeci de metri deasupra pământului. Văd podul. Văd livada înghesuită lângă zidul canionului și poteca de pământ. O urmez.

Pădure rară, ienuperi aproape negri, care nu s-au uscat încă. Copaci de deșert care nu cresc înalți, ci încurcați și deși. Scunzi și încăpățânați. Îmi amintesc de Bangley. Refuză cu orice preț să moară. Unii dintre ei sunt aici de când așa-numitul preot spaniol a venit împreună cu zeul lui.

N-am zburat niciodată pe aici. Tot timpul veneam cu camioneta. Drumul e acoperit. Poteca o ia în lateral de la pârâu și urcă o pantă. Fac la dreapta și o urmez în alt șanț, către zona unde obișnuiam să vânez. Dar. La stânga, pe traseul apei, o fâșie de stâncă roșie, zidul vertical al unui canion care stătea ascuns.

Tot timpul sunt uluit că un pârâu atât de mic poate lăsa asemenea urme, că o porţiunea atât de mare de peisaj se ascunde în şanţurile astea. Întorc pentru a arunca o privire.

Pe măsură ce mă apropii, marginea dezvăluie suprafaţa roşcată a unui zid înalt, de un roşu aprins şi pătat de apă sub formă de striaţii negre şi maro. Zidul e împărţit în fâşii. O zonă gălbuie, de unde s-a desprins o bucată imensă de stâncă. Stânca înaltă de şaizeci de metri.

Este un canion pătrat. Ca să vezi. Vârfurile de un verde crud ale copacilor, câteva pâlcuri de pini pitici. Şi. Zbor în cercuri mici. Cum de nu am văzut asta niciodată? Pentru că tot timpul am urmat drumul, dacă poţi să-i spui astfel.

Micul canion crăpat se lărgeşte către această gaură verde şi plină de viaţă. Apa şerpuieşte printre stânci. Pe malul stâng e o pajişte. Şi. Sunt atât de surprins şi de curios, încât cobor în picaj şi aproape că mă izbesc de peretele înalt.

O colibă din piatră pe fundalul stâncii. Iese fum. Un pod de piatră peste pârâu, către câmpie. Vite risipite în iarba udă. Vreo şase.

Vite.

Şi.

O grădină mai mare decât a noastră. Udată de un sistem de irigaţie deviat din pârâu. Şi.

O persoană aplecată în grădină.

Şi.

E o femeie.

Părul lung şi negru, prins la spate. Se ridică. Duce mâna la frunte, îşi face umbră ca să vadă avionul.

O femeie în pantaloni scurţi şi o cămaşă bărbătească înnodată în talie. Cu picioarele goale? Cu picioarele goale. Înaltă şi slabă. Stă drept, înaltă, acoperindu-şi faţa şi privindu-mă. Are gura căscată. Strigă? Da.

O altă figură iese acum din casă, dacă aia e o casă, un bărbat cu o armă. Un bătrân. Un bătrân cu o armă pe care o ridică spre cer şi ţinteşte. Doamne.

Nu aud glonțul dar. Un șuierat de glonț, un zgomot de aluminiu și un nou fâșâit în aer. Doamne. Apoi un pocnet – arde și ustură, fața îmi arde complet pe partea stângă. Apuc maneta cu ambele mâini. Trag înapoi încercând să capăt altitudine și trec cu aripa dreaptă peste marginea prăpastiei. Aproape că ating vârfurile ienuperilor joși în timp ce urc și îi pierd din vedere. Bucăți de sticlă spartă îmi intră pe la guler. Hei. Hei. S-a dus naibii fereastra. Fereastra stângă s-a transformat într-un mozaic de sticlă spartă care atârnă în cadru.

Sângele îmi udă cămașa. Aer.

*

În secunda aceea, am știut după ce venisem.

*

Nu e ceea ce credeți – că ar fi vorba despre femeie –, nu-i adevărat. Eram doar bucuros din nou că sunt în viață.

Momentul în care îți dai seama că nimic din ce e vital nu e stricat nici la tine și nici la avion, că urci, că repoziționezi avionul, că motorul toarce și că deții controlul. Că duci degetele tremurânde la fața plină de sânge și o atingi și simți cele patru așchii de sticlă și asta e. Câteva cioburi. La naiba. Și acoperișul cabinei este ciuruit, doar stratul de deasupra, n-a ajuns la metal. A fost cât pe ce. Nenorocitul aproape că m-a omorât. Dacă nu m-aș fi îndepărtat pe deasupra canionului, glonțul ar fi fost acum în capul meu. Ca să vezi. Și atunci am început să râd.

Primul meu instinct vesel a fost să cobor acolo cu semiautomatul și să îl fac zob pe moșneagul acela nenorocit, de aproape. Mă simțeam bine. Simțeam ceva, și nu era vreo indispoziție. Hig, SOB ți-a făcut un bine. Te-a trezit la viață. A făcut doar ce ai fi făcut și tu ca să îți aperi căminul, casa și femeia.

Femeia.

Oare era femeia lui? Nenorocitul. Cine știe ce aranjamente se făceau în lumea asta? Primul instinct a fost să merg acolo, să îl omor pe moș și să îi iau femeia. Și. De ce nu?

Ei bine, oricum, Hig, indiferent dacă eşti un om bun sau un om rău – sau un om destul de bun într-o lume dată peste cap –, va trebui mai întâi să aterizezi cu Bestia. Să o duci jos pe o porţiune stâncoasă, pe un drum care nu mai arată a drum.

Planez în cercuri, trec dincolo de canion şi îndrept botul către o pajişte de salvie traversată către sud de drumul brăzdat.

De două ori F-E-M-E-I-E. Prima dată când văd una viabilă, înaltă, probabil fără boala sângelui şi neînghеţată pe un afiş din atelierul lui Bangley sau întinsă pe jos în spatele tău, prea tânără, cu un cuţit de bucătărie în mână – prima dată... şi eşti dispus să uiţi totul. Cum ar fi verificarea aterizării.

La naiba, Hig, adună-te.

Trag de manetă. Planez tot mai jos. Drumul e tare stricat. Arată de parcă ar putea să îngroape roata dreaptă până la lonjeron. Bravo, Hig. Vei avea ceva de mers, indiferent în ce direcţie o s-o apuci.

Nu-i asta. Încă. Am fost năucit de o muiere de la trei sute de metri înălţime. Îmi dau seama, răzând, că ar fi putut fi nişte bărbaţi sau o femeie în vârstă. Era vorba despre relaţia asta nouă cu o persoană de orice gen: nu aveam obligaţia să îi ucid. Sau să îl las pe Bangley să îi ucidă. Asta era casa lor, nu a mea. Eu eram vizitatorul.

E uimitor cât de eliberat te simţi într-o relaţie dacă nu trebuie să omori pe cineva. În ciuda faptului că Tataia fusese cel care încercase să mă omoare *pe mine*. În fine. Trecuse. Aş fi putut merge acolo şi l-aş fi putut ucide. Sau nu – ceea ce era o eliberare. Sau pe ei amândoi. Deşi în casă sau undeva ascunşi, aşteptându-mă, ar fi putut fi un întreg pluton. Am planat în cercuri joase de două ori şi am analizat cu atenţie drumul unde începea şi unde se termina şanţul, l-am marcat mintal cu tufişuri şi gropi. Oare mă puteau auzi de la o distanţă de un kilometru în canion? Probabil. Probabil că exact atunci aranjau în linie douăsprezece gloanţe pe pervazul de piatră, probabil că femeia îşi dădea drumul la păr, îşi descheia cămaşa şi aştepta să mă atragă în cursă precum o sirenă.

Hig!

Concentrează-te, Hig, respiră. Spune 10-4.

10-4.

Atenție la lucrurile mărunte. Stai în alertă.

10 rahat 4.

Aș fi putut să trec dincolo de drumul stricat și să aterizez pe pajiștea de salvie, dar nu aveam cauciucuri pentru tundră și o stâncă ascunsă în iarbă mi-ar fi putut smulge o roată. Era mai bine să aleg pericolul pe care-l cunosc etc. M-am asigurat că aveam o vizibilitate de câțiva metri de ambele părți ale drumului, pentru că eram nevoit să pun o roată pe ridicătura de pământ din centru, iar pe cealaltă să o direcționez printre tufișuri. Apoi m-am hotărât să nu mă zgârcesc. Aterizarea trebuia să fie precisă, la milimetru. Era mai bine să știu exact cum bate vântul.

Am tras de manetă, m-am înălțat o sută de metri și m-am șters pe față cu un colț din pătura lui Jasper. Apoi m-am întins între scaune ca să iau o cutiuță de lemn, de unde am scos cu dinții cuiul unei bombe fumigene căreia i-am dat drumul pe fereastră. Fumul gros și portocaliu a gâlgâit afară și a lăsat o urmă.

Am aterizat la zece metri de drum și am oprit țeapăn în direcția est-nord-est.

Uau, a fost o idee genială. Vântul puternic al dimineții târzii mi-ar fi putut strica planurile. Ce altceva am mai uitat?

Motivul pentru care Bangley încă mai trăia era că nu uita niciodată nimic. Poate că își amintea cam prea multe lucruri, multe dintre ele redundante, dar nu-i păsa. Ce altceva ar mai fi făcut cu toată ziua lui? Mi-a trecut prin cap că poate motivul pentru care încă mai era în viață era acela că Bangley nu uita niciodată nimic. Bangley. Soț și tată. Fermier. La naiba.

A, știu. Hig, ai uitat că, dacă încerci să aterizezi pe un drum foarte stricat, care nu este de fapt decât o potecă dintr-o regiune stâncoasă acoperită de salvie, aproape că nu vezi nimic – ai uitat că asta te-ar fi putut distruge. Sau ar fi putut distruge Bestia, ceea ce ar fi însemnat același lucru.

În regulă, respiră. M-am mai învârtit o ultimă dată, am deschis flapsurile pe jumătate și am împins botul în jos, după care am tras tare de manetă și am rămas de-a latul câmpului.

*

O aterizare în tufișuri are modul său de a te trezi. Dacă nu ești deja treaz. Am oprit motorul, care și-a stins încet zumzăitul, și am îndreptat Bestia exact înainte de a atinge pământul, cu aripa stângă în jos, în bătaia vântului, și cu roata stângă înfiptă în tufiș. M-am luptat cu rafalele de vânt, să mențin botul avionului peste marginea șanțului și nu în șanț. Apoi, roata dreaptă din față și roata dreaptă din spate au lovit movila de pământ dintre vechile urme de mașină și ne-am aplecat spre stânga. Am încercat să nu bag cauciucul în adâncitură. Probabil că am reușit, pentru că nu am simțit că s-ar fi rupt ceva, ci doar am auzit zgârieturile puternice ale crengilor mai groase de salvie care se loveau de avion; așa că am ținut botul în sus cât de mult am putut, iar când l-am coborât, am dat din fericire peste o porțiune goală de stânci joase și de iarbă bătătorită grație vacilor cu coarne mari sau cine știe cui, prin urmare Bestia s-a împiedicat și s-a scuturat, iar eu m-am oprit brusc exact în fața pinilor.

Pff... Respiră. Primul gând: vopseaua. Frumoasa mea Bestie zgâriată de niște dungi groase. Al doilea gând: a fost cât pe ce. A fost de-a dreptul prostesc. Toată povestea a fost o prostie. Dacă nu aș fi aruncat bomba fumigenă, aș fi eșuat. Înainte de a opri motorul, m-am uitat la acul digital al combustibilului. Mai rămăseseră puțin peste 12 galoane. Mai puțin de o oră. Și mai puțin de o oră în cele două rezervoare. Nici măcar să ajung cât de cât în apropiere de casă. Prost. Dar. Aș fi putut ajunge la Junction dacă aș fi putut decola cu același noroc cu care tocmai aterizasem.

*

Înainte de a le mulțumi zeilor și de a lega avionul cu botul în direcția de decolare, înainte de a lua două dintre Ouăle Morții aduse de Bangley în buzunarele jachetei și de a-mi arunca arma

pe umăr, înainte de a mă îndepărta de Bestie, am făcut primul lucru deștept din toată dimineața. Am scos rezervoarele și, folosindu-mă de lonjeron, am urcat pe aripi și le-am golit, până la ultimul strop de combustibil, în rezervorul de pe fiecare aripă. Acum aveam combustibil. Mai bine să alimentezi înainte de a te trezi în vreo încurcătură. Și am luat cheia. Am pus-o în buzunarul din dreapta al pantalonilor și am spus:

Hig. Cheia este în buzunarul din dreapta al pantalonilor.

Nu se știe niciodată cât de grăbit ai putea fi mai târziu.

III

Ei bine, nu stătea goală aşteptându-mă lângă pârâu şi nici măcar învelită cu iarbă şi cântând în faţa casei – nu era nicăieri. Nu era nevoie să mă leg de vreun catarg. Fumul care se ridica de pe hogeag şi se răsfira prin canion dispăruse.

Locul arăta mort dintr-odată. În curte se afla o găleată cu gura în jos şi o lingură murdară peste ea. Vitele şi câteva oi erau pe pajişte, cu faţa către apă. Li se vedeau coastele şi şoldurile ascuţite – erau aproape moarte de foame. O pasăre imensă proiectată pe zidul înalt se rotea de-a lungul stâncilor. Un şoim călător. O fâşie de stâncă marcată cu o porţiune albă de găinaţ era probabil cuibul lui. Plana înainte şi înapoi. Ce păcat de raţele care veneau în unghi! Nu erau şi pui. Asta mi-a trecut prin cap. Din cauza şoimului? Nu, moşneagul avea o puşcă. Ar fi avut nevoie de un cocoş sau doi ca să le perpetueze – probabil că erau mult prea zgomotoşi dimineaţa, dacă voiai să rămâi ascuns, ca să nu afle toată zona că eşti acolo. Deşteaptă chestie.

Am întors binoclul în susul canionului, unde apa se revărsa peste peretele de stâncă într-o cascadă de şase metri. Vârful grotei era complet închis de stâncă. Şi pe două laturi. Un loc destul de bun. Mai mulţi pini uscaţi erau sprijiniţi de stânca de lângă cascadă, cu crengile înfipte sub forma unei scări rudimentare. Bine. Dacă fugiseră pe acolo, nu ridicaseră şi nu ascunseseră scara, poate fiindcă era prea grea sau pentru că nu avuseseră timp.

Stăteam pe burtă pe marginea canionului, ghemuit între două stânci şi privind în jos. Aici, stânca mea era înaltă de aproape treizeci de metri – sau poate mai puţin. Fiind foarte

colțuroasă, a trebuit să îmi așez tocul pistolului pe spate ca să nu se zgârie.

Gândește ca Bangley. Asta trebuie să faci.

Aud vocea lui Bangley:

La naiba, Hig. Moșul și o fată slăbănoagă te-au băgat în dilemă. Până acum ai de zece ori mai multe arme pe coapsa dreaptă decât are el.

Da, dar dacă sunt mai mulți? Sau dacă mai are ceva pe lângă pușcă?

Vezi semne că ar fi mai mulți? Scaune în curte, haine la uscat, lenjerie de pat, pantofi vechi?

Hmm...

E bine că gândești așa, Hig, e foarte bine. Bifezi posibilitățile. Hig e un șmecher bătrân, dar învață pas cu pas. Trebuie să te uiți la informațiile care sunt vizibile. Nu spun că nu mai sunt încă vreo trei tipi cu arme ascunși în copaci. E bine să ai un plan și pentru situația asta. Dar trebuie să acționezi pe baza a ceea ce crezi. Plus că și tu ai pușca și grenadele. Ai grenadele, nu?

Da, două.

Hig?

Da?

Ce faci acolo?

Tăcere.

Vreau să spun, ce vrei de fapt? Ce naiba vrei?

Tăcere.

Nu poți să-ți faci o strategie dacă nu ai o misiune. Nu poți avea o misiune dacă nu știi ce naiba vrei. Prima regulă. Trebuie să ai o misiune clară, o strategie de scăpare.

Credeam că prima regulă era „Nu negocia niciodată".

Negociezi, Hig, și îți negociezi propria viață...

Acesta e primul principiu. Oricum, ce naiba mai contează? Ai de rezolvat mai întâi o problemă mai mare. Care este următoarea: Hig, ce naiba speri să realizezi?

Canionul s-a întunecat și am început să tremur. Un nor, un cumulus umflat, și-a întins umbra peste prăpastie. Ducea cu el

ultimele semne de frig ale unei ierni lungi. Umbra mirosea a pini. După ce a trecut, soarele de pe mânecile jachetei a alungat senzația de piele de găină. Mă simțeam confortabil, ghemuit așa pe stânci. Auzeam bâzâitul unei muște, dar nu mă deranja. În clipa aceea mi-am dat seama că îmi puteam lăsa capul peste mânecile arse de soare și să adorm fără nicio problemă. Aveam nasul la câțiva centimetri de pământ. Urmăream o furnică urcându-se pe tija unei flori roșii de ochiul-boului. Mirosea bine. A pământ crud și a iarbă nouă, a mesquit.

Hig!

A, da. Ce e?

Concentrează-te, ce naiba?! Revino-ți. În fiecare minut în care stai întins acolo, neștiind ce planuri ai, ești vulnerabil. La fel și avionul. Cine se află acolo poate că își face chiar acum drum către pajiște să te verifice. Poate că plănuiește chiar acum felul în care să neutralizeze pericolul reprezentat de Hig. Ceea ce am face și noi, și încă repede. În loc să zaci acolo vulnerabil, expus, așa cum faci acum.

Îhî.

Rahat. Nu m-am gândit la asta. A șuierat, aproape ca un fluierat. Ce ai? Ai înnebunit de tot? Ți-ai pierdut complet busola?

Ai avut vreodată vreo busolă?

Hig!

Ce e?

Știi de ce îți este somn? De ce, dintr-odată, ți-a venit să te întinzi și să adormi până la apus?

De ce?

Pentru că nu ai habar ce să faci! Nu mă refer că nu ai știi ce să faci dacă ai avea vreun țel. Te-am urmărit, Hig. Atunci când ai un țel, cum ar fi să scapi de nouă nenorociți și să îi razi, ești destul de bun. Hig pe scripeți. Dar acum nu ai nici cea mai vagă idee ce faci acolo. Te porți ca un cățeluș pierdut. O singură privire către o fată înaltă care probabil că nu e bolnavă și ai luat-o razna complet.

Nu e vorba despre asta.

Atunci, de ce ai pus avionul în pericol? Am văzut manevra aia a ta. La naiba, destul de riscantă. Ai riscat totul ca să te uiți mai bine la o muiere. Și dacă detestă bărbații? Te-ai gândit vreodată la asta?

Vrei să spui că și așa e suficient de nasol să risc totul pentru Ceva Cunoscut.

Apoi mi-am zis: e mult mai probabil că risc totul pentru ceva necunoscut. Dintr-un motiv oarecum pervers.

Ți-am spus, Hig: devino tu filosof într-o situația delicată și te-ai ars.

Ars.

Pâine prăjită sună bine. Două felii de pâine ușor rumenite cu unt și gem. Nu am mai mâncat unt de nouă ani, și nici lapte. Pariez că vacile alea dădeau lapte dulce și cald în fiecare zi. Una sau două. Am întors binoclul către pajiște ca să caut vreun uger plin și i-am zărit. Noroc chior. Probabil că el avea cel puțin două arme – era logic să aibă o pușcă de vânătoare și un pistol –, pentru că am zărit luneta sclipind în soare. Doar o clipită. Suficient cât să îl detectez într-un tufiș de papură, la marginea pârâului, pe partea cu pajiștea, departe de casă. O stâncă mare de calcar cam de mărimea unei mașini căzuse acolo, iar el stătea lipit de ea. Cum aș fi stat și eu. Aceeași strategie clasică pe care o foloseam în aeroport: casa avea să fie momeala. Stătea acolo unde el sau ei puteau vedea câmpia lată care se întindea între pârâu și căsuța de piatră. În bătaia puștii. Aș fi putut elimina foarte bine orice amenințări din preajmă cu pușca pe care o aveam. Și el sau ei aveau o armă cu rază lungă. Ei. Odată ce l-am identificat, puteam vedea țeava puștii, mai închisă la culoare, mai țeapănă decât firele de papură, și o vedeam pe ea cum își strânge claia de păr negru. Ea avea cealaltă armă. Un semiautomat. Iar el nu privea înspre curte, ci drept în direcția mea. La naiba.

Glonțul a smuls câteva aschii de pe stânca în spatele căreia mă ascundeam și mi le-a aruncat peste față, în dreapta. M-am

dat înapoi. Cel de-al doilea glonț a zbârnâit prin aer exact pe deasupra capului meu. Rahat.

Am clipit. Aveam praf în ochi. Acum mă durea și partea dreaptă a feței. Am dus mâna la tâmplă. De data asta nu era sânge. La naiba cu Tataia. Asta era a doua oară. Nenorocitul îmi aranjase capul de ambele părți. Dacă n-aveam să fiu mai atent, următoarea împușcătură urma să nimerească fix în centru.

Îl auzeam pe Bangley râzând. Ca și cum ar fi fost la câțiva metri de mine. Râzând din neant, ca o fantomă nu prea prietenoasă.

Greu, nu, Hig? O dilemă. Tu nu vei decât să îți faci prieteni, iar acum s-ar putea să fii nevoit să ucizi pe careva.

Râsetele sunt tot mai puternice.

*

Avea dreptate Bangley, superegoul meu strategic. Moșneagul acela de jos era un țintaș al naibii de bun. Profesionist, ca Bangley. Aproape că m-a doborât cu un glonț, de parcă eu și Bestia nu eram decât o lișiță mare cu coadă albastră. Destul de bine.

De ce eram atât de euforic? Cumva, situația în care mă aflam mă făcea foarte fericit. Adică nu eram la ananghie. Puteam să mă îndepărtez. Dar. M-am gândit la imaginea unei cârpe albe legate de un băț, pe care să îl flutur de la marginea stâncii. Ca un clișeu de la Hollywood. Nimeni nu a încercat metoda asta cu noi la aeroport, pentru că: A) era tot timpul noapte, și B) noi, mai ales Bangley, îi omoram înainte de a ști ce li se întâmplă. Dacă cineva ar fi încercat așa ceva acolo, ce s-ar fi întâmplat? Să nu negociezi niciodată. Bangley ar fi profitat la maximum de acest avantaj tactic, ar fi strigat la ei: *În regulă, veniți liniștiți*, apoi le-ar fi zburat capetele. Bunul Bangley.

Da, era nevoie de multă credință și încredere și, chiar și atunci, ar fi fost vorba pur și simplu de noroc; în plus, nu aveam nimic alb.

M-am târât înapoi puțin, m-am ridicat, m-am întins. Mă simțeam revigorat de parcă tocmai trăsesem un pui de somn.

Apoi am alergat înapoi la Bestie. În buzunarul scaunului din spate aveam niște coli albe și câteva creioane. Mai aveam și câteva pietre mari cât palma și niște benzi de cauciuc. Asta mai ales pentru cazul în care ar fi trebuit să le las vreun bilet familiilor. Deși, de vreo două ori, le-am lăsat bilete și vagabonzilor care campaseră pe drumuri prea aproape de aeroport și care nu păreau să înțeleagă mesajul din cântecul meu cu aplicație pentru toate punctele cardinale: *Întoarce-te către nord sau mori etc.* Aceste mesaje, cele învelite în jurul pietrelor și aruncate din Bestie, erau foarte succinte și grafice și funcționau întotdeauna. Asta este puterea cuvântului. Eram întotdeauna foarte mândru de mine când meșteream patru rânduri traversate de o bandă ca la piraţi, pe care le aruncam pe drum. Am luat vreo șase foi și un creion negru, am apucat pătura lui Jasper și am alergat înapoi de-a lungul câmpului.

Rânjeam. Simțeam cum rânjetul îmi întinde obrajii. M-am ghemuit la marginea canionului și am scris pe o hârtie vertical, cât de mare am putut: *Eu.*

Satisfacția creației. Mi-am adus minte că, uneori, Dylan Thomas așternea pe hârtie câte un cuvânt dintr-o poezie nouă și apoi mergea la bar și se făcea pulbere de bucurie. Pentru că reușise să spargă zidul tăcerii.

În fine. Rămânea de văzut cum mergea treaba asta înainte de a-mi irosi toate colile.

M-am târât până la marginea stâncii, care – din fericire pentru mine – era ascuțită, având forma unei buze și terminându-se într-un colț vertical, dacă nu de-a dreptul suspendat. Îmi țineam la adăpost prețiosul cap ciuruit – m-am întins, am împins și am scuturat pătura pe o latură, fluturând-o ca pe un steag. M-am asigurat că vânătorul și fazanul și câinele sunt în picioare, cum ai privi dinspre vale, și că degetele mele nu trec dincolo de buza prăpastiei.

Cea mai tare distracție de care am avut parte în ultimii ani, cu excepția pescuitului, despre care cred că s-a datorat faptului

că semăna mult cu pescuitul, doar că la capătul firului se aflau oameni. Prinde și eliberează.

Imediat ce am ridicat pătura, s-a auzit o altă împușcătură. Glonțul a zbârnâit prin aer exact pe deasupra mâinilor și a capului meu.

Auzi întotdeauna zgomotul pe care îl fac gloanțele în filmele western și în povestirile de război. Și știți ceva? Sunetul ăla e real. Gloanțele scot un fel de *vjjjj*, ca cineva care deschide o doză de suc mortală. Sucul Morții. Ca un vârtej creat de viteza unei rațe care se scufundă. Urmat aproape instantaneu de un zumzet scurt, ca un semn de exclamație muzical.

Bine, trage în pătura mea dacă vrei. Am ac și ață.

Apoi, tăcere. Ca o interogație. Eu așa am interpretat-o.

Deseori, atunci când pescuiești, simți aproape imediat spiritul peștelui de la capătul firului. Legătura aceea. Adică, știi imediat: e fioros, speriat, experimentat, tânăr și prostuț, panicat, resemnat, încrezător, rău. Toate astea dintr-o smucitură a firului. Deseori îmi imaginez cam la fel tăcerea dintre oameni.

Am desfăcut pătura și împușcătura s-a auzit aproape instantaneu, apoi tăcere iar. O tăcere întrebătoare. Am rânjit. Știam că Tataia analiza pătura, studiind modelul repetitiv și întrebându-se: *Ce naiba?* Știam că de la distanța aceea putea distinge modelul cu binoclul. Am căutat pe jos după două pietre grele și am prins o margine a păturii, lăsând-o să atârne.

I-am dat un răgaz ca să o analizeze, poate chiar să discute despre ea. Apoi am luat o hârtie, am înfipt-o în vârful unei crengi rupte și am ridicat-o peste margine. *Eu. BANG!* Vjjjj. A ratat. Ha! Ținta nu era coala de hârtie, ci capul meu, dacă ar fi fost puțin mai aproape.

Tăcere. Am atârnat coala pe un băț vertical, ca să poată citi. Putea. Erau – la naiba – destul de aproape. Vreau să spun dacă aș fi intenționat să fiu rău cu adevărat. Aș fi putut să arunc un bolovan peste margine. Sau să scuip.

Am tras bățul înapoi. Chicoteam poate pentru prima oară în nouă ani. A chicoti, cuvântul acesta. Nu e un cuvânt pentru

Sfârșitul Vremurilor. Am desprins hârtia de pe creion cu dinții și am scris pe a doua hârtie, tot vertical, *NU SUNT.*

Oare de ce nu am urlat pur și simplu? În fine, conversațiile pot deveni atât de repede dificile... Asta am învățat eu. Prima dată când am cunoscut-o pe Melissa, ne aflam într-o cafenea, iar eu – fiind mult prea timid ca să vorbesc cu ea – i-am făcut curte printr-un bilet. Funcționează. Dacă tonul vocii nu e cum trebuie, s-a năruit totul. Nu, asta era o soluție mai bună. Plus că pârâul curgea, plus vântul care bătea, plus că în niciun caz nu intenționam să îmi scot gura dincolo de marginea prăpastiei.

Am înfipt *NU SUNT* în băț și l-am ridicat. De data asta, n-a mai venit nicio împușcătură. Tăcere. Ticălosul începea să se prindă. *EU NU SUNT.* Suficient de existențialist. Rahat, m-aș fi putut opri acolo, să îi las să mediteze la asta o vreme. Am apucat creionul și am scris *UN.* Am înfipt iar hârtia în băț și am ridicat-o. Am lăsat-o să fluture în vânt.

Implicațiile filosofice ale trecerii de la penultima la ultima afirmație erau profunde. Hamlet era pistol cu apă. Dialectica situației. Bang.

Apoi *UN.* L-am scris pe o coală întreagă și l-am ridicat. *Un. Un.* Fâș, fâș.

Apoi am ascuțit creionul de piatră, am întors coala invers și am scris cât de mare am putut: *FAZAN.*

Am ridicat iar bățul. L-am echilibrat cu o altă piatră și m-am așezat cu fața către soare, cu brațele încrucișate sub bietul meu cap agresat, lăsând căldura să mă inunde și soarele să vindece rănile.

Nu aveau să plece nicăieri – nici ei, dar nici eu.

*

Dacă ar fi fost un film western, urma să îmi pun pălăria pe un băț. Purtam o șapcă. O șapcă de baseball pătată de sudoare, cu un cozoroc zdrențuit pe care scria Cherry Hills Golf Club. O luasem într-o noapte de la un vizitator și îmi plăcuse pentru că avea un mesaj de consolare: sfârșitul tuturor lucrurilor

însemna sfârșitul golfului poate pentru totdeauna, poate în întregul univers.

Nu am nimic cu golful.

Oricum, probabil că în Scoția mai existau încă oameni care supraviețuiseră cumva pandemiei și care, din când în când, mergeau pe teren ca să joace acest vechi sport – fără irigații, doar ceață și ploaie, fără mașini de tuns iarba, doar ciurde de oi sălbăticite. Făcându-și drum prin ceață. Iată o idee drăguță.

Poate că Tataia detesta golful. Mă îndoiesc că putea citi litere atât de mici, dar dacă ar fi avut un binoclu puternic, ei bine, atunci ar fi reușit. Am înfipt șapca în băț, de distracție, și am împins-o spre margine. Nimic. Ticălosul nu era ușor de păcălit. Avea să aștepte până ce vedea un ochi sau vreo ureche. Hmm... Și acum? M-aș fi putut ridica pentru a mă îndrepta către margine strigând: Hei! Sunt pașnic! Prietenos! Dar. Dacă subscriau la Principalele Principii ale lui Bruce Bangley, eram deja mort. În mod ciudat, pentru prima dată aveam impresia cu adevărat că nu sunt pregătit să mor. Nu chiar în secunda aia. Adică aveam mai mult decât un interes de moment ca să rămân în viață. Dintr-un oarece motiv.

Bine. Mi-a venit o idee.

M-am întors la Bestie și am mai luat un teanc de coli. Aveam tot timpul din lume: niciunul dintre noi nu se ducea nicăieri. Doar dacă el nu ar fi luat-o la goană către scara de copaci, ceea ce nu ar fi făcut, pentru că i-aș fi blocat la fel de ușor precum ofițerii germani din vinieta aceea oribilă de Hemingway care îmi plăcea atât de mult. *Era pur și simplu minunat. Încercau să treacă peste, iar noi i-am blocat de la treizeci de metri. S-au grăbit, iar ofițerii au ieșit singuri și au început să lucreze. Era un obstacol absolut perfect.* Vreau să zic, dacă din acest motiv m-aș fi aflat acolo.

M-am ghemuit pe stânca mea în soare, bine ascuns în spatele ei, și am mai scris câteva cuvinte. Le-am înfipt în băț unul după altul și le-am ținut deasupra marginii ca mai înainte. Tăcere profundă cât timp medita peștele de la capătul firului.

AȘ PUTEA SĂ VĂ FAC BUCĂȚI, DAR N-O VOI FACE. PACE.

Ce noroc că aveam juma' de top de hârtie.

Apoi am luat un Ou al Morții din buzunar, am tras cuiul – care era destul de înțepenit – și l-am aruncat peste margine.

Am aruncat grenada mult în amonte, într-un punct care, după mintea mea, era cumva nordul pajiștii; în fine, departe de vaci, de moșneag și de fata lui.

Explozia a fost mai mult decât satisfăcătoare. Mulțam, Bangley. Aveam pregătite și celelalte pagini și, în timp ce ei se foiau și se pișcau pentru a vedea dacă nu cumva muriseră, am ridicat colile:

VEDEȚI? URMĂTOAREA S-AR PUTEA SĂ DOARĂ.

O pauză lungă.

NU MĂ FACEȚI SĂ IROSESC TOATĂ HÂRTIA.

Pauză.

RIDICAȚI-VĂ!

Trebuie să recunosc că mă distram de minune. Pentru prima dată în ani buni, aveam impresia că am capul limpede. Nu în sensul că toate gândurile-mi zburdau pe pajiște precum caii aceia norvegieni, întrebându-se ce făceau acolo. Nu în sensul cățărării dintr-un copac în altul.

Ca să verific, am apropiat din nou șapca de marginea prăpastiei. Nimic. Poate că negociau o înțelegere. M-am târât până pe margine și am pândit. Erau amândoi în picioare în tufiș, ținând armele în lateral. El era înalt, bine făcut, nu chiar atât de bătrân, poate în jur de șaizeci de ani, și purta o pălărie uzată de cowboy. Ea era mai înaltă decât el și, trebuie să spun, frumoasă. Slabă, dar cu maxilarul puternic, cu pomeții reliefați, cu sprâncene negre și părul lung și negru prins într-o coadă. N-aș putea spune de ce, dar arăta deșteaptă de la distanța aceea de nouăzeci de metri. M-am întins după arma mea și m-am uitat la ei prin lunetă. Dacă un om poate să scoată scântei, ei bine, el scotea scântei: avea gura strânsă de furie, iar ochii, cenușii, aruncau flăcări. Chipul lui purta liniile acelea profunde ale unui om care

a trăit mult timp în aer liber. Ochii ei erau mai mari și mai cum? Violeți? Ceva între albastru și negru. Îi ardeau obrajii și arăta speriată, dar și cumva altfel: părea ușor amuzată. Asta să fi fost? Părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani.

Te poți îndrăgosti prin luneta unei puști? La naiba! Mi-am tras capul și am privit fără lunetă. Bine proporționată, cu șolduri late, înaltă. Poate prea slabă. Am analizat-o iar prin lunetă. Recunosc. Avea picioarele zgâriate și inflamate și poate că erau prea slabe, dar erau lungi și lucrate.

Respiră, Hig. 10-4. Zece patru.

M-am ridicat pe un genunchi, ținându-i pe amândoi în raza puștii, cu ambii ochi deschiși. Am strigat.

Bună!

El a clipit. Am mutat luneta pe chipul ei. Arătau amândoi de parcă ar fi fost nebuni sau ca și cum ar fi trăit un coșmar.

Bună!

Țineam luneta îndreptată spre ea. A zâmbit. Chiar a zâmbit. Era un zâmbet mic și subtil, dar l-am zărit prin luneta mea puternică.

Cum să facem asta? Urlând.

Tăcere.

Tataie! Relaxează-te! Dacă voiam să ucid, să violez și să jefuiesc, ați fi fost deja morți acum!

Pauză cât timp se gândeau la ce-am spus.

Vă iert! am strigat.

Vreau să zic pentru că ai încercat să mă omori de mai bine de două ori! Fiindcă aproape mi-ai distrus avionul. Nu e nimic personal. Știu. Și eu aș fi făcut același lucru.

Strigătele mele erau duse de vânt. Dar puteam vedea că mă auzeau. Adică înregistrau câte ceva. Am văzut, când mi-am ridicat capul și am privit în josul canionului, că toate vacile și câteva oi se îngrămădeau îngrozite lângă un gard viu înalt din vale.

Scuze că v-am speriat vacile!

Stăteau acolo cu armele pregătite. Îi priveam pe rând prin lunetă. El își mușca obrazul, încercând să-și dea seama ce naiba

se petrecea. La fel și ea. Nu eram însă prea sigur. Vedeam cum se mișcă rotițele și știam că se gândea la ceva ce nu era neplăcut. Asta era în mintea mea. Știam, *știam* că eram un smintit, dar și că eram mai lucid decât fusesem în toată viața mea de adult.

Bine, vă puteți păstra armele. Vin jos.

Bine?

Bine?

A dat din cap. În sfârșit. Și-a tras din nou arma lângă corp și și-a reluat atitudinea stăpână pe sine. Ce vreau să spun e că avea ceva moșneagul acesta care transmitea demnitate și mândrie. Știam că țintea al naibii de bine. Aveam impresia că tot ce făcea nenorocitul se datora încrederii de sine. Poate este doar impresia mea.

Dacă te hotărăști să mă omori, o să-ți pară tare rău mai târziu! Îți garantez că te privezi de cea mai bună parte a zilei!

Ea a zâmbit. O, Doamne! Eram dus. Mă gândeam că poate... că poate era tatăl ei. Ce prost.

Când ești în purgatoriu, nu mai ai unde pleca. Mi-am lăsat arma în jos, am făcut rapid câțiva pași în spate și m-am întors la Bestie.

Pentru noroc și din respect, am mai luat o grenadă în buzunarul jachetei, ca să am două, și am luat niște saramură de căprioară drept ofrandă de pace, apoi mi-am așezat arma pe umăr și am luat-o la fugă de-a lungul pajiștii de salvie. Am mers în sus pe canion printre pini, până când șanțul a devenit mai puțin abrupt, și am descoperit o potecă de animale care ducea în jos la pârâu.

IV

Inima îmi bătea ca o tobă și nu din cauza efortului. Terenul era denivelat, e adevărat, iar drumul către pârâu erau abrupt și plin de bolovani. Îmi puneam palma pe umerii lor calzi, ca să îmi fac vânt să sar, și pivotam în jurul lor, alunecând pe noroiul de pe cărarea căprioarelor. Fecalele lor se zăreau printre acele lungi și maro de pini, iar căldura amesteca mirosurile, ce semănau în mod ciudat cu mirosul de mosc al vreunei căprioare vii ascunse printre pini. Așa că am simțit trezindu-mi-se instinctul de vânător. Dar nu era vorba nici despre asta. Inima îmi bătea ca un ciocan pentru că aveam impresia că mă îndrept spre prima mea întâlnire.

Cu majuscule. Prima întâlnire adevărată a lui Hig – eram atât de emoționat, un dezastru. Ne-am dus să vedem *Avatar* în 3D. Eu simțeam tot timpul nevoia să merg la toaletă. De fiecare dată, aduceam cu mine și mai mult popcorn sau bomboane. Cred că și-o fi imaginat că sunt diabetic sau bulimic sau cine știe ce altceva. Nu am sărutat-o la final și era clar îmbujorată și supărată, dar nu voi ști niciodată dacă era astfel pentru că își imagina că sunt vreun pămpălău și abia aștepta să scape de mine – m-am gândit la varianta asta abia câteva luni mai târziu – sau fiindcă era la fel de emoționată ca mine și mă plăcea oarecum, dar nu știa cum să întrebe, și s-a simțit respinsă când am plecat atât de repede. Mi-am dat seama pentru prima dată că poate cineva era nerăbdător să obțină acceptul *meu,* era posibil să le fie frică de *mine.* Înaintea sfârșitului lumii, ăsta ar fi fost un gând profund. Acum mi se pare normal: tuturor le este teamă de mine.

Ceea ce este un mod destul de ciudat de a te îndrepta către o întâlnire. Bietul Hig, bietul Frankenstein.

Nu ea. Ea a zâmbit. A zâmbit.

I-am vrăjit, nu-i așa? I-am vrăjit ca să renunțe la gândurile ucigașe. I-am dat pe spate. Nu-i așa?

M-am oprit brusc. Am privit în jos către pârâu, am mai făcut un pas cu atenție în umbra unui pin. Sau poate că nu.

Chestia aia drăguță cu pătura. Tataia nu prea avea răbdare. Punea mare preț pe timpul lui. În timp ce stăteam întins la soare, bucurându-mă de căldură, permițându-le să mediteze, el era nevoit să stea înghesuit în păpuriș, cu sângele fierbându-i în vene, cuprins de frică pentru viața lui, pentru fată, și spunându-și: O să-l omor pe nenorocitul acela. Cu prima ocazie. Se crede așa de drăguț, dar cât de drăguț va fi când o să-l fac să-și privească boașele prăjindu-se la foc.

Pur și simplu.

Mi-am continuat drumul. Cu toate astea. Cu părul oarecum ridicat pe ceafă.

Când am ajuns la apă, m-am întors și am urmat o potecă ușoară care mergea de-a lungul malului. Iarba era înaltă aici, cu flori de ochiul-boului albe ca niște margarete. Căpșuni sălbatici și penstemon. Pâlcuri uriașe de pini, aromă de piatră rece și udă și de vanilie. Molii albe zburând în cercuri deasupra unei movile de prundiș. Se împerecheau. Chestia cu prima întâlnire era deja istorie. Inima încă îmi bătea cu putere, dar nu din cauza asta. Am văzut moliile zburdând, trei, apoi două, jucându-se în razele de soare, și mi-am spus: Hig, probabil că împerecherea nu e în cărți, nu de data asta. Probabil că niciodată.

Când o să ajungi la stânca aceea scundă din capătul pajiștii, cea cu cascada, când o să te lași în jos pe scara de copaci și o să fii cu spatele la Tataia, o să te omoare cu un mormăit satisfăcut. Așa că, iată. E un joc cumva, șmechere? Nu-ești-un-fazan. Corect: ești-un-om-mort. Scrie asta pe hârtiile tale. Bang. Pur și simplu n-ai vrut să ne lași în pace. Bang. Nu te mai zvârcoli. Bang.

Bangley: *Ți-am spus, Hig: niciodată - la naiba, doar știi asta foarte bine - R.I.P.*

Hmm... Indiferent de dilema în care m-am aflat mai devreme, asta era la fel de mare. Asta am înțeles în timp ce mă deplasam rapid în josul apei. Și încă ceva: el/ei ar fi putut urca pe scara de copaci pe malul superior al pârâului în doar două minute și acum ar fi putut foarte bine să mă aștepte în sălciile din spatele copacilor pentru a mă lua prin surprindere. Am înghețat.

Nu voiam să mor. Nu acum.

Chiar acum aș fi putut să fiu în raza puștii lui. Mi s-a făcut iar pielea de găină și nu din cauza frigului.

Am privit cu atenție înspre pârâu. Un soc pe marginea apei, cu frunzele de culoarea lămâii. Dedesubt, câțiva plopi. Când vântul bate, frunzele se întorc, strălucind ca palma întoarsă în lumina soarelui. Oprește-te. Ar fi putut sta pitiți în spatele acelor trunchiuri groase.

Oprește-te, Hig. Oprește-te. Gândește-te la nebunia interacțiunii umane. Ascultă un copac.

Atunci când pescuiai, asta căutai de fapt, nu? Interacțiune. Gândește-te la costul pescuitului. Peștele nu voia să interacționeze cu tine și, dacă un păstrăv ar fi putut să te ucidă dintr-o înghițitură, ar fi făcut-o. Tataia e peștele acela. Te poate înghiți.

Ha.

Am dat înapoi și m-am lipit de un copac. Pârâul se afla la vreo zece metri sub mine, curentul era deja limpede și puțin adânc, suficient pentru a-l putea trece. Apa era mică pentru primăvara aceea timpurie, ajungea poate până la coapse în locul în care era cel mai adâncă. Am privit cu atenție malul opus. Era abrupt, cu iarbă proaspătă și buruieni înflorite sub o porțiune acoperită de pini. Către capătul canionului, stâncile care se sfărâmau se iveau ca niște ruine, ziduri și parapeți distruși.

O ascunzătoare perfectă. Pentru ei. Vreau să zic, un loc perfect ca să pui capăt situației. De aici, din amonte, nu puteai să-ți faci nicio idee despre faptul că pârâul se va deschide atât de mult și va forma o pajiște. Nu ai fi avut niciun motiv să cobori

aici, să mergi pe cursul apei. Nu era ușor de urmat, iar poteca veche de sus, drumul pe care aterizasem, te-ar fi dus mai degrabă către nord și est. Către locuri unde drumul traversa pârâul fără niciun efort. De la nivelul solului, nu puteai vedea valea, canionul – doar atunci când ajungeai aici, exact pe margine, le puteai zări. Și pariez că poteca aceea care urca dinspre pârâu era întreruptă de cascade și de stânci. Era perfect. O ascunzătoare. Haiducii din vremurile de demult ar fi apreciat-o.

Cum aduseseră vacile acolo? Singura modalitate era pe scară. Doar asta mi-a trecut prin cap.

De ce, atunci când mă aflam în situații critice, mintea mea rătăcea spre lucruri curioase? Bangley nu ar fi fost de acord. Bangley ar fi spus: *Stai jos. Ideea cu ambuscada e chiar bună. Așază-te pe burtă și gândește-te.*

Așa am făcut. Am dat înapoi pe pantă vreo zece pași, până când am ajuns în ascunzătoarea unui pâlc des de ienuperi care creșteau aproape de pământ, ca un tufiș neîngrijit. M-am pitit în spatele lor și mi-am făcut loc ca să pot sta așezat și pentru a zări printre crengi în josul pantei. Crenguțele aspre îmi zgâriau fața, și așa rănită. Mirosul te lua de cap. Aveam impresia că sunt într-un săculeț din acelea cu arome. De ce făcuse asta? Pe jos erau bobițe de ienupăr de un albastru prăfuit. Cred că din ele se făcea ginul. Pe bune?

Și acum? Eram în siguranță. Și ce-ai câștigat?

Ghemuit într-o masă de crenguțe țepoase. Eram un trol care locuia la poalele unui copac. Priveam lumea printr-o rețea țepoasă de ace și de crengi. Mă hrăneam cu ploaie, cu fragmente de cântece și amintiri.

Am pus arma jos, mi-am prins genunchii cu brațele și m-am rezemat de crengile mai groase.

Epuizat. Complet. Eliberarea care necesitase atâta efort. Zborul pe deasupra părea deja o altă viață. Iar aeroportul era ca un vis. Dacă aeroportul era un vis, atunci Jasper era un vis în vis, iar vremea de înainte era un vis din spatele lor. Cadru în

cadru. Visare. Cum ne transformăm pierderile în fantome care se risipesc...

O să aştept până la căderea nopţii. La adăpostul întunericului puteam merge în aval. Să îi urmăresc. Să cobor scara în siguranţă. Un beneficiu al atâtor nopţi de pescuit obsesiv în întuneric: ştiu cum să am încredere că picioarele găsesc calea cea bună.

Păstrăvii pot vedea chiar şi cea mai mică muscă de la suprafaţa apei, în cea mai neagră noapte. Cerul este întotdeauna luminos pentru păstrăvi, iar musca se profilează pe fundalul său. Ador să pescuiesc noaptea. Deseori, e doar sunetul din apa liniştită, pleosc, micul plescăit întrerupt, apoi pac. Ador asta.

Întuneric. Nimic. Mirosul puternic al acelor care mă încălzesc. Somn. Bine, câteva minute. Somn.

*

Ridică-te.

Ce?

Ridică-te. Stai pe loc. Dacă pui mâna pe armă, eşti mort.

Tare şi ascuţit, un obiect tare şi ascuţit în ceafă. Un băţ. Da, un băţ. Un băţ lung. La celălalt capăt, un bărbat cu o armă. La naiba. La naiba. Bravo, Hig.

Mâinile jos. Stai pe loc. Târăşte-te.

Pe burtă. Încet. Acum, stai aşa. Mâinile după cap. Acum!

Simt genunchii tari în spate. O mână care caută dur sub jachetă şi care îmi desprinde cureaua pistolului. Mâna se mişcă pe spate, din nou în sus, pe picioare, expertă, rapidă.

Rostogoleşte-te.

Aceeaşi procedură şi pe faţă, un control rapid. Îmi ia grenadele. Le pune în buzunarele hainei lui.

Mai tânăr decât. Sau nu. Mai suplu. Cărunt. Dur ca pielea de pantofi. Riduri. Riduri dinspre obraji în jos. Linii de grimasă. O reţea de riduri de la colţurile ochilor înspre exterior. Ochii cenuşii scot flăcări. Obişnuiţi să privească drept soarele. Nu e deloc stângaci. Fiecare mişcare e sigură şi rapidă.

Nu sunt sigur de ce, dar de aproape îmi este mai puțin frică. Nu sunt deloc panicat. Ceea ce probabil că e o prostie. Lui Tataie nu-i era deloc teamă de mine, nici măcar puțin. Cumva îi răspundeam cu aceeași monedă.

Din nou. Rostogolește-te.

Simt genunchii tari în spate și acele ascuțite care mă înțeapă pe partea dreaptă a feței. Îl privesc cu colțul ochiului. A apucat o rolă de sfoară de pe umărul stâng, a desprins-o cu o mână și mi-a strâns mâinile tare. Cu o singură mână.

Probabil ești fermier, am spus. Se vede după pălărie.

Gura.

Zece-patru. Destul de plăcut cât să nu faci o conversație de complezență.

Nu am spus asta, nu am spus nimic.

Genunchiul tare pe coloană – m-a durut când a tras și a strâns nodul.

Ar fi trebuit să-ți vezi de drum. Nimeni nu ne deranjează aici.

Eu am făcut-o, îmi dau seama.

Gura.

Genunchiul îmi apasă coastele. S-a dat înapoi vreo cinci pași în lateral, a desfăcut sfoara, s-a aplecat, a luat mitraliera din copac și a pus-o pe umăr.

Acum, ridică-te.

Nu mi-a dat nici măcar o șansă. O smucitură puternică m-a ridicat în picioare și aproape că mi-a dislocat umerii.

Mișcă.

Am început să merg. Și.

Ușurarea de a face ce spune altcineva. Cineva care știa exact ce face. Doar urmez ordinele. În timp ce mă poticneam în jos la vale, mi-a trecut prin cap că, dacă ar fi vrut să mă omoare, ar fi făcut-o deja. Așa cum aș fi făcut și eu mai devreme, când mă aflam pe marginea canionului, iar ei stăteau jos. Reciproc. Îmi răspundea cu aceeași monedă. O relație perfect reciprocă. La naiba.

Fusesem mai aproape decât crezusem. Poate la o sută optzeci de metri față de locul în care pârâul trecea peste margine și forma cascada de șase metri. Vedeam capătul scării din copaci în stânga apei. Auzeam cascada căzând în iazul de dedesubt. Crea o ploaie fină, care strălucea în soare ca o fâșie zdrențuită de curcubeu.

Din unghiul ăsta, prin ploaia fină, micul canion arăta ca un paradis. Verde și irigat, departe de moarte. Cum aveam să cobor scara? Intenționa să mă coboare ținându-mă de mâinile legate, cu el în spatele meu, și să-mi smulgă umerii? Sau să mă arunce direct peste margine, sperând că iazul are o adâncime de câțiva metri? O să-mi rup glezna sau picioarele, o să mă schilodească, dar cu atât mai bine.

Am tresărit când am auzit fluieratul. Am sărit. Ar fi putut fi un șoim călător, dar s-a auzit fix în urechea mea. Ea a ieșit din căsuța de piatră. Purta pușca cu lunetă. Acțiune curajoasă. Și o păturică. S-a așezat la o masă de lemn, a rulat pătura, a sprijinit țeava de ea ca de un sac de nisip, cu vârful în sus, apoi s-a răzgândit, a ridicat arma, a așezat un bipod, două picioare în fața țevii, și s-a uitat din nou. Un unghi mai bun. Asupra mea. Mai făcuse asta, era clar.

E foarte bună. Eu am învățat-o. Dacă o dai în bară, mori.

A făcut câțiva pași înainte și, dintr-o mișcare, a desfăcut nodul de la o încheietură, lăsând-o pe cealaltă prinsă de capătul sforii.

Coboară.

Cu o mână? Mi-e frică de înălțimi.

Era adevărat. Să zbori e altceva.

Mi-a dat un șut în fund. Pe bune. O lovitură rapidă cu cizma. Degetele pe fese, ceea ce m-a împins înainte și aproape că m-a aruncat peste marginea prăpastiei. M-a durut. Tare. Cumva, m-a jignit. Dacă mă împiedicam? Prima dată de când m-am trezit când am vrut să-l pocnesc.

Folosește ambele mâini.

M-am ghemuit, am apucat copacul cu ambele mâini și am coborât.

*

Mă numesc Hig.

M-am născut în Anul Șobolanului.

Nu am serie de buletin, dar numărul licenței de zbor este 135-271.

Sunt Vărsător.

Mama m-a iubit. M-a iubit mult. Tata. Absent, dar. În fine. Am avut un unchi care m-a învățat să pescuiesc.

După facultate am scris treizeci de poezii, din care douăzeci și trei erau pentru soția mea.

Jasper a fost câinele meu.

Fără copii. Soția mea era însărcinată.

Cărțile mele preferate sunt: *Shane. Infinite Jest.*

Știu să gătesc. Destul de bine pentru un bărbat.

Profesie: antreprenor. Nu-mi place. Detest. Ar fi trebuit să mă fac profesor de engleză la liceu sau ceva de genul. Stilist pentru animale.

Nu sunt bolnav, sunt sănătos după câte știu eu. Vizitez niște familii care au boala sângelui, cam de două ori pe lună.

Poezia mea preferată a fost scrisă de Li Shang-Yin în secolul nouă.

Poate că n-a fost poezia mea preferată înainte de tot, dar acum este.

Am fost întotdeauna obișnuit cu pierderile. Așa cred. Acum sunt de-a dreptul specialist.

Îmi dați niște apă?

*

M-a legat de un par în curte. Cu fața la soare. M-a așezat pe un scăunel, cu mâinile la spate. Strânse. Stăteau și mă studiau. Mijeam ochii, încercând să îi zăresc. M-am gândit la ceva.

Buzunarul din dreapta al hainei.

El s-a întins, a scotocit și a scos două cutii neîncepute de Copenhagen. Erau vechi de nouă sau de zece ani, expirate, dar

totuși. Le adusesem drept cadouri. A pășit în lateral ca să-l văd cum se apleacă, cu capul în jos, privindu-mă de aproape. Apoi a deschis o cutie cu mișcarea aceea expertă a degetului mare, a rupt hârtia din jurul capacului de alamă, a învârtit cheița un sfert de tură și a deschis. Și-a băgat nasul înăuntru și a inspirat. Simțeam și eu mirosul. Sare și noroi. Tutunul era uscat iască, știam de la Bangley, dar a luat cu două degete și a pus o cantitate mică pe buza superioară. Era genul care-și folosea buza superioară. A scuipat.

Trei puncte.

Atâta? Două cutii. Cred că șase ar fi mai corect.

I-a dat fetei cutiile și am fost surprins văzând că a luat și ea. Și-a tras un scăunel în lateral și s-a așezat.

Soarele o să plece din ochi în douăzeci de minute.

Ea continua să stea în picioare în față, luminată din spate. Era înaltă. Nu-i vedeam fața. Totuși, îi simțeam greutatea privirii fixe.

Vorbește?

Naspa. Minus trei. Înapoi la zero. Acolo-ți place să stai. Asta obțin eu.

Îmi place să călătoresc fără bagaje.

A dat din cap imperceptibil.

Asta-i bine. Priza. A trecut ceva vreme. Mă doare-n cot de cum îți place ție să călătorești. În ceea ce mă privește, ai putea foarte bine să duci cu tine un set de sufragerie. S-a uitat în jur. Ne-ar fi chiar de folos.

Dacă spun ceva, o să-mi scazi puncte, nu? Respectiv dacă vorbesc neîntrebat. Corect?

A dat din cap. Minus unu.

Și atunci presupun că o să-mi pierd beneficiile de client fidel.

Minus două. Dacă ajungi la minus zece, te omor pe loc. Fără drept de apel. Pe loc. Dacă mai aduci vorba despre ea, îți scad cinci. Pentru că acum știi deja. Dacă spui o minciună, înseamnă zece puncte, ești mort. Dacă faci pe tine, ești mort. Poți să te pișii pe tine, e treaba ta.

Dintr-odată, nu mă mai distram. Am auzit bufnitura cascadei, ritmică precum o tobă tribală, am auzit o oaie behăind și exact așa m-am simțit și eu. Plângăcios și oarecum traumatizat.

M-am uitat la el.

Știi ceva?

Am spus asta.

Știi ceva? Du-te naibii. Du-te naibii și tu, și punctele tale. Am venit aici cu gânduri bune și ai încercat să mă omori de două ori. Am venit aici căutând ceva, nu știu ce anume. Nu știu ce anume, ai prins asta? Oricum, nu moartea. Am avut parte de asta suficient la aeroport. De destulă moarte.

Stăteam pe scaun strâns legat și îl priveam și simțeam cum lacrimile îmi curg pe față, iar pe stânga mă usturau tăieturile.

Mi-am pierdut câinele acum o săptămână. Pe Jasper. Nu am nevoie de voi sau de rahaturile voastre. Nu am nimic. Dă-i drumul, taie douăzeci de căcaturi de puncte, împușcă-mă. O să fiu al naibii de fericit. Dă-i drumul.

Simțeam gustul sărat al lacrimilor.

Lasă-l, tată, a spus ea. Destul. Dă-i drumul.

Avea o voce răgușită. Am clipit privind-o drept în soare. Apoi am simțit cum mâinile lui experte au desfăcut sfoara.

*

M-am îndepărtat de ei până la un tufiș de la marginea prăpastiei și am urinat. Nu-mi păsa. Nu eram timid. Zgomotul apei îmi acoperea sughițurile de plâns. Era rece în umbra deasă. Suspinam atât de tare, încât m-am înecat. Poate mă priveau, nu, cu siguranță mă priveau, la naiba. Am terminat și apoi am inspirat. Am îngenuncheat și m-am spălat pe față, pe tăieturile care deja se transformau într-o rețea de coji. Am băut. De ce naibii plângeam tot timpul? Nu-mi păsa de fapt. Nu mă lăsau nervii, ci doar simțeam nevoia să fac asta. În nouă ani, abia dacă am vărsat o lacrimă, apoi s-a întâmplat cu Jasper, iar acum asta.

Lumea se deschisese brusc, se deschisese într-un canion îngust și pătrat cu patru oi, iar noi jeleam. Doi ciobani, poate

nu chiar întregi la minte, iar noi jeleam. Uşurarea de a avea companie – nu pe Bangley, nu bolnavii de boala sângelui; iar noi jeleam. Jeleam. Că aici a fost cândva locul în care a înţărcat naiba copiii, iar acum nu mai era nici măcar asta. Nu sunt nici măcar asta. Înainte, ştiam să mă identific: eram văduv. Luptam pentru supravieţuire. Eram paznicul a ceva, nu sunt sigur a ce, nu al focului, poate doar al lui Jasper. Acum nu aş mai putea. Nu ştiam ce sunt. Aşa că jeleam.

Stăteam la umbra copacului în aerul rece al apei curgătoare, lăsând sunetul şi vântul uşor să treacă peste mine. Eram o scoică. Goală. Pune-mă la ureche şi vei auzi zgomotul distant al unui ocean-fantomă. Cea mai lejeră presiune a curentului sau a mareei ar putea să mă poarte departe. M-aş curăţa. Aici, pe malul acesta, m-aş usca şi m-aş albi, iar vântul m-ar zgâria şi m-ar aspri, ar lustrui până şi cele mai fine asperităţi, până când aş fi transparent şi subţire ca o coală de hârtie. Până când m-aş transforma în nisip. Aşa mă simţeam. Aş spune că era o uşurare să nu am în sfârşit nimic, nimic, dar eram prea pustiit ca să înregistrez sentimentul de uşurare, prea gol pentru a-l putea purta.

Chiar nu-mi păsa ce avea să-mi facă nenorocitul acela bătrân. Când nu ai nimic de pierdut, te simţi atât de gol, atât de uşor, încât nisipul în care te transformi în sfârşit dispare în vânt, atât de uşor încât este purtat în sus pentru a se alătura nisipului stelelor. Acolo ajungem cu toţii. Restul nu este decât disipare în aşteptarea vântului.

Cu siguranţă nu este un loc de unde să negociezi. Nu e nimic de dat la schimb. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap: *I-am cruţat viaţa lui şi fetei lui, îmi datorează cel puţin una în schimb. Ce? Un lucru. Douăzeci de puncte nenorocite.*

M-am întors.

Plec. Înapoi pe copacul acela. Mi-e destul de clar că preferaţi să staţi singuri.

Am privit-o.

Pot să iau şi eu o priză, te rog? N-am avut niciodată obiceiul acesta, dar acum miroase bine, Mulţumesc.

Am luat o priză mare. Nicotina și-a făcut efectul imediat ce am luat prima înghițitură și m-am simțit amețit preț de o secundă.

La naiba. Am uitat.

Am scuipat.

Împușcă-mă în spate în timp ce urc și, așa cum am spus, n-aș fi sigur că nu-mi faci o favoare.

Mă priveau fix. Ea avea pe gât o pată neagră ca o vânătaie.

O să am nevoie de pistol și de armă. Păstrează grenadele. Cadou de casă nouă.

El a ezitat, apoi a luat arma de pe masă și mi-a întins-o cu patul înainte. Am prins-o. A ridicat apoi pușca peste piept și mi-a dat-o.

Mulțumesc. Mulțumesc pentru șutul în cur.

Am înaintat și l-am pocnit.

Lovitura pe care o pusesem deoparte, un upercut de dreapta care s-a lipit bine de obrazul lui stâng. L-a doborât imediat și a căzut în fund. I-a căzut până și pălăria de pe cap. Surpriză totală. S-a ridicat sprijinindu-se în mâini și s-a uitat la mine și, abia când am privit întreaga scenă în ansamblu, am văzut că într-o mână avea o armă. Ca prin minune. Un pistol greu de calibrul .45, o armă polițienească.

N-ar fi trebuit să-mi dai un șut în fund. Sau să te joci de-a călăul. Aș fi mers oriunde mi-ai fi zis.

Cine eram eu să spun asta?

M-am întors și am traversat scena în amonte, cu spatele la fel de neprotejat și de pregătit să încaseze un glonț precum era pentru căderea și zgomotul momentului care avea să urmeze.

*

Tu. Tu, hei.

Ce e?

Higs, nu? Parcă așa ai spus.

Hig.

Hig. Vrei să mănânci ceva de prânz?

M-am oprit. Probabil că era cu jumătate de centimetru mai înaltă decât mine. O cicatrice arsă de soare îi împărţea părul negru şi sprânceana dreaptă. Subţire şi profundă. Vânătaia de pe gât.

Prânz? Oamenii încă mai iau prânzul?

Noi da.

Am aruncat o privire spre casă. Nenorocitul ăla bătrân îşi băga arma la spate, la curea, îşi aranja pălăria şi ne privea.

E pe bune tatăl tău?

Da. Din partea tatei.

Nu şi-a cerut scuze pentru el. Nici urmă de trădare. Mi-a plăcut asta. *Din partea tatei.* Ce chestie nostimă. Fata zâmbea.

Poate că el nu vrea să ia masa cu mine.

Pe el nu l-am invitat.

Şi-a băgat degetele mari în buzunarele pantalonilor scurţi şi şi-a întins braţele. Am observat. Cum i s-au ridicat sânii, cum şi-a expus talia deasupra curelei.

Dar o să-l invit, dacă promiteţi să nu vă loviţi sau să vă împuşcaţi.

Voi. O fată de la ţară. Înainte. O priveam fix. Sincer, nu ştiam dacă vreau sau nu să iau masa cu ei. Mă cam obişnuisem cu ideea de a trăi cu aer, de a pluti. Era un fel de confort în asta.

Hig? Da. Din nou vocea lui Bangley, imaterială. Îmi imaginam râsul lui aspru dacă ar fi ştiut că e cumva superegoul meu. De care nu puteam scăpa, ca de un cântec prost. *Fata te invită la masă. Se simte prost că aproape te-ai pişat pe tine. Ha! Fii politicos.* Bine.

Bine, am spus.

Cimarron, a zis, întinzându-mi mâna. Toată lumea îmi spune...

S-a oprit, a privit în jur, a zâmbit.

Cima.

*

Plăcinta ciobanului cu unt. Bine sărat. Vită proaspătă. Credeam că o să mor. Tataia a avut dreptate, soarele a trecut dincolo

de marginea canionului, iar noi am mâncat la masa din scânduri de lemn, la umbră. Destul de aproape de apă: o schimbare plăcută. Se combina cu briza, care suna și ea ca apa curgătoare atunci când trecea peste vârfurile copacilor. Unt. Care se topea peste piureul de cartofi într-o băltoacă mică. Cine ar fi crezut că ceva atât de efemer și de palid ar putea vrăji un bărbat? Tot aducea, iar eu continuam să îl mănânc. O carafă de metal plină cu lapte se răcea în pârâu, iar eu am golit-o de două ori. La naiba. Hig, dacă te-ai fi urcat în copacul acela și ai fi luat-o din loc sau dacă ai fi fost împușcat în spate, ai fi pierdut masa vieții tale. Eram atât de încântat de mâncare, încât nici măcar nu am băgat de seamă dacă Tataia îmi aruncă o privire de lup sau de albină sau de rechin sau orice fel de privire îi arunci cuiva care tocmai ți-a dat un pumn în față și acum îți mănâncă fără oprire proviziile.

Să ți se ofere lapte rece. Să ți se umple din nou farfuria din porțelan albastru. De către o femeie. Să vină de la focul de afară cu farfuria ta în mână. Să stai la umbra unui copac bătrân, nu a unui hangar de metal, și să mănânci. Să auzi behăitul unei oi prin foșnetul puternic al frunzelor. Să ai în fața ta un bătrân, care mănâncă și el, dușman sau prieten, nu e sigur, dar chiar nu contează. Să fii oaspete. Să rupi pâine.

Plăcerea aproape că m-a rupt în două, ca pe o roșie umplută la cuptor. Inima mea parcă s-a umflat, iar pielea s-a subțiat tot mai mult de bucurie. Bucuria companiei.

Bangley și cu mine mâncam deseori împreună, dar era atât de diferit: era ca și cum ar fi fost vremea mesei într-o grădină zoologică creată de noi. Asta era cu totul altfel. Eram liber să plec. Ei erau liberi să își retragă invitația. Sentimentul privilegiului.

Nu prea am vorbit. Eu mormăiam și gemeam. Aplecat deasupra farfuriei. Mi-am dat seama de asta abia când mi-am ridicat privirea și ea zâmbea. Avea fața prea suptă. Ochii ei imenși îmi aminteau de un radar care absoarbe totul fără să vrea. De parcă limita ei de suportabilitate era setată prea jos și o mare parte din tot ce absorbea era suferință. Mai avea o vânătaie pe

antebraţ, cel cu care mi-a întins farfuria. Am privit-o pe furiş o dată şi îşi masa ceafa cu o grimasă. Era clar că îi făcea plăcere să mă vadă devorând mâncarea.

Nu ieşi prea des, spuse Tataia. Tu.

M-am oprit din mestecat.

Nu prea. Acolo unde locuiesc eu, restaurantele sunt prea scumpe.

Unde locuieşti?

În Denver. La nord de aici.

Acum mă priveau amândoi. Înfometaţi, ca mine. În alt sens.

Am pus furculiţa pe masă, am luat un gât bun de lapte rece şi m-am şters la gură cu mâneca jachetei.

A fost rău, am spus. Nouăzeci şi ceva. Mortalitatea. Au murit aproape toţi.

Familia ta? a întrebat ea.

Am dat din cap.

Toată lumea. Infrastructura s-a şubrezit, apoi a căzut. Asta înainte de final. A fost rău de tot.

M-am întins după carafa de lapte şi am băut de parcă asta m-ar fi putut linişti.

A fost o nebunie. Toată lumea se agăţa de câte ceva, sperând cu toţii că ei vor fi cei imuni. Pentru că am auzit şi noi de asta, de rezistenţa misterioasă a unor familii. Genetică.

Mă priveau fix. El a deschis un briceag şi s-a scobit între dinţi.

Atunci când soţia mea a murit, mi-am făcut drum până la aeroportul din zonă unde îmi ţineam avionul şi m-am ascuns.

L-ai apărat, a zis el, studiindu-mă.

Am dat din cap.

Cu ceva ajutor.

Îmi analiza capacitatea de a supravieţui iadului, morţii, distrugerii.

L-am apărat. Eu şi cu Bangley. Care a apărut într-o zi cu un camion plin cu arme.

Bangley? a mormăit. Cam ştia ce voia Bangley. Nu-i aşa?

A pus un cot pe masă și și-a întins picioarele lungi, scobindu-se între dinți.

Te-a educat. Cumva te-a instruit. A stabilit un perimetru, nu? Nu avea nicio problemă să ucidă pe oricine îl încălca. Tineri, bătrâni, bărbați, femei. Dar tu aveai.

Numai că ai trecut peste asta.

Tată.

Nouăzeci și ceva. Ce-a mai rămas? Ceva-ul acela. Unul din două sute? Trei sute? Am văzut despre ce-i vorba. De obicei nu e deloc drăguț, nu? Corect, Higs?

Hig.

Marele Hig.

Îl priveam.

Nu e prea drăguț ce a rămas în urmă, nu-i așa?

Îl priveam fix. Privirea îi era aprinsă pe jumătate de o cunoaștere lucidă, pe jumătate de o blândă neîncredere.

A scuipat o bucată de carne de pe limbă. Ești vânător. Căprioare, elani. Înainte.

Am încuviințat. Cum...?

A dat din mână.

După cum îți ții pușca. După cum te miști de-a lungul apei. După cum privești semnele. Nu te poți abține.

Am rămas cu gura căscată. M-a văzut cum urcam în tufișurile de ace studiind movilele de fecale. Mă privea. M-ar fi putut doborî oricând.

Niciodată în timpul serviciului, totuși.

Mă uitam fix la el.

Ideea este că nu îți place să omori. Pun pariu că nici măcar un elan. Dacă ar mai exista vreunul de ucis. Nici măcar un păstrăv. Dacă ar mai exista vreunul. Foarte rău. Îți place și să pescuiești.

Cine naiba era tipul acesta? Cum...?

Am văzut cum te uitai la pârâu. Stăteai exact unde aș fi stat și eu ca să nu sperii peștii din iaz.

Continuam să îl privesc.

Dar te poţi obişnui cu ucisul, nu-i aşa, Hig?

Nu.

Aşa spui tu.

S-a aplecat înainte şi şi-a fixat privirea într-a mea. Şi-a proptit în ochii mei ochii lui cenuşii, care străluceau de parcă ar fi aprins focuri.

Îţi sugerez să renunţi la onestitatea ta de rahat. Ca un şarpe la vechea sa piele. Te-ai mişca mai uşor, mai încet. S-a întors şi a scuipat. Nimeni de la masa asta nu e vreun inocent. Rahatul acela cu fazanul? Dacă ai fi fost destul de aproape, ţi-aş fi tăiat gâtul. Nu te-ai gândit. Mai bine. Ar fi fost cu adevărat o mişcare greşită.

Toată povestea asta, discursul, scena îmi răscoleau stomacul ca un vânt de noapte rece şi brusc. Cine naiba era tipul ăsta? Mi-ar fi putut tăia gâtul în ienuperi. În timp ce dormeam.

S-a ridicat şi s-a întins. Avea în jur de şaizeci de ani, cred, dar era înalt şi suplu şi părea bine legat. Se simţea bine în pielea lui. O viaţă dedicată unei activităţi care-i plăcea, asta era presupunerea mea. Clar un fermier cu un trecut de soldat. Eram tentat să joc cu el *Ghiceşte ce sunt*, dar mă simţeam stângaci. Chiar nu aveam nevoie să joc vreun joc cu tipul ăsta. Probabil că mi-a oferit cea mai bună masă din viaţa mea. Sau ea a făcut-o.

A spus: Mulţumesc pentru masă. A atins-o pe umăr şi a adăugat: Te mai doare gâtul?

A zâmbit. Mi-a fost şi mai bine.

A dat din cap o dată, a luat un fierăstrău dintr-un cui de pe zidul exterior al colibei şi s-a dus în josul apei. A deschis o poartă din gardul viu şi a ieşit. Mi-am mai turnat o ceaşcă de lapte din carafă. Probabil că eram la a patra sau a cincea.

Nu eşti obişnuit cu el. O să ţi se facă rău. În cel mai bun caz o să faci diaree.

Eşti şi doctor, aşa cum eşti şi bucătar?

Îhî.

Am oprit ceaşca la gură, apoi am lăsat-o pe masă.

Ce fel de doctor?

Internist. Sănătate publică.

Și-a întins gura sub forma unui zâmbet, dar ochii nu-i zâmbeau. Nici măcar ironic.

Epidemiologie, ca să fiu cinstită.

Toată lumea de pe aici pare să fie pasionată de adevăr, de întregul adevăr.

Unde?

În New York.

Aha.

La naiba.

Ce-ai pățit la gât?

Bărbatul era rău, dar nu părea genul acela de ticălos. Însă. Era singura persoană din jur. Doar dacă nu îi atacaseră oile.

N-am pățit nimic. Este doar efectul unei probleme cu vasele de sânge. Fac hemoragii destul de ușor. Mă dor și mușchii. Un fel de fibromialgie. Vezi tu, am contractat gripa. Abia am supraviețuit. Un efect al febrei prelungite a fost inflamația care a dus la aceste probleme. Dar am avut ceva imunitate, pe care cred că am moștenit-o de la tata.

Imunitate biologică sau pură încăpățânare.

Și asta. Îmi cer scuze dacă te-am speriat. Și tu ne-ai speriat pe noi.

Nici acum nu l-a apărat, nu a simțit nevoia.

Se afla în colțul lui de lume, așa cum trebuia. Corect?

Am discutat despre asta. Tata nu lovește cu pumnul, după cum ai văzut.

Și-a turnat o ceașcă de lapte și s-a aplecat peste masă. Vântul se juca cu șuvițele ei de păr buclat peste tâmple, peste sprâncene.

Cumva ne-ai determinat să punem în aplicare Planul. Tata se tot gândea să discutăm despre ce aveam să facem când, într-o zi, aveam să fim copleșiți numeric. Când, nu dacă. Sau în caz că veneau unii mai deștepți sau cu mai multe arme. Atunci când ai apărut tu cu grenadele, ne-am gândit că momentul acela a venit.

La naiba.

M-am gândit că poate pe buzele ei nu am văzut un zâmbet. Atunci, prin lunetă. Poate că asta e faţa pe care o ai atunci când totul ia sfârşit. Sfârşit. Sfârşit.

O vacă a mugit profund şi jos, cu inflexiunea aceea ascendentă cum obişnuiesc vacile. Ca o interogaţie. Frunzele de plop de deasupra capului nostru au foşnit uşor.

Aţi făcut un pact, nu?

A încuviinţat.

El te împuşcă pe tine.

Vaca a mugit din nou, de data asta într-o notă scurtă, de parcă şi-ar fi răspuns singură. Viaţa simplă de la ţară. Întrebare şi răspuns.

Cât de aproape a fost să facă asta?

Cât pe ce. Scosese deja pistolul de .45. După ce ai aruncat grenada. Însă apoi a spus: Ia să ducem povestea asta la un alt nivel. A spus că va fi riscant: el, adică tu, m-ar putea împuşca imediat ce ieşim din ascunzătoare. Dar zicea că are o bănuială.

O bănuială?

Spunea că eşti slab. A zis: Să jucăm cartea asta.

M-a durut. Am simţit că roşesc. Sau poate că era lactoza care-mi inunda organismul.

Nu eşti deloc diplomată.

Asta pare a fi o lume care a depăşit de mult diplomaţia.

Poate. La fel zice şi Bangley. Partenerul meu.

În fine, mi-a dat mie arma, să fie acolo. În caz că l-ai fi doborât de pe margine şi ai fi încercat să ajungi la mine.

Doamne.

Asta-i lumea. Asta era lumea care ne rămăsese.

Am încuviinţat.

A spus: Te descurci cu el. Dacă mă omoară, îl ucizi când se apropie. Dar dacă sunt mai mulţi, atunci...

Şi-a dus mâna la gât din reflex. Am încuviinţat. Probabil că mi-ar fi făcut felul dacă se ajungea acolo.

Nu te supăra, Hig. E un fel de compliment. Te-a citit de la nouăzeci de metri.

Atunci, de ce nu m-a ucis? Când eram în albia pârâului? În schimb, mi-ați dat să mănânc.

Am făcut ochii mari.

Nu încercați cumva să mă îngrășați? Vreau să zic, ați căpătat gust pentru carnea de om ca rechinii?

Acum a zâmbit cu adevărat. A râs. Și-a dat capul pe spate, lăsând la vedere vânătaia aceea mare, și a râs ascuțit și răgușit.

Au. Și-a făcut palmele căuș peste arhitectura osoasă a traheii. Mă doare puțin. Rechini. Nu. Bleah.

Și-a mai turnat o ceașcă de lapte, pe care băut-o încet. Nu. A băut până la ultima picătură.

Nu, avem nevoie de tine.

Aha.

Dintr-odată, mi s-a făcut rău. Ciudat, dar prima imagine era un fel de experiment de împerechere forțată. Nu sunt sigur de ce ideea asta mi-a făcut rău, pentru că arăta foarte bine, aș spune că era chiar frumoasă. Deși cu cicatrice și foarte fragilă. Dar aveam în minte imaginea în care eu o regulam pe un pat de piatră ca un altar, în timp ce tatăl ei stătea deasupra noastră ținându-mi pistolul la tâmplă.

*

N-am întrebat. După cum vorbeau oamenii aceștia, știam că o să-mi spună în curând dacă mă plac sau nu. Din nou, epuizare. Mă copleșea. Ca un fel de gaz. Ce era în neregulă cu mine? De parcă cei nouă ani de vigilență m-ar fi ajuns din urmă. Simțeam nevoia să îmi întind brațele peste lemnul aspru al mesei, să-mi pun capul peste ele și să adorm. Chiar atunci.

Nu te superi dacă ațipesc puțin, nu? Nu știu dacă mai pot sta treaz.

Probabil că e de la lapte. S-a ridicat și a arătat către copaci, lângă apă. Sub copaci era un fel de hamac.

Te rog.

Te rog. Te rog. La bine sau la rău. I-am mulţumit pentru masă şi m-am întins lângă apă într-o pătură suspendată, am luat jacheta în braţe şi am dormit.

*

Am visat o casă pe o câmpie, care ar fi trebuit să fie a mea – adică mă întorceam într-un loc pe care îl construisem, o casă care trebuia să adăpostească tot ce iubeam –, şi pe măsură ce mă apropiam de-a lungul câmpiei fără drum, am zărit o anexă construită în lateral, pe dreapta cum mă uitam eu, o anexă mai mare decât casa şi care avea unghiuri ce mi se păreau ciudate din punctul meu de vedere al proporţiei – dormitoare ciudate cu acoperişul prea înalt, cu colţuri proeminente acolo unde nici n-ar fi trebuit să existe. Şi mi-am dat seama, cu o strângere de inimă şi cu un sentiment tot mai profund al dezastrului, că o persoană pe care o uram locuia în propria mea casă şi că avea cumva drepturi de intrus, drepturi care îmi erau foarte vagi acum şi pe care le căpătase în urma unor negocieri cumplite de care abia îmi aduceam aminte; şi mi-am dat seama că aş fi putut să mă opresc şi să stau acolo, dar doar ca o confirmare: confirmarea faptului că povestea asta arăta exact ca un coşmar; sau că aş fi putut merge mai departe şi aş fi putut abandona cumva tot ceea ce iubisem, iubisem până la suferinţă; iar eu stăteam pe câmp incapabil să iau decizia de a merge acolo sau de a trece mai departe, după care m-am trezit suspinând.

Nu mi-a trecut niciodată prin minte să merg şi să-mi recapăt casa.

Toate alegerile pe care nu le conştientizăm. În fiecare moment.

Stăteam în hamac şi, în mod ciudat, nu erau suspine în lumea asta ireală, nici vreun guler ud de lacrimi, doar frunzele de plop care foşneau şi fluturau deasupra mea şi apa care curgea lângă mine. Te-ai putea trezi dintr-un coşmar în altul şi tot aşa, fără să mănânci sau să te uşurezi, murind chiar de sete.

*

Când am deschis ochii, ea lucra în grădină. O zăream printre copacii aliniați de-a lungul apei, ghemuită, probabil luptându-se cu buruienile. Bărbatul a intrat pe poartă ducând doi pari de brad, probabil că erau uscați de mult, pentru că îi căra cu ușurință. Mănunchiuri ușoare de pene coborau din copaci, parașutele semințelor de plop. Nu pluteau foarte bine. Am închis ochii și am ascultat zăngănitul fierăstrăului, ca un animal care respiră greu. Și apoi am auzit bufnitura, zgomotul lemnului care crapă. O sămânță de plop mi-a căzut pe pleoapă.

*

După o vreme m-am trezit, m-am spălat pe față în pârâu și m-am îndreptat către locul unde plivea, acum în umbra stâncii. M-am ghemuit pe rândul de lângă ea și am început să sap cu degetele și să smulg buruienile. Ea m-a privit pe furiș și a zâmbit.

Și noi avem o grădină, am zis.

A încuviințat.

Tăcere. Lucram. În tăcere. Câtă pace.

*

A doua zi, după micul dejun, am plivit din nou. Soarele urca pe cer, împingând umbra către zid.

Ai copii? am întrebat.

S-a așezat pe vine și și-a dat părul la o parte cu dosul palmei.

Trebuia să mai așteptăm până să avem copii. Până când avea să obțină o catedră cu normă întreagă. E muzician.

Am dat din cap.

Continuă.

Și-a terminat teza și și-a dat examenele orale tocmai în perioada când au izbucnit primele cazuri în Newark. Locuiam pe o alee din strada Cranberry, în Brooklyn Heights, exact peste râul care duce de la Seaport la Districtul Financiar. Puteam vedea lumea de la ferestrele noastre. Imaginea aceea pe care o

vezi în toate filmele: orizontul, podul. Eram mereu stresaţi. Mă străduiesc tot timpul să nu uit asta, dar acum îmi pare să fi fost cea mai fericită viaţă pe care şi-ar fi putut-o dori cineva. Covrigul cu ou şi bacon pe care îl mâncam în fiecare dimineaţă şi pentru care mă simţeam vinovată – trebuia să cobori trei trepte în ceea ce era de fapt un vagon al unui butic de delicatese de pe strada Montague, era tot timpul coadă, tot timpul alţii care mergeau la muncă, nerăbdători, cu cafeaua în paharele acelea greceşti cu alb şi albastru, în care puneau mai întâi lapte şi zahăr. Atât. Mă suna pe mobil în timp ce aşteptam pe peron. Aveam doar o linie la semnal: Ce vrei să aduc acasă? Mâncare indiană? Paste? Ha. O viaţă alcătuită din mese nesemnificative. E de reţinut. Doi oameni care-şi aşteptau adevăratul viitor, care presupun că însemna apariţia copiilor, ca doi pasageri aşteptând trenul. Cea mai fericită aşteptare. Poate că nu părea aşa pe atunci, dar acum aşa e. Preda la Hunter, ca adjunct, făcea acrobaţii cu timpul, îşi adora studenţii, detesta departamentul. Aştepta să îşi ia doctoratul. Aştepta. Timpul într-o păstaie. Care s-a deschis brusc şi s-a risipit.

*

Aşa îmi vorbea. De cele mai multe ori, eu doar ascultam. El muncea. A trecut pe lângă mine fără să-mi spună un cuvânt. Nu m-am oferit niciodată să-l ajut. Ceva din privirea lui îmi interzicea asta. Am urcat până la Bestie şi mi-am luat sacul de dormit. Nopţile erau senine şi reci, pline de stele, şirul de stele fiind încadrat de marginile canionului precum malurile unui râu întunecat, întunecat dar plin de lumină. Printre frunzele de plop. Dormeam în hamac în timp ce deasupra mea frunzele formau un acoperiş foşnitor. Mişcau stele de colo colo şi le dădeau voce. În prima noapte m-a durut spatele de la hamac, apoi m-am obişnuit. În cea de-a treia zi, am urcat pe scara de copaci cu arma şi am adus acasă un cerb. L-am târât de-a lungul apei, l-am coborât cu o funie pe marginea cascadei şi am mâncat inima şi ficatul în seara aceea.

Am făcut la fel și în ziua următoare și, împreună cu el, l-am tăiat pe masa din scânduri și apoi l-am feliat, fără să ne mai chinuim să-l atârnăm. Lucram repede și cu lejeritate, fără să vorbim. Aveau sare. Aduseseră cu ei un butoi de șaptezeci și cinci de kilograme. Înmuiam carnea în marinată, în găleți. Făcea totul cu precizie, iar eu m-am asigurat să nu-i pomenesc nimic despre asta.

*

E ciudat cum poți trăi o viață întreagă așteptând, fără să îți dai seama.

Vorbea în timp ce lua câte o grămăjoară de fasole verde dintr-un bol. Stăteam la masă, în umbra copacilor mari.

Așteptând să înceapă adevărata viață. Poate cel mai real lucru, sfârșitul. Și îți dai seama de asta când e prea târziu. Acum știu că l-am iubit mai mult decât orice de pe pământul acesta sau din afara lui. Mai mult decât pe Dumnezeu, cel din liturghia episcopală.

Rupea păstăile fragede, cu părul atârnându-i peste față, având dosul palmelor roșii din cauza sângelui. Lucra delicat cu buricele degetelor, de parcă ar fi durut-o. Împingea cu ele câte o păstaie mai tare între degetul mare și cel arătător.

A murit strigându-mă, căutându-mă disperat din priviri prin salon, strigându-mă. Confuz. Foarte devreme, înainte ca toate rețelele să cadă și prietenul meu Joel, doctorul care era de gardă, să apuce să mă cheme. Înainte de a ști despre ce era vorba. Mama murea și era prea târziu ca să zbor înapoi la New York, prea târziu, așa că am luat decizia să rămân cu ea și cu tata. Joel mi-a spus că avea să îl incinereze pe Tomas și să păstreze cenușa. Am fost mai mult decât recunoscătoare. Era evident că mama nu avea să supraviețuiască. M-am întors acasă peste vreo săptămână-două și i-am împrăștiat cenușa în John's Brook, în munți, dincolo de Valea Keene, unde mergeam în weekenduri de fiecare dată când aveam timp. Lucram în sistemul public de sănătate și aveam weekend-urile libere, ceea ce, știi, e rar pentru un internist. Nu făceam niciodată gărzi, decât

atunci când era o urgență publică, ceea ce nu se întâmpla des. Stăteam în sat, într-o căsuță albă acoperită cu șindrilă, cu vedere către Noonmark de pe verandă. E un munte mic din lanțul Adirondack, care arată ca o glumă de munte, foarte ascuțit, ca Matterhorn, dar mic. Micul munte care putea. Deseori urcam pe munte sâmbăta, după ce dormeam acolo. Tropăiam veseli pe poteca stâncoasă către un vârf golaș aflat dincolo de brazii temerari. Iar în serile lungi, luam cele două biciclete și mergeam pe drumul asfaltat până la un fel de peșteră scobită în piatră, cu o cascadă mică, unde apa era tot timpul înghețată, apoi ne despuiam și săream în apă. Era ritualul nostru în așteptarea adevăratei noastre vieți, iar acum cred că poate adevărata binecuvântare nu poate exista decât în purgatoriu. Nu știu de ce. Să fie pentru că suntem atât de nesiguri, atât de bănuitori și ne place să așteptăm? De parcă ar fi nevoie de atât de mult spațiu pentru a ne extinde... Faptul că nu știi nimic cu adevărat, speranța, senzația dureroasă de temporaritate? Acest lucru nu e real, nu e chiar real, așa că să-l lăsăm așa cum era, să se desfășoare lin... Timpurile acelea care zboară. Așa mi se pare acum, privind retrospectiv. Ca plimbările acelea leneșe și plăcute cu bicicleta pe un drum de țară într-o seară caldă. Către un pod. O potecă traversată de rădăcini printre arțari bătrâni. Unde mergeam desculți în amonte către un loc de scăldat. Chiar m-am intoxicat odată atât de rău cu iederă, încât a trebuit să lipsesc două zile de la serviciu. Acum mi se pare că acelea au fost cele mai fericite timpuri dăruite vreodată unor oameni. Vreodată. Pe pământ. În timp ce așteptam să își termine studiile, să facem un copil, să muncim cu adevărat ca să ne clădim viața.

Privi în sus.

Suntem niște fraieri.

O, la naiba. Uite o chestie pe care o știu cu siguranță.

*

Te doare când cureți păstăi?

A negat dând din cap, în timp ce părul îi atârna deasupra bolului.

Așa e?

Ce e suferința? Mă jenează puțin. Ca atunci când ai mâinile ude și îți rupi o unghie.

I-am privit mâinile cu mai multă atenție după aceea. Muta păstăile cu dexteritate de-a lungul degetelor, uneori folosindu-și al treilea sau al patrulea deget ca să împrăștie uniform durerea. Lucra repede, fără să se plângă.

Nu, a spus ea. Nu te uita.

*

Odată, mi-a zis în trecere că nu se aștepta să trăiască mai mult de cincizeci sau cincizeci și cinci de ani. Din ceea ce știa ea despre efectele nocive ale febrei asupra organelor. Mi-a mai mărturisit că, în mod ciudat, era mai fericită aici decât fusese vreodată. Cu toată pierderea suferită. Fericită că *era* ce-o fi fost. Era mai bine decât *așteptarea.*

*

Am pierdut șirul. Zilelor. Poate că au fost cinci, poate au fost nouă. Timpul se întindea precum un acordeon care scotea harnic note muzicale.

Vremea era uscată și în continuă încălzire. Zi după zi. Pârâul era mai jos, mai puțin viguros, mai puțin puternic în muget, cascadele scădeau, iar funiile lor albe se îngustau în timp ce se risipeau peste buza de piatră. Pârâul semăna cu o stare. Mai puțin exuberant. Uneori mă trezeam în toiul nopții și stăteam așa în hamac, îmi scoteam piciorul din sacul de dormit în aerul rece și pipăiam cu talpa goală pământul, în timp ce mă legănam încoace și încolo. Și priveam cum stelele înoată pe fundalul frunzelor. Ca peștii care dau târcoale năvodului.

Asta este ceea se suntem. Ceea ce facem: dăm târcoale unui năvod, împingem, un năvod care de fapt nici nu există. Nodurile din năvod sunt la fel de tari ca și credința noastră. Propriile noastre temeri.

Ha. Recunoaște: n-ai nici cea mai vagă idee despre ce faci și n-ai avut niciodată. Având în vedere toate năvoadele din

lume, adevărate sau nu. Înoți în cerc, confuz, fără să scapi din vedere coada peștelui din față. Cam așa. Ronțăi ce ți-o ieși în cale, indiferent de curentul în care înoți.

Până și iubirea vieții tale pare să fi fost o chestiune de noroc, de parcă avea să dispară în orice moment în bancul care dă din coadă. Ceea ce s-a și întâmplat.

Ce faci?

Nu știu.

Mă legăn. Într-o parte și în alta. Încet. Îmi fac vânt. Dau drumul hamacului. Mă legăn din nou. Stelele, frunzele, chiar și sunetul pârâului par să imite legănatul. Unei bărci. Al unui hamac. Al unui copil care se dă în leagăn. Al unui pântece. Încolo și încoace. Legănat. Miros de apă rece, de piatră, de bălegar, de fericire. Somn.

*

Mi-a spus-o în doar câteva cuvinte. A venit la hamac la primele raze ale soarelui, cu o ceașcă de email aburindă. Terminaseră de mult provizia de cafea și de ceaiuri, așa că acum fierbeau o chestie din muguri de pin prăjiți și ceai mormon, care era amar și cu gust de fum, dar nu era rău. S-a așezat pe o buturugă pe care o foloseam drept noptieră. Am încuviințat cu o jumătate de mișcare din cap, oferindu-i permisiunea să se așeze, a dat la o parte pistolul, l-a pus pe sacul de dormit și s-a așezat. Mi-a întins ceașca. M-am ridicat și am tras pătura care atârna. Am închis robinetul creierului, care rula un șuvoi de imagini. Visasem din nou despre casa mea, de data asta așezată nu într-un câmp, ci propria mea casă, a noastră, de pe strada din vestul orașului, la două străzi depărtare de lac. Dar nu semăna cu casa noastră, era un buncăr jos din cărămidă, cu un hogeag despre care știam că e un crematoriu, iar eu stăteam afară confuz din nou, întrebându-mă unde ar fi trebuit să dorm eu și să-l hrănesc pe Jasper.

Presupun că i-am auzit pașii când trecea prin apă. M-am trezit din năuceala visului ca să dau față în față cu pierderea, cu

lumina blândă, dar într-o lume care e toată numai o pierdere, de parcă ai ieși din aer și ai intra în aer.

Ce știe un pește despre apă? Destul de multe, cred eu.

Mi-am închis visul și am luat ceașca. Dădea impresia că nu doarme niciodată. Niciuna dintre trăsăturile lui nu părea boțită. Se ascuțeau și mai tare când se înfuria, dar erau tot timpul alerte.

În câteva săptămâni, dacă nu plouă, ceea ce nu se va întâmpla, va fi timpul să plecăm.

Mi-am îndreptat spatele.

Ți-am spus că oricum voiam să plec. Trebuie doar să-mi spui.

A dat din cap.

Ați fost mai mult decât ospitalieri, i-am spus pe un ton serios. Cred că mă îngraș.

Nu a zâmbit.

Nu mă refer la tine, mă refer la noi. Toți trei. Și tu o să ne duci cu avionul departe de aici.

Am clipit. Mi-am pus ceașca în poală.

Ai măcar cea mai vagă idee despre cum e acolo? Ai? De ce să plecați de aici? Din paradisul ăsta? Unde tu și ce-a mai rămas din familia ta puteți trăi în pace?

Asta mă gândeam. Dar am spus:

De ce?

Seceta.

Am aruncat o privire la apa care bolborosea, la pajiștea verde.

Vara trecută, pârâul aproape a secat de tot. Am fost nevoiți să săpăm în albie ca să scoatem suficientă apă de băut. Vitele au murit jumătate. E tot mai rău cu fiecare an care trece. Se încălzește tot mai tare. Așa cum au și prezis că se va întâmpla.

A luat o gură din ceașca lui.

Știam că va trebui să plecăm. Probabil primăvara asta. Dar nu eram siguri unde să mergem. Și mai e și frica de a călători fără apă. Dacă totul se usucă aici, ce se întâmplă în alte părți?

Și-a deschis nasturele de la buzunarul de la piept al cămășii și a scos niște tutun Copehagen. A luat o priză mică, apoi mi-a întins cutia.

Apoi ai apărut tu cu avionul. Când mă gândesc că aproape te-am omorât...

Da, e clar că am nevoie de puţin tutun.

Am luat o priză, apoi i-am înapoiat cutia. Plăcerea binecunoscută de a ţine tutunul sub buza superioară, senzaţia impulsului de adrenalină.

Vreţi să veniţi cu mine?

Nu e vorba că vrem, Higs.

Rimează cu Big, am spus.

Nenorocitul. Mi-a făcut cu ochiul.

Vreţi să mergeţi cu mine înapoi la Erie, la aeroport? Şi să locuiţi cu noi? Cu mine şi cu Bangley? La câmpie?

S-a aplecat în faţă şi a scuipat.

Eu *vreau* să stau aici. Să îmi trăiesc restul anilor în linişte, alături de fata mea. Să trag linie. La întregul episod.

Şi-a scuturat capul de parcă ar fi vrut să şi-l limpezească.

Viaţa asta, pe care o cunoşteam când m-am întors. Tocmai ieşisem la pensie când m-am întors la fermă. Ştiam că avea să fie foarte diferit, mult mai diferit decât este. Voiam să trag linie.

Şi-a umflat obrajii. Când a ridicat ceaşca la gură, mâna îi tremura. Şi-a dus dosul palmei la colţul ochiului.

Era ferma bunicului. Aducea vitele aici vara, înainte să existe un blestemat de BLM de la care era nevoit să închirieze.

Mi-a trecut prin cap că distrugerea păşunii îl durea mai tare, incomparabil mai tare decât dispariţia rasei umane. În acel moment am început să îl plac şi mai mult.

De ce nu săpaţi un puţ?

A făcut o grimasă.

Să nu crezi că n-am încercat. Sub tot canionul ăsta nu e decât stâncă. Un metru sub pământ. Nici măcar nu poţi săpa un mormânt cum se cuvine.

*

În minutele în care am stat împreună, cenuşiul nisipos al răsăritului a fost inundat de o lumină mai blândă, mai strălucitoare,

precum apa limpede care trece peste prundișul umed. Poate că zona era pe moarte. Știam că stratul de zăpadă era tot mai subțire în fiecare an pe Divide, pâraiele mai puțin adânci, mai vlăguite primăvara. Dar acum auzisem o pitulice în canion, cu notele de șase, șapte, opt pe o gamă nicicând folosită de om. O alta îi răspunsese. Auzisem o ciocârlie peste câmp și văzusem zborul în picaj al unui șoim pe care îl vedeam aproape în fiecare dimineață. Se mișca repede în amonte. Râurile mai mari, precum Gunnison, nu secaseră. Cel puțin, nu încă.

Avea chipul încruntat și privea dincolo de mine. Oricine ar fi fost, orice ar fi făcut, își iubea pământul, își iubea fiica, cu o ferocitate la fel de naturală și de neprefăcută precum vremea.

Problema imediată care se punea era următoarea: puteam decola oare de pe pajiștea de salvie cu o greutate în plus? Nu era deloc sigur. Poate că nu cu amândoi la bord – sau poate cu niciunul.

Nu am suficient combustibil ca să mă întorc, am spus.

S-a scuturat. Și-a mutat din nou privirea către mine și s-a încruntat.

Nu mă lua cu prostii, Higs.

Hig. Rimează cu Big, dacă uiți cumva.

Tocmai atunci m-am gândit că poate nu strica să fiu mai diplomat. Dacă nu-i puteam duce de acolo, ar fi putut foarte bine să mă omoare. La naiba. Începeam să mă simt folosit. Iubit doar pentru puterea mea aeriană. Precum Statele Unite înainte. Mai întâi Bangley, apoi tipul ăsta. Dar dacă n-aș fi avut niciun avion? Dacă aș fi fost doar Marele Hig, care-și croia drum prin lumea distrusă oferind și el ce putea, puțină amabilitate, ceva compasiune, ceva cunoștințe tehnice, dar nu un avion? Pe cine încerci să păcălești? *Bang.*

Întreabă-i pe tipii de la camionul de Cola.

Ce?

Scuze. Am fost singur atâta vreme, încât nu mai știu când vorbesc de unul singur.

M-am întors către apă și am scuipat.

Nu glumesc deloc. Am trecut de mult de punctul din care nu mă mai pot întoarce. Asta s-a întâmplat undeva pe la Colbran.

M-a studiat cu atenție din nou. Era greu să ghicesc ce simțea, dar privirea lui îmi citea trăsăturile ca un zidar care ia măsura unui perete foarte vechi. În ochi îi zăream o reevaluare lucidă care mă neliniștea.

Higs, o să ne duci cu avionul departe de aici. Într-un orășel, într-un loc fortificat, nu îmi pasă unde, iar eu o să am grijă să căpătăm combustibil.

M-a trecut un fior. Cu siguranță că așa avea să fie.

Motorina de mașină nu mai e bună.

Ce?

Nu mai e bună după trei ani. Chiar dacă îi adaugi plumb. Se strică. Nu e suficient de stabilă. Benzina de 100 LL e mult mai stabilă. E încă bună, dar nouă ani e o perioadă prea lungă. Oricine ar fi pe aici și are benzină, îți spun că e stricată de mult.

Își mușca interiorul obrazului. Nu a scuipat nici măcar o dată, așa că presupun că a înghițit tutunul.

La Erie nu-mi făceam griji. Aveam un depozit în Commerce City plin cu PRI, care avea capacitatea de a „repara motorina ca în rafinărie", conform literaturii de specialitate, de la caz la caz. Ca prin minune. Era suficientă cât să îmi ajungă încă vreo zece ani cel puțin. Dar. Aici, cine știe. Nu cred că funcționează nici avgasul. De cele mai multe ori, depinde de starea rezervoarelor.

Îmi era greu să îl privesc. Nu mă mai simțeam ca un zid de piatră. Mă simțeam ca un iepure. Prins în câmp deschis.

De ce ai venit aici?

Întrebarea sunase foarte simplu.

Nu am răspuns. Nu eram nici defensiv, nici reticent, pur și simplu nu știam. Chiar nu știam.

Te-ai urcat în avion și ai trecut de punctul de unde încă te mai puteai întoarce. Într-o lume unde probabil că nu mai există combustibil viabil. Ai părăsit un loc sigur, un parteneriat care funcționa. Pentru o regiune care nu e deloc sigură, unde orice persoană pe care o întâlnești aproape sigur va încerca să te

ucidă. Dacă nu ca să te jefuiască, atunci de frica bolilor. La ce naiba ți-a fost capul? Hig.

Mi-a murit câinele, am răspuns.

*

I-am povestit despre transmisia radio pe care o prinsesem în urmă cu trei ani. I-am povestit despre incursiunile mele la vânătoare și la pescuit, despre moartea lui Jasper și despre uciderea băiatului și a altora și i-am mărturisit că mă aflam la capătul puterilor.

Nu aveam altă idee, am zis.

*

Știa totul. Știa că un Cessna 182 din anul Bestiei ducea de obicei două sute opt kilograme utile. Știa că în general consumul pe oră era cam de treisprezece. Știa distanțele aproximative. Se gândise la toate. M-a crezut și mi-a dat dreptate cu privire la punctul de unde nu mă mai puteam întoarce. Credea că am adus cu mine câteva canistre în plus. Ceea ce nu și-a imaginat sau și-a imaginat greșit era că nu știam ce naiba făceam.

*

O să mergem la Junction. O să verificăm împreună ce voiai tu să verifici. Turnul, aeroportul. Apoi o să luăm niște combustibil. După care o să zburăm înapoi la Bangley. Și, dacă nu-i place, o să-l convingem.

Nu știu dacă pot decola cu voi amândoi. De pe pajiștea aia.

Ah, o să poți. Chiar dacă va trebui să îți tăiem picioarele și să te sprijinim. Pot să apăs eu pedalele.

A rânjit, dar am văzut o umbră de îngrijorare traversând iarna privirii lui.

*

Nu avea sens să mai omorâm alte câteva vite ca să facem conserve. Probabil că aveam vreo nouă kilograme de la căprioara pe care o vânasem și oricum nu mai puteam lua greutate

în plus. Poate că nici măcar atât. Cima credea că vitele vor avea grijă de ele și, cu voia Domnului, avea să plouă suficient în primăvara aceea ca să supraviețuiască.

Voia să ia doi miei, un mascul și o femelă.

Nu au cum să cântărească mai mult de cinci kilograme fiecare.

Am încercat că îi explic că un avion mic seamănă mai degrabă cu un zmeu decât cu un camion. I-am povestit ce învățasem de la Dave Harner în Montana, ce îmi urlase în primele zile în care încercasem să aterizez cu un 172 pe aeroporturile de pe malurile lacului Flathead. În timp ce mă apropiam de examenul final și avionul se rotea și plana ca o rață bolnavă, îmi urlase: *Doamne, Hig! Ai condus vreodată o motocicletă?* Da! *Dar vreo camionetă?* Da! *Așa am crezut și eu! Ei bine, ăsta nu-i niciuna dintre ele. Este o pasăre! Coboară lent, coboară lent! Doamne! A fost cumplit!*

A râs.

Harner, instructorul meu, fusese tăietor de lemne. Un mare tăietor de lemne pe vremea când încă mai erau copaci mari în nord-vest. Urca și cobora munții abrupți ducând cu el o drujbă de optsprezece kilograme, cu o lamă de o sută douăzeci de centimetri, și tăia mai mult lemn decât oricine altcineva din zonă. Era un fel de Paul Bunyan în viață.

Îți aduci aminte de Paul Bunyan?

Evident.

Verificam doar. Când a împlinit treizeci de ani, prietenii i-au oferit lui Dave o lecție demonstrativă la aeroportul local. Se numea Kalispell. Spuneau că sperau să vadă cu ochii lui toată regiunea pe care o defrișase. Destul de emoționant, dacă stai să te gândești. Așa că s-a urcat lângă un puști pe nume Billy, un pilot încă tânăr, a preluat controalele și a simțit imediat cum e cu pedalele, chestiile de finețe, nu ca mine, care în prima cursă aproape că am intrat într-un magazin; a preluat controlul avionului de la decolare și s-au îndepărtat de Kalispell. A făcut exact ce i-a spus Billy, a urmat absolut fiecare indicație, și era

ciudat de relaxat. În fond, mi-a povestit, cât de greu putea fi, după ce ai urcat și ai coborât pante de patruzeci de grade cu o lamă afurisită care urla și o mie de tone de lemn care cădeau în jurul tău? Era calm, spunea. Pur și simplu straniu, aproape divin de calm. Nu astea au fost cuvintele lui. Mi-a spus: Hig, era ca și cum aș fi zburat într-o fotografie, una dintre pozele alea frumoase cu regiunea pe care o iubești, unde totul e liniștit și arată încă așa cum îți dorești să arate. Vorbea despre detașarea pe care o simți atunci când zbori. De parcă lumea e perfectă ca un vagon de tren și nimic rău nu ți se poate întâmpla.

Înțeleg.

Da. S-a îndrăgostit pe loc. A înnebunit. La fel mi s-a întâmplat și mie, doar că el era un talent înnăscut, nu ca mine.

Tu ai vreun talent înnăscut pentru ceva?

M-am gândit: pentru pierdere. Să pierd lucruri. Asta pare să fie misiunea mea în viață. Evident că nu am spus-o cu voce tare, cine sunt eu ca s-o fac?

La pescuit, cred. Aveai impresia că păstrăvii pur și simplu se aruncă înspre mine. Dar tu?

A dat din cap.

*

Am petrecut ceva vreme la Bestie. Am urcat scara de copaci, m-am întors spre apă și am ieșit din canion. Vara m-a luat pe nepregătite. Urmăream umbra ca să mă apăr de soare, nu mai era deloc plăcut. Se făcea foarte cald până la jumătatea dimineții. Apa din vale abia se auzea ziua. Pe fund, pârâul își arăta coastele. Bușteni și deșeuri se sprijineau de stânci, care se zăreau tot mai bine. M-am speriat. Apa scădea mult prea devreme și mult prea rapid. Avea să sece. Până și peștii cărora le plăcea apa mai caldă aveau să moară. Crapii și somnul. Șalăul. Broaștele.

Acele uscate de pin pocneau și crăpau sub cizmele mele. Reflectau soarele în locurile fără umbră, așa că ochii nu găseau nicio odihnă atunci când priveau în jos. Trecuseră aproape

două săptămâni şi florile deja se uscaseră. Cea mai rapidă primăvară de când mă ştiam.

În vechile cicluri ale naturii, seceta urma să treacă, musonul avea să-i urmeze, zăpezile aveau să se aşeze, iar totul avea să revină la viaţă. Cum anume, asta era un mister. Pentru mine. Păstrăvii, care erau aici cu mult timp înaintea noastră, broaştele leopard şi salamandrele reveneau cumva şi în anul următor. De unde? Poate din guşa păsărilor. Habar nu am. Nu acum. Probabil.

Am urcat pe potecă prin arhipelag, unde pinii creau insule de umbră. Am simţit mirosul de coajă arsă, de pământ încă umed care se usucă. Mă tachina bâzâitul de vară al unui bondar. La vârf, cedrii erau verzi, deşi aveau trunchiurile stâlcite, contorsionându-se în soare, îmbrăţişând bolovanii ca nişte braţe urâte ce nu fuseseră tăiate niciodată. Unii probabil că erau abia nişte puieţi pe vremea când Cortes îşi privea oamenii cu o teribilă surpriză. Am traversat pajiştea deschisă şi am mângâiat Bestia pe bot.

Mi-a fost dor de tine.

Am aruncat o privire în jur. Pinii şi ienuperii de la capătul pajiştii nu erau înalţi, aveau probabil vreo şase metri, dar cei din spate aveau cam doisprezece. Pe aceia îi puteam tăia.

Dacă ne-am fi aflat în toiul iernii... Aerul fierbinte era cu totul altceva. Aerul rece e mai dens, activitatea în aerul fierbinte e însă cu totul diferită. Urma să decolăm imediat după apus, când încă era suficientă lumină cât să vedem ceva, dar era totuşi mai aproape de răcoare.

Asta era intenţia mea. Mi-am băgat capul înăuntru, avea acelaşi miros – mirosea a Jasper, mirosea a ceea ce erau încă anii cincizeci. Am tras o cărţulie din buzunarul de vinil din spatele scaunului meu. Era *Manualul de zbor al pilotului*, originalul din 1956. O chestie subţire, având probabil mai puţin din optimea unui centimetru, cu optezi şi opt de pagini şi cu poza unui avion pe copertă. Pe spate erau tabelele de zbor, nişte chestii fantastice, clare şi foarte valoroase. Ele reflectau faptul

că, la un moment dat, un pilot de teste se urcase exact în modelul acesta și decolase de mai multe ori. De la diverse altitudini. De la diverse temperaturi ambientale. Tehnicienii în halate albe și cu ochelari cu rame groase înregistraseră datele și schițaseră curbele acelea frumoase și simple. Apoi merseseră acasă la soțiile lor și băuseră Seagrams Seven cu gheață în pahare fațetate. Piloții de teste ce făceau? Erau piloți veterani care luptaseră în război, al Doilea Război Mondial, care bombardaseră Japonia, distruseseră aerodromuri în Austria și apoi se stabiliseră în noile suburbii, precum personajele despre care scrisese James Dickey. Acum mergeau la centrul de teste Cessna din Wichita, pentru a se urca în aparatele de zbor care tremurau familiar ca toate avioanele cu propulsie, după care foștii comandanți deveneau precum călărețiii de oriunde, nutrind acel sentiment complex și simplu al faptului că se află acasă, eliberați de constrângerile cotidiene.

La sfârșitul manualului meu subțirel, se regăseau paginile cu aceste tabele și grafice. Distanțe de decolare și de rulare. Am dat paginile cu atenție – tot timpul manevram manualul de parcă ar fi fost vreun artefact străvechi și prețios –, până la pagina cu titlul *Date despre decolare*. Mi-am trecut degetul peste elevațiile de pe teren, până la două mii două sute optzeci de metri, și apoi peste coloanele cu temperatura aerului în grade Fahrenheit. Distanța de decolare la o greutate nulă pentru depășirea unui obstacol aflat la cincisprezece metri, la treizeci și două de grade, fără vânt din față, era de două sute nouăzeci de metri. Vezi? Nu mă întreba pe mine. Aerul e mai puțin dens pe măsură ce se încălzește. Apoi am făcut ceva ce nu fac niciodată, adică nu am mai făcut de când mi-am luat licența de pilot privat: am scos tabelul cu greutatea autorizată, pe care îl țineam împăturit în buzunarul de lângă genunchi. Fiecare avion are unul care îi este specific. Greutăți și momente de decolare. Am luat o coală de hârtie și am rezolvat problema. L-am așezat pe Tataie în față și am estimat o greutate de optzeci de kilograme, iar pe Cima în spate, cu o greutate de cincizeci și

cinci de kilograme şi o geantă de provizii care cântărea vreo nouă. Apă în cantitate de optsprezece litri. Fără miei. Nu am pus şi canistrele la socoteală, pentru că am turnat combustibilul în rezervoare. Am mai adăugat combustibilul, armele, două puşti, pistoalele, semiautomatele, patru grenade. Virgulă. Două sferturi de ulei.

Am mâzgălit cu un ciot de creion pe hârtie şi am adunat cifrele. Apoi am lăsat coala pe scaunul meu, am deschis uşa – nu era pic de vânt – şi am refăcut traseul peste pajişte.

*

O sută optzeci şi unu, o sută optzeci şi doi. Îmi număram paşii. Asta îmi aducea aminte de cum număram secundele în timp ce îl aşteptam pe Bangley într-un schimb de focuri. Acopeream brazdele. Plecam iarba cu coapsele. Am privit şoimul care vira către nord. Şi când am ajuns la două sute şi am văzut cât spaţiu se întindea în faţa mea, am ştiut. Nu era suficient de mult. Cel mult două sute de metri. Era imposibil.

În sfârşit. Ştiam deja, dar voiam să mai verific o dată. Am luat un băţ gros de lemn vopsit din acelaşi buzunar din spatele scaunului. Era scrijelit cu un Sharpie la anumite intervale de-a lungul lui şi marcat cu 5, 10, 15, până la 30. Galoane. Am urcat pe aripă, am deschis capacul de la rezervorul de combustibil din capătul ei şi am scufundat băţul. L-am scos, l-am dat deoparte din lumină şi am observat urma de umezeală puternic mirositoare care se usca repede. Am făcut la fel şi pe cealaltă parte.

*

Tipii în halate albe. Pilotul de luptă în costumul lui de zbor. Cu soţia lui cu coc înalt. Fredonând *Rock Around the Clock* şi lovind uşor cu degetele în maneta acestui Cessna. În 1955. Totul se afla la început: muzica nebună, Hula Hoop, fetele care făceau surf, Elvis, toate lucrurile care, de la distanţa asta, par un fel de compensaţie halucinantă pentru... ce? Marea Teamă. Pânditul. Prima dată în istoria umanităţii de la potop încoace

când oamenii se gândeau cu adevărat la Marele Final. Că vreo mare neînțelegere avea să fie transmisă prin telefoanele secrete, că vreun deget tremurător avea să apese butonul roșu și totul avea să se sfârșească. Totul. Atât de repede. Într-un balon de praf și foc, cele mai crunte morți. Imaginați-vă ce efect a avut acest lucru asupra psihicului uman. Vibrațiile puse în mișcare mai profund decât oricare alte tonuri înainte. Ca un vânt suficient de puternic care a pus în mișcare cele mai grele alămuri, plăcile de bronz ruginit care atârnă la trecătorile din munți. Ascultă: tonurile joase profund înspăimântătoare. Resimțite profund în măruntaie, în spațiile dintre neuroni, anunțând moartea absolută. Și tu ce faci? Îți miști șoldurile și inventezi rock and rollul.

Oamenii de la centrul de testare Cessna au compilat acele numere, acele distanțe. Apoi le-au indicat pe fundalul celor mai mici accidente, în vreme ce teama profundă de Moartea cea Mare le punea stăpânire pe vise. Oare așa să fi fost? Nu știu. Probabil că dramatizez prea mult. Dar, având în vedere tot ce se întâmplase acum, de unde poți să știi? Nu poți exagera cu nimic. Nu mai există hiperbole, ci doar o pură nimicire care se extinde. Deși nimeni nu ar fi crezut.

Piloții de testare lucrau în condiții perfecte, pe un teren de aterizare lin. Un teren fără asperități ar fi modificat oarecum performanța avionului, în vreme ce un teren denivelat de pe câmp era cu totul altă poveste. Am fi putut umple gropile și netezi brazdele cât de bine am fi putut, dar...

Am desfăcut furtunul și am tras din nou în canistre cele douăsprezece galoane suplimentare. Nu aveam nevoie de ele ca să ajungem la Junction și ne mai scuteau și de treizeci de kilograme. Apoi mi-am zis: Nu lăsa prea puțin; așa că am urcat din nou pe aripi și am turnat înapoi ceea ce am considerat că ar fi vreo două galoane. Am lăsat o canistră plină pe câmp și am golit-o pe cealaltă pe jos, după care am pus bine canistra goală înapoi în Bestie. Apoi m-am dus la pescuit. Mi-am luat undița

din cutia din spatele scaunului meu, apoi cutia de muște și momeli și nailonul ușor și m-am întors la canion.

*

Calculele mele au arătat că cea mai bună modalitate de a avea vreo șansă să decolăm și să ne ridicăm deasupra copacilor era să renunțăm la Tataia.

Mă gândeam deja ce avea să urmeze. Îmi imaginam conversația. Auzeam sunetul briceagului care ieșea din teaca lui de plastic, propriul meu chițăit în timp ce vârful cuțitului îmi ajungea la gât. *Nu mă lua cu de-astea, Higs! Te-am avertizat să nu mă iei de prost.*

Am prins cinci crapi. Am rulat o funie și i-am prins de cozi unul lângă altul. Șoimul plutea de-a lungul peretelui de deasupra și cobora în picaj, dând târcoale pe deasupra copacilor de pe marginea pârâului. Cred că mă urmărea, curios. Oare mănâncă pește? Crapii erau slabi, lungi și subțiri și mi-am dat seama cu tristețe că mureau de foame. Schimbarea temperaturii apei îi afecta și pe ei, și hrana lor. I-am desprins cu mare grijă, grijă pe care o rezervam păstrăvilor, și i-am ținut cu blândețe în timp ce înotau în palma mea contra curentului, până când li s-au umplut branhiile, iar mișcările cozilor s-au revigorat, apoi s-au îndepărtat. Am renunțat, nu mai aveam chef deloc să pescuiesc.

Păstrăvii au dispărut, la fel și elanii, tigrii, elefanții și mrenele. Dacă mă trezesc vreodată plângând în toiul nopții, și nu spun că aș face așa ceva, este pentru că au dispărut până și crapii.

Îmi imaginam conversația. Pot să o iau pe fata ta, nouă kilograme de conservă de carne, dar nu și pe tine.

Însă. Becul s-a stins. Hig. Tocmai ai avut ceea ce pe vremuri se numea o epifanie. Când faptul că descopereai ceva, vreo conexiune intelectuală, valora cât aurul. Evrica.

Intenționam să iau cu mine tabelul cu greutăți și balanța, creionul și coala de hârtie, manualul fragil cu coperta lui ruptă și tabelele lui și aveam să calculez cifrele ca și cum aș fi făcut-o pentru prima dată, apoi aveam să-i las pe ei să tragă concluziile.

Ea lua prânzul la masă, la umbră. O carafă de lapte rece, carne sărată, o salată de carne de miel și lăptuci proaspete, ceapă verde. M-am așezat. Tataia s-a uitat spre mine. M-a urmărit cu privirea în timp ce mesteca. Ea mânca. Astăzi se mișcase mai ușor, mai lejer. Vânătăile parcă îi erau mai estompate, iar starea ei generală se îmbunătățise. Mânca încet, respira profund, de parcă ar fi inspirat mirosul apei, fiecare aromă nouă.

Poți? a întrebat el într-un final. A pus ceașca jos și s-a șters la gură cu mâneca, așteptând.

Nu.

Fata a lăsat furculița în farfurie. Rucsacul se afla la picioarele mele. Am ridicat capacul, am slăbit șnurul, am scos manualul, tabelele și am luat ciotul de creion pe care-l prinsesem de guma șepcii.

Greutăți și balanțe, a zis, iar eu am încuviințat. Distanța de decolare, a adăugat.

Da.

Nu era fraier. Am mâzgălit doar formula și am lăsat coloana cu greutăți goală. În capul paginii, în colțul din dreapta, am notat câteva greutăți: un galon de benzină = 2,7 kg, un galon de apă = 3,6 kg. Actualmente aveam în rezervoare 14 galoane.

I-am întins foaia, apoi am început să mănânc.

*

Era deștept. Orice o fi făcut înainte la fermă, la serviciu, știu că nu a pierdut timpul. A luat creionul și a început să socotească. Nu a întrebat: E corect? Așa trebuie făcut? A trecut ceva vreme... Nimic din toate astea. Un bărbat care nu avea obiceiul să se justifice, să își caute scuze. Nici măcar nu a spus: Higs, vrei să verifici și tu calculele? Nu, s-a uitat o dată la problemă, a început să înmulțească și a completat spațiile goale din ecuație. L-am văzut cum face în partea dreaptă a colii o listă cu provizii, fiecare cu greutatea estimată. A schițat-o în trei modalități diferite și de fiecare dată l-am văzut ștergând două sau trei articole de pe listă. L-am văzut cum a redus cantitatea de apă la trei galoane. A șters canistra de combustibil din fier.

Ăăăăă...

A ridicat privirea.

Canistra de combustibil. Furtunul. Patru kile jumătate. Am clar nevoie de ele. Dacă vom fi nevoiți să mergem să aducem de undeva benzină?

A dat din cap și le-a adăugat din nou pe listă.

Apoi a mai tăiat din combustibil și a redus rezervoarele de la 14 la 10.

Nu.

L-am întrerupt iar. Creionul s-a oprit, iar el a ridicat din sprâncene.

Combustibilul rămâne.

Sunt cel mult cincizeci și șase de kilometri până la Grand Junction. O sută douăzeci mph cu vânt din față. Virgulă trei ore treisprezece galoane pe oră. Zece sunt suficiente.

Am uitat. Dacă va trebui să zburăm în cerc, să verificăm toate pistele, traseele, dacă cineva trage asupra noastră, dacă vom fi nevoiți să găsim un drum...

A încuviințat. S-a întors la listă. Într-un final, a pus creionul jos, și-a îndreptat brațele peste masă, s-a așezat din nou. M-a privit fix. Mi s-a părut că văd ceva ură. Era greu de spus cu Tataia.

Ai făcut deja toate calculele, nu-i așa?

Am dat din cap.

Eu rămân, merge ea.

Am dat din cap.

Știai asta deja.

Am încuviințat. Mă privea fix. O lumină mobilă i-a traversat trăsăturile. Le-a animat oarecum, deși nu cred să se fi mișcat vreuna. Aș spune că s-ar fi auzit și un ac dacă-l scăpai pe jos. Dar nu era așa din cauza apei. Mă privea fix și dădea încet din cap.

Bine, a zis.

Pur și simplu. Gata. Acum chiar îl plăceam pe nemernicul acela bătrân, trebuie să recunosc. Și-a luat doctoria fără să se plângă.

I-am zâmbit, poate pentru prima dată.

De asta avem nevoie de paisprezece galoane, am zis. Este unul dintre motive.

Arăta uimit, a făcut din ochi și și-a împins limba sub buză, unde știam că își ține priza de tutun.

Avem nevoie de paisprezece pentru că trebuie să aterizăm și apoi să decolăm iar. O să te luăm de pe autostradă. Nu va fi o problemă. E o porțiune bună exact la cotul podului. Avem toată pista de care avem nevoie. Nu va fi dificil.

Nicio trăsătură de pe chip nu i s-a îndulcit, nicidecum. Doar că în privirea lui fixă, în iarna privirii lui, mi s-a părut că zăresc un fior ușor, o reevaluare.

Poți pleca pe jos cu o zi mai devreme și o să te luăm în zori.

Bine, a spus din nou și asta a fost tot.

CARTEA A TREIA

I

Nu ne grăbeam deloc. Era suficientă apă în râurile mari dacă rămâneam blocați la Grand Junction. Puteam aștepta câteva săptămâni, ne îngrășam niței, așteptam ca vara să își intre pe deplin în drepturi. Așteptam ca pârâul să sece. Am decis să mă bucur de tot. Consideram acest timp un fel de concediu, primul pe care îl avusesem de atunci.

După ce am făcut planul de urgență, atmosfera de acasă s-a mai detensionat puțin. Sincer, m-a luat prin surprindere faptul că ideea de a-l lua și pe el mai târziu îl uimise atât de tare. Era atât de deștept, un tactician atât de bun... Ca Bangley, gândind tot timpul cu trei mișcări înainte într-o situație de criză, extrem de stăpân pe sine.

Apoi mi-a dat prin cap că probabil opțiunea asta i-a trecut și lui prin minte aproape imediat. Și apoi l-am respectat și mai mult. Știa.

Îi era evident că puteam decola fără el și apoi să îl luăm mai târziu, dar n-a zis nimic. Din două motive, m-am gândit eu. Unu, era genul care se ghida după principiul *Nu lua niciodată ceea ce nu ți se oferă de bunăvoie.* Și numărul doi, era rupt în două cu plecarea. O parte din el, probabil cea mai mare parte, dorea să rămână, să privească pârâul secând, să ajute vitele să treacă dincolo, să moară odată cu ferma lui acolo, pe pământul tare.

Pentru un bărbat de vârsta lui, cu valorile pe care le avea, opțiunea aceasta era din multe puncte de vedere preferabilă celeilalte. Călătoria către un loc străin, pentru că acum era un Loc Străin oricum ai fi luat-o. De asemenea, era vorba despre câmpii, nu munți – trebuiau să își croiască o viață nouă, să se

adapteze la noi amenințări, să adopte reguli noi, care nu erau ale lui. Era o perspectivă urâtă. Iar dacă i-ar fi spus ei că aceasta era preferința sa, ar fi făcut-o să sufere, nu l-ar fi părăsit niciodată, ar fi devenit isterică, așa cum devine orice femeie care a trecut prin ceea ce trecuse ea. Nu avea să-l ierte.

Așa că fragilul *Manual de zbor al pilotului*, cu tabelul distanțelor de decolare, curba dincolo de care nu mai exista viață, ci doar un avion care se chinuia să se ridice peste copacii pitici și care își distrugea pe rând trenul de aterizare, apoi aripile, apoi roțile ... era tichetul lui de renunțare. La plan. Poate de aceea nu păruse mai surprins. De aceea făcuse calculele de greutăți în fața ei.

Când mă gândesc astfel, aproape că îmi pare rău că am venit cu ideea aceasta. Dacă voia să moară acolo, era decizia lui. Dar.

Mă legănam în hamac. Recitam fiecare poezie pe care mi-o aminteam măcar pe jumătate. Am mers la pescuit în aval și în amonte. Am mâncat. Am luat sapa și am umplut gropile de pe pajiște, am tăiat tufișurile. Am ajutat-o pe Cima să strângă din grădină legumele timpurii.

Era o grădină bună. Pământul era bogat, mult mai bogat decât al nostru, la aeroport. Era plin de viermi și negru datorită atâtor ani de balegă împrăștiată. Familiile îmi dădeau găinați, dar nu era suficient, nu era ca acesta. Dimineața devreme, în umbra copacilor mari, pământul era rece și umed, iar plantele tinere erau acoperite de rouă. Mirosul acela. Umbra se retrăgea și îmi plăcea să mă dezbrac în boxeri, astfel încât să stau cu genunchii în pământul umed, iar soarele să îmi încălzească spatele. Noroiul se prindea de coșul de lângă noi, dintre rânduri.

De ce te-ai dus către est? am întrebat.

Am primit o bursă la Dartmouth.

Unchiul meu mergea acolo. Ai fost singurul copil?

A negat.

Am avut un frate geamăn. A murit când aveam cincisprezece ani. Motocicletă.

Ce aiurea.

Aveam note bune. Note bune și la teste. Urma să devin medic veterinar, să merg la Universitatea Colorado State, să revin acasă și să îmi deschid un cabinet mare. Toată viața mea asta m-am gândit că voi face. Aveam un consilier de carieră la liceu, domnul Sykes. Avea un dosar foarte bun de plasamente, dar controla atât de bine cine unde mergea, încât toată lumea îi spunea Nenorocitul. Într-o zi, la ora de engleză, în primul an de liceu, a bătut la ușă și a intrat, apoi mi-a înmânat un bilețel împăturit. Scria *În biroul meu, la 12:45*. În timpul orei de prânz. Îmi aduc aminte că discutam despre *The Love Song of J. Alfred Prufrock*. O știi?

Am iubit poezia asta până când ne-au predat-o la școală. Știai că există un înțeles ascuns?

Pe bune?

Da. Sex, artă și bursă, astea sunt armele de bază.

Aha. Ce chestie pe care să o predai viitorilor cercetători!

Nu eram viitori cercetători. Trebuia să mergem la muncă la StorageTek sau UPS. Sau Coors.

Biletul. Sykes, am zis.

A, da. Inima îmi bătea cu putere. În fiecare an, Dartmouth oferea o bursă unui student care făcea parte din Delta High. Bursa era finanțată de un bărbat care construise fabrica de plăci de fibră, un fost student. Presupun că se simțea vinovat pentru tot fumul de formaldehidă pe care-l scoteau iarna când se făcea vreo inversiune. În fiecare toamnă, cineva primea un bilet de la Sykes ca să meargă la el în birou în pauza de masă. El controla procesul, el alegea candidatul. Nu cred că era foarte legal, dar așa stătea treaba. Era micul lui fief. Astfel, tot anul, toate familiile, întregul oraș, cu toții îl pupau în fund. Restul colegilor nu s-au mai putut concentra, pentru că mă priveau pe mine. Iar în mintea mea se creau o mulțime de posibilități, imagini ale unui viitor pe care nici măcar nu mi-l puteam imagina. Veneau de-a valma una peste alta: cărămizi acoperite de iederă, colegi arătoși din anii mai mari îmbrăcați în pulovere,

toți în echipa de caiac. Știi, n-aveam nici cea mai vagă idee. Zilele mele se derulau în timp ce răscoleam fânul înainte de răsărit, apoi alergam peste câmp la școală, apoi din nou acasă, unde mă aștepta și mai multă treabă – de cele mai multe ori să le dau mâncare și medicamente cailor, să curăț grajdurile și să-mi fac temele.

Eram sigură că devenisem roșie ca focul. Cu cât încercam mai mult să mă concentrez asupra poeziei, cu atât simțeam mai puternic ochii tuturor ațintiți asupra mea, iar când am ridicat capul, chiar așa și era. Aproape că le simțeam invidia. Ca un vânt. Până la sfârșitul zilei, nici nu mai eram sigură dacă era un blestem sau o binecuvântare. Oricum, m-am dus la Sykes. N-am putut mânca nimic la cantină, așa că am mers în baia fetelor, m-am așezat pe colacul de la toaletă și am încercat să respir. Mi-am spus: Cima, cred că ai șanse mari să obții bursa Ritter. Era complet chel. Mi se părea că are capul în formă de ou. Îmi amintesc că am zărit broboane mici de transpirație pe domul acela rozaliu al cheliei, de parcă el avea emoții. Era din Illinois, de lângă Chicago. A continuat: În cererea ta de aplicație, vei scrie eseul personal despre viața la fermă și pierderea lui Bo.

Eram în stare de șoc. Aveam impresia că îmi imaginasem ultima cerință. Mă rog, nu era o cerință. Poftim? am zis. Își ținea mâinile pe birou, făcând un triunghi din degetele mari și cel arătător, cu buzele strânse, privind prin el de parcă era o fereastră masonică spre destinul meu. A continuat: Vei scrie despre faptul că ești o fată crescută la fermă și despre cum ți-ai pierdut fratele, care era sufletul tău pereche.

Mă holbam la el. Auzisem că el controla întregul proces de cereri. Dar nimeni nu pomenise de așa ceva înainte. Adică să intre cu bocancii, clap-clap, în sufletul meu. Pentru mine, Bo era un fel de grădină secretă. Un loc în care puteam merge doar eu. O sursă de suferință și putere în același timp. Îmi zâmbea. Avea cea mai mică gură posibilă și doar buza superioară se ridica atunci când zâmbea. Îmi amintesc bine. Zbuciumul. Viața tocmai mi se deschisese larg înainte, plină de strălucire,

apoi venise teroarea: că, pentru a merge acolo, trebuia să îmi pun sufletul pe tavă. Ceva de genul. Îngrozitor. Știam că mă înroșisem toată și nu puteam scoate un cuvânt. Continua să îmi zâmbească. A zis: Nu trebuie să mulțumești nimănui acum, este mult prea devreme. *Deus ex machina.* Asta a spus! De parcă el era Dumnezeu. Pe cuvânt. Credea că sunt mută de recunoștință, când de fapt eram furioasă. Mă simțeam violată. Eram atât de nervoasă, încât i-aș fi luat capul acela în formă de ou și i l-aș fi sfărâmat. Am mormăit ceva și am ieșit.

Ai scris despre Bo?

Da. Am scris despre cum îmi ceruse consilierul meu de la școală să scriu despre fratele meu geamăn, care murise. Am scris un eseu lung, de două ori mai lung decât se cerea, despre un anumit gen de diplomație care făcea parte din cultura de la fermă – și de ce credeam eu că s-a dezvoltat și de ce era important – și despre faptul că, dacă o fată de la fermă scria despre fratele ei dispărut, asta ar fi putut interesa comisia de admitere de la facultatea din est cu cele mai ridicate standarde, ăsta era un alt exemplu al rupturii dintre noi. Instituțiile din est și noi, oamenii din vest. Nu aveam nevoie de mila nimănui. Eram atât de furioasă! Nu cred că am mai fost vreodată așa. Am trimis eseul fără să i-l mai dau lui Sykes să îl citească, ceea ce era clar împotriva protocolului. Nimeni nu mai făcuse așa ceva. A încercat să îmi pună bețe în roate, era un rahat atât de răzbunător, dar a fost prea târziu. Presupun că au fost cât se poate de impresionați de furia mea de fată de la țară sau ceva de genul. Evident, am primit bursa. Decizie rapidă. Facultatea a făcut presiuni asupra liceului și l-au forțat pe Sykes să se pensioneze. Știi, partea care mă macină încă este că știam că voi primi bursa. Că voi fi acceptată. Ce vreau să spun e că le-am oferit chestia emoțională pe care o căutau, nu? E drept că eram cu adevărat furioasă, dar mai știam și că asta avea să dea un plus de greutate candidaturii mele. M-am rugat deseori din cauza asta. Cerându-i scuze lui Bo pentru că l-am folosit ca să intru la facultate.

Am scuturat noroiul de pe un nap suedez şi l-am aşezat în coş.

Nu l-ai folosit pe Bo. Ai scris exact despre ceea ce simţeai.

Da, dar mă gândesc deseori că mişcarea cu cea mai mare integritate ar fi fost să demasc sistemul din Dartmouth pentru genul acesta de aşteptări şi valori, şi să merg la Northern State. E o universitate bună. Era.

Câţi ani aveai? Şaptesprezece? Voiai să îţi flexezi muşchii. Erai o dură, ca tatăl tău. Nimeni de pe pământ nu are un simţ al onoarei mai puternic decât un adolescent de şaptesprezece ani. Şi nu era vorba despre facultate, ci despre Domnul Nenorocit.

Ştii ce vreau să spun. În fond, avea dreptate. Despre subiectul care avea să îi vrăjească. Nu ştiu. Mă gândesc uneori la el, un bărbat de vârstă mijlocie, singur, umilit şi alungat din singura slujbă la care era bun. Ce-a făcut în restul vieţii lui, ce s-a întâmplat când a venit gripa... Singur, însingurat, îngrozit. Ce ciudate sunt lucrurile care te ţin treaz noaptea după toate câte s-au întâmplat!

Amin, am zis.

Tăcere. Am mai smuls nişte iarbă proaspătă. Aveam mâinile murdare de pământ, ca nişte labe de urs. Era mult prea diplomată ca să mă întrebe. Continua să fie fata de la ţară.

Vrei să ştii ce mă ţine pe mine treaz noaptea?

S-a aşezat pe vine în lumina soarelui, s-a îndreptat de spate şi şi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Avea un nas puternic, ochii mari. Un gât subţire, acum plin de vânătăi.

Nu am putut să-i spun: faptul că am pus o pernă peste faţa soţiei mele la sfârşit. Că am simţit cum se luptă în ultimele ei secunde, încercând să învingă moartea pe care o cerşise. Un reflex corect? Că am apăsat şi mai tare şi mi-am ţinut promisiunea pe care tocmai o făcusem. Că asta era decizia corectă. Nu-i aşa?

Aş fi putut oare să-i spun că am ucis un băiat în toiul nopţii? Dar că nu l-am transformat în mâncare pentru câine... Că am ucis la lumina zilei o tânără care alerga după mine cu un cuţit de bucătărie, pentru că probabil avea nevoie de ajutorul

meu. Sau că amintirile legate de faptul că mergeam singur la pescuit de păstrăvi într-un pârâu de munte, în timp ce Jasper ședea pe malul apei, erau poate cele mai frumoase pe care le aveam. Că o mare parte din toate acestea sunt de fapt un vis sau ar putea fi. Că nu mai știu diferența dintre vis și amintire. Mă trezesc dintr-un vis în altul și nu mai sunt sigur de ce mai trăiesc. Că presupun că doar curiozitatea mă mai ține în viață. Că nu mai sunt sigur că asta e suficient.

Mi-am ucis soția cu o pernă. La sfârșit, când mi-a cerut să o fac. A fost ca și cum ai eutanasia un câine. Și alte lucruri. Mai rele.

Ținea încă în mână un mănunchi de napi. Frunzele începuseră să se ofilească. A dat din cap. Avea privirea caldă și fermă.

Și eu îmi doresc să fi fost de față și să fi făcut același lucru pentru Tomas. Îmi doresc să o fi putut face. De ce nu am rămas lângă soțul meu? Mama avea rudele ei, nu avea atâta nevoie de mine cum avea el. Mă rog, încă nu contractase boala. Tușea puțin, dar nu eram siguri. Nu avea febră. Multă lume tușea și doar puține cazuri fuseseră confirmate. Dar ar fi trebuit să știu. În slujba mea, cu rapoartele pe care le primeam, ar fi trebuit să știu.

Stătea pe vine cu spatele drept și plângea încet. Am așezat napul în coș și am continuat să plivesc. Scuturam noroiul de pe rădăcini și puneam viermii înapoi în pământ.

*

Locul cel mai adânc era imediat sub cascade. Chiar și când apa era mică, era adânc de vreun metru și jumătate și foarte rece. Era greu să îți imaginezi că așa va seca, dar chiar avea să se întâmple în lipsa zăpezii suficiente și a ploilor de vară. După ce s-a făcut cu adevărat cald, am început să mă scald acolo în fiecare zi. Mergeam după-amiaza târziu, când soarele ajungea la fundul canionului. Îmi plăcea contrastul, fierbinte și rece. Eram protejat de sălcii. Îmi atârnam cămașa pe o creangă ca un steag zdrențuit, ca să știe că sunt acolo, și mă aruncam în iaz. Apa împrăștiată de cascadă ajungea până la pietrele netede de pe mal – probabil că acolo era mai frig cu zece grade.

Recunoscător, la fel cum fusesem toată ziua, mi-am desfăcut pantalonii, m-am descălțat și m-am dezbrăcat. Uneori stăteam pur și simplu în apa împrăștiată – pietrele de pe mal erau cele mai calde – și îmi bălăngăneam picioarele și gambele în apă: fiori reci pe piept, soarele pe spate, contraste. Și priveam arcul de curcubeu care traversa cascada.

Voiam să o întreb: ce *știați* despre gripă, despre pandemia incipientă? Știai ceva? Chiar a luat pe toată lumea prin surprindere? De ce a evoluat atât de rapid? Ce e cu boala sângelui care a apărut imediat și de ce au contractat-o atât de mulți dintre cei care au supraviețuit? Voiam să o întreb toate astea, pentru că ea îmi spusese prima că fusese medic, având specialitatea aceea. Apoi amintise povestea morții soțului ei fără ca ea să fie de față și nu voiam să mai redeschid răni vechi – dar acum eram hotărât. Ea a adus vorba. Și apoi a început să plângă. Probabil că aș fi plâns și eu, dar, ca să fiu sincer, nu mai aveam lacrimi. Eram aspru ca o cârpă umană.

Stăteam cu fundul gol pe pietre, legănându-mi picioarele în apă, simțind presiunea aerului umed dinspre cascade, auzind doar mugetul apei în cădere, cu soarele fierbinte arzându-mi urechile. Nu mă gândeam la nimic. Eram recunoscător pentru asta. Momentul meu preferat al zilei. Acum puteam spune: sunt liniștit. Aici, pe malul pârâului care murea.

În după-amiaza zilei în care am strâns napii, am mers la cascade și mi-am scos peste cap cămașa mea transpirată și murdară de pământ, gândindu-mă că ar fi bine să o spăl. Asta însemna să o înmoi, să o lovesc de pietre și apoi să o usuc. Mi-am zis: uite încă un lucru pentru care trebuie să fii recunoscător, Hig: nu mai ai un munte de haine de spălat și de atârnat pe funie, apoi de împăturit și de înghesuit în sertarele care erau prea mici. Melissa și cu mine nu aveam niciodată suficient spațiu pentru lucrurile noastre. Ai crede că un tâmplar ar trebui să știe să aibă grijă de mobila lui, dar nu-i așa. Doar cămașa, pantalonii, șosetele. O cămașă de corp groasă. Un

pulover preferat de lână, cu împletitura bătucită. Ai crezut că pleci de la Erie doar pentru câteva zile.

Așa că am luat cămașa cu mine și m-am strecurat printre sălcii, iar ea stătea goală în apa cețoasă, cu fața la mine, privind ceva de pe zidul de piatră. Era subțire ca o salcie. Îi puteam număra coastele. Cu picioare lungi, curba coapselor blândă, pelvisul proeminent, fără ca puful de păr negru să îl poată ascunde complet. Sânii oarecum mici, dar nu foarte. Fermi precum merele. Ce vreau să spun? Fermi, plini. Clavicula, umeri frumoși. Brațe puternice – slabe, dar puternice. O vânătaie pe partea superioară a coapsei drepte. Probabil că am încetat să respir. Era, nu știu... Perfectă. Singurul meu gând prostesc era: cum naiba ai ascuns toate astea? Într-o cămașă bărbătească prea largă? Probabil că privirea mea și-a pierdut antrenamentul. Asta gândeam. Toate într-o fracțiune de secundă. Pentru că, din reflex, m-am întors să privesc și eu zidul și am văzut șoimul cum aterizează în cuib, ducând în cioc o pasăre, o pasăre a naibii de mare.

Cum crezi că o s-o împartă? a întrebat ea peste apă.

Ce? Nimic nu părea real. M-am uitat din nou la ea cum stătea întoarsă pe jumătate, cu partea de jos a spatelui, unde făcea o gropiță, cu fundul ei drăguț care făcea o altă curbă perfectă. Eu. Curba care mă omoară. Curba Bărbatului Mort. Am clipit. Mi-am zis: nu seamănă deloc, dar deloc, cu niciunul dintre posterele lui Bangley. E de o mie de ori mai frumoasă. Nu am spus: scuze că am dat peste tine sau ceva de genul. Am zis: o s-o sfâșie în bucăți. Am urlat asta ca să mă audă, apoi m-am întors și am luat-o la fugă.

Marele Hig. Destul de stăpân pe sine în avion, destul de lucid cu vizitatorii, redus acum la câteva bâlbâieli.

Ceva mai târziu, m-a găsit stând la umbră.

E rândul tău, a zis zâmbind.

Stătea în hamac, sprijinindu-și capul, cu părul atârnându-i pe spate. Cum stăteam așa, într-un soi de șoc endocrin, încercam să îmi amintesc și în același timp să resping fiecare detaliu

pe care tocmai îl văzusem. Surprins din nou de faptul că o vedeam și sigur că îmi putea citi gândurile. I-am rânjit, timid ca un băieţandru de şaisprezece ani.

Când ai de gând să mi le arăţi şi tu pe ale tale? a zis.

Probabil că am tresărit, ruşinat. Avea acum un zâmbet larg şi inocent şi am întrezărit pentru o secundă atleta din liceu, fata de la fermă căreia îi plăcea să câştige concursurile de cursă în butoi.

*

Am verificat Bestia, inclusiv nivelul uleiului, apoi am umflat cauciucurile cu o pompă de bicicletă pe care o ţineam în spate. Am aţipit de câteva ori. Visele cu vechea casă încetaseră. Acum visam pisici mari, tigri şi lei de munte care se strecurau printre stânci către râu la apus, cu privirea lor fixă care vedea totul. În vis aveam senzaţia de graţie şi de putere supremă, dar şi de inteligenţă. În visele cele noi ajungeam foarte aproape, faţă în faţă cu bestiile, le priveam în ochi şi ne transmiteam ceva, dar n-aş putea spune ce anume. Totuşi, când mă trezeam, mă simţeam inundat de o senzaţie de putere, care era înspăimântătoare, dar şi frumoasă în acelaşi timp. Mă simţeam norocos.

Într-o după-amiază aproape fără vânt, în timp ce dormeam în hamac, am avut un vis cu mine şi cu Melissa la o vânătoare cu arcul. Ea nu făcuse asta niciodată, spre deosebire de mine. Dacă aş fi avut timp între treburi şi anotimpul ar fi dura mai mult, aş fi cumpărat un arc. În visul acela nu mergeam după felinele pe care le vânam în acele incursiuni de vânătoare de capre negre – care dispăruseră de mult –, undeva de la poalele munţilor Himalaya. Când Melissa a întins arcul ca să ucidă un cerb mare, de foarte aproape, am strigat NU!, iar animalul a sărit şi a luat-o la goană, în timp ce ea s-a întors spre mine cu chipul strălucind de furie şi trădare. Când m-am trezit, am observat că mă apucasem strâns de funia hamacului şi mi-a luat vreun minut ca să îmi dau seama unde sunt, că fusese un vis, apoi aproape că am ameţit spunându-mi: este un vis; eram uşurat că mă aflasem în visul acesta şi nu în celălalt.

Vânătăile Cimei se vindecau și dispăreau, apoi apăreau altele noi. Vorbeam non-stop. Dar mă simțeam foarte bine și în tăcerile care nu erau niciodată mute, ci populate de păsări, pitulici și ciocârlii. De bătăile mari de aripi ale șoimilor la apus. Mai târziu se auzeau țipetele liliecilor, foșnetul frunzelor, zgomotul apei care scădea. Toate foarte idilice, dar ciudate având în vedere contextul. Mă simțeam bine când lucram lângă ea în grădină sau curățând legumele la umbră, la masa de scânduri. Vă spun doar atât: când totul se termină, nu mai ești liber. Cu cât acest răgaz era mai frumos, cu atât animalul întemnițat din mine refuza să cedeze. Cu atât mai des îi visam pe Jasper și pe Melissa. Cu atât deveneam mai trist. Ciudat, nu? Odată, în timp ce curățam mazăre, mâinile ni s-au atins deasupra vasului, iar ea și-a lăsat degetele o vreme peste ale mele. Doar o secundă. Mi-am ridicat privirea și ochii ei erau ficși, direcți, așa cum suprafața unui iaz e neagră tanin, fără umbră de vânt, limpede, liniștită, așteptând. Superb. Așteptând să reflecte un nor, să fie înfiorată de ploaie. N-am mai putut respira.

Deschiderea, simpla existență a acelor ochi m-au luat prin surprindere prin curajul și teama din ei. Probabil că am dat înapoi. A zâmbit în sinea ei și s-a întors la desfăcut mazărea. Presupun că în calitate de internist vezi tot soiul de simptome, așa că nimic nu te mai surprinde.

Aveam suficientă carne de căprioară, așa că nu avea sens să mâncăm vită sau oaie. Tataia credea că unele animale ar fi putut supraviețui acolo singure, dacă avea să plouă, dacă iarna avea să fie la fel de blândă ca anterioara. Dacă lucrurile se îmbunătățeau, ne-am fi putut întoarce, zise el. Noi n-am scos un cuvânt. Tataia nu avea obiceiul să se autoiluzioneze, dar iată că o făcea, fiecare om are propriul lui refugiu imaginar.

A mai trecut o săptămână, apoi două. Unele coarde interioare au început să slăbească. Până atunci, nici n-am știut cât erau de strânse. Tataia tăia lemne. Am aprins focul pentru cină în soba de afară, ne-am așezat pe niște trunchiuri de copac și îl priveam cum prinde putere. Se învârtea și șoptea în ritmul

vântului. În acest moment al zilei, vântul venea din amonte, așa cum făcea în toată regiunea, dar cumva forma canionului îl unduia și îl determina să bată în toate părțile, așa că nu aveai unde să te adăpostești de fum. Deja ne mutaserăm scaunele de două ori. Ochii îmi lăcrimau din cauza fumului.

Fumul te face să plângi și apoi te copleșește suferința, am zis. Ca atunci când tai ceapă.

Întotdeauna deveneam trist după aceea.

Ea mi-a zâmbit.

N-am fost niciodată la New York. Ți-a plăcut orașul?

L-am adorat. Pur și simplu. Știi cum spun unii oameni că își doresc să aibă două vieți, ca să fie cowboy într-una și actor în cealaltă? Sau, mă rog, ce-o fi. Aș fi vrut două vieți ca să le trăiesc pe una în munți, în Brooklyn Heights, și pe una în East Village. Nu mă săturam niciodată. Voiam să merg la meciurile echipei Yankees, Yanks, nu Mets, la spectacolele de pe Off Off Broadway și la recitări de poezie și să mă pierd în Muzeul Metropolitan. Mă duceam la fiecare retrospectivă artistică organizată. Puteam mânca Sabrett's până mi se făcea rău.

Sabrett's?

Hot dog. Cu varză murată, ceapă pe grătar, muștar, fără nimic altceva. În unele seri mergeam pe Court Street până la Grădinile Carroll și înapoi. Am ajuns să-i cunosc pe toți vânzătorii de la toate mesele pliante care vindeau eșarfe, cărți pentru copii și ceasuri contrafăcute. Mă gândeam: când vom avea copii, o să le luăm de aici primele cărți. La doar doi dolari! Probabil furate din camioane de la mafie, nu?

Probabil.

O lume în care exista mafie. Părea ciudat. Vremurile cele bune. Am întrebat-o:

Dar sfârșitul? Ai prevăzut ce avea să se întâmple?

A negat dând din cap. S-a aplecat și a împins un ciot în foc, iar când și-a descheiat cămașa în dreptul claviculelor, i-am văzut sânii din nou, mai plini decât ar fi trebuit să fie, bine bronzați, cu pistrui deasupra și albi dedesubt. N-aș fi putut să

mă mai desprind de ei în ziua aceea. Presupun că partea respectivă din mine tocmai se trezise. Probabil că a fost acolo tot timpul, Hig, doar că tu erai în ceață.

Ceața Ființei, am zis.

Ce?

Scuze. Uneori vorbesc singur.

Am observat.

Pe bune?

A încuviințat.

Așa fac?

Nu că eu te-aș fi auzit.

Tăcere.

Nu am prevăzut colapsul, moartea în masă. Dar simțeam că se apropie. Ca amenințarea pe care-o creează presiunea. Ceea ce e mai rău decât vremea rea. S-a întâmplat de câteva ori la fermă. O schimbare de presiune atmosferică pe care o simți în ritmul cardiac, în plămâni. O întunecare a cerului, un întuneric ciudat brodat cu verde. Vitele devin neliniștite și supărate, dar altfel decât sunt atunci când se apropie furtuna. Așa simțeam. Cred că ar fi trebuit să știu.

Ar fi trebuit. Asta am spus în gând. De câte ori. Aș putea construi case din cuvintele astea, le-aș putea arde drept combustibil, aș putea fertiliza grădina.

Știi cum a început? În New Delhi?

A scuturat capul.

Asta spusese presa. O mutație a unei bacterii, una dintre acelea pe care le tot cercetam de vreo două decenii. În rețeaua de alimentare cu apă etc. Combinată cu gripa aviară. O numeam gripa aviară africanizată, după denumirea albinelor ucigașe. Primele cazuri apăruseră în Londra și fuseseră puse pe seama orașului New Delhi. Dar probabil că nu de acolo plecase totul. Auzisem zvonuri că ar fi pornit de la Livermore.

Laboratorul național de arme?

A dat din cap.

A existat un zvon cum că a fost vorba de un simplu transport. Un curier de pe un avion militar cu o mostră pe care o transporta la prietenii noştri din Anglia. Se presupune că avionul s-a prăbuşit în Brampton. Nimeni nu va şti vreodată; a privit în jur, la canionul pătrat, şi a lăsat absurdul cuvintelor ei să fie purtat de vânt odată cu fumul.

Eram acum complet lucid. Inspiram repede şi puteam vedea... Hig! Sfârcurile ei lipite de materialul subţire al cămăşii. Doamne. Hig. N-ai mai auzit ştiri, ştiri adevărate de aproape zece ani. Te excită!

Gripa modificată genetic e o chestie veche.

Corect, am spus.

Priveşte-mă în ochi atunci când mă saluţi.

M-am scuturat. Rânjea la mine prin fum.

Calmate, soldate, a zis ea.

N-am învăţat niciodată spaniolă, am şoptit.

*

Am luat cina la nu mai ştiu ce oră, însă era seara târziu, când cerul era de un albastru luminescent, cu o singură stea, şi şoimii de noapte pluteau pe pajişte şi pe deasupra pârâului, sărbătorind ultimul pui ieşit din ou. Iarna plecau în Mexic sau pe altundeva şi părea să le meargă bine. Aveau aripile retezate şi erau la fel de acrobaţi în mişcări precum rândunicile. Manete pentru schimbările bruşte de direcţie. Le aruncam priviri furişe. Era o bucurie să priveşti păsările la ora de masă.

Presupun că mâncau atunci pentru că nu mai erau gândaci. Nu era la fel de rece cum urma să fie atunci când avea să se înnopteze de-a binelea, iar stelele stăteau ciopor şi puteai simţi căldura zilei iradiată de peretele de piatră.

Am dus farfuriile la pârâu şi le-am spălat cu nisip. De cele mai multe ori găteau înăuntru, la un foc îngrădit cu pietre de râu. În serile acelea, tatăl şi fiica stăteau pe două trunchiuri de copaci, privind ca la televizor cum vântul spulberă cenuşa. Am aşezat vasele ude pe masă, apoi m-am întins în hamac şi

am încercat să văd cât de mult puteam să rezist fără să mă gândesc la ceva. Cred că recordul meu a fost cât să număr de șase ori cuvântul Mississippi.

Într-o noapte am adormit gol înainte de a apuca să mă bag în sacul de dormit și m-am trezit peste noapte cu greutatea ei peste mine. Nu m-am alarmat, părea în regulă. Am încercat să mă ridic și o mână m-a împins la loc. Șșșșș, a zis ea.

Am ieșit afară să fac pipi și m-am gândit că o să-ți fie frig așa.

M-am întins la loc.

Mulțumesc.

S-a aplecat deasupra mea, i-am simțit părul pe față, respirația, apoi a ridicat pătura, și-a întins picioarele pe lângă mine, s-a ghemuit cu coapsele și coastele strâns lângă mine la marginea hamacului și mi-a șoptit în ceafă:

Așa.

Asta a fost tot. Apoi a adormit.

Purta cămașa aceea bărbătească. Nimic altceva. Îi simțeam sexul pe picior. Mons pubis parcă, nu? Leagănul oaselor pelviene. Stăteam acolo, cu inima bătându-mi ca un ciocan. I-am revăzut corpul în minte, de la degetele de la picioare, care le atingeau pe ale mele, oarecum ciolănoase și reci, până în sus spre gambe, coapse, spatele genunchilor, până în zona unde intrau în golul picioarelor mele, înțelegeți. Creierul singur a făcut toată această excursie, urmând harta și oprindu-se asupra fiecărui loc de interes, asupra fiecărei imagini. Era noutatea. Inima îmi bătea tare, iar penisul meu s-a trezit, s-a îndreptat și s-a lungit, apoi totul a devenit aproape dureros. Zvâcnea, în timp ce mintea mea continua să colinde. În sus și-n în jos peste corpul ei, oprindu-se asupra fiecărui punct de contact. La un moment dat probabil că am obosit, am rămas fără combustibil și am adormit.

*

În dimineața următoare mi-am dat seama că era vorba despre greutatea cuiva care te înghesuia prin somn în propriul tău spațiu, faptul că auzeai respirația altcuiva. Atât de simplu.

Jasper făcea asta. Doar atât. Asta era tot ce voia ea; dacă nu, ar fi cerut mai mult.

*

În ziua următoare, la micul dejun, care a constat în carne rece și cartofi, în grădină, la masa de după-amiază, în timp ce se ocupa de foc, ea a fost aceeași. Aceeași privire calmă care sorbea totul, așa cum un iaz întunecat soarbe soarele. Minunea asta. Femeile sunt astfel. Tataia nu era așa, nici eu nu eram. Nu era tâmpit – probabil că se așteptase să se întâmple ceva încă din prima zi. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, poate nimic. În fond, făceam parte din cei câțiva oameni care mai rămăseseră pe pământ. Era ca în glumele acelea cu insula părăsită. Cea cu pălăria. Ar fi și mai ciudat dacă nu s-ar întâmpla, nu-i așa, Hig?

Nu chiar. Nu simt astfel. E al naibii de ciudat. Nu ciudat, e tumultuos. Intens. În fine, probabil că nu e nimic. Probabil că nu înseamnă nimic, probabil că fusese doar un experiment, ca să vadă cum e după atâția ani. Un experiment de dormit.

Privirea lui zăbovește asupra mea o fracțiune de secundă mai mult. Atâta tot. Subtilă, dar prezentă. Nu-i pot susține privirea. Privesc în lateral. Înțeleg că Tataia e un om dur atunci când trebuie, dar în afară de asta își vede de treburile lui și se așteaptă ca și ceilalți să facă la fel.

Vrea să fie iubita mea? Ce idee idioată. Ce, ești la liceu? Ești pe plajă, frate. Ultimul bărbat și ultima femeie de unde? Probabil din trei districte. Este datoria ta patriotică să îți urmezi calea.

Așa e?

Nu.

Și atunci, ce e?

Ridicat din umeri.

Fă ce vrei.

Ce vreau?

Vreau să fiu două persoane în același timp. Doar una se disipează.

*

În noaptea următoare a venit foarte târziu. Mi-am dat seama că am așteptat aproape toată noaptea fără să adorm.

Doar așteptând. Întrebându-mă ce aș face, ce ar face ea. A ridicat pătura pe care am lăsat-o desfăcută și s-a strecurat înăuntru, apoi și-a dus gura la urechea mea și a șoptit: Ți-a fost dor de mine? După care a adormit. Era un ordin și o întrebare.

Eram destul de înțepenit. Stătea cu capul sub brațul meu, care îmi amorțise. O simțeam pe toată lungimea, cu coapsa peste a mea, cu sânul lipit de coasta mea, îi simțeam respirația. Mirosea a fum și a ceva dulce, înțepător ca salvia. Am avut o altă erecție. Stăteam acolo cuminte. Tu, din nou? Devine o obișnuință, nu? Bine ai venit probabil ca urmare a bunei purtări. Stăteam întins acolo, încercând să văd constelațiile printre frunze, mirosindu-i părul, ascultând ritmul relaxat al respirației ei. În toiul nopții m-a găsit, l-a găsit. Și-a strecurat mâna sub abdomen și l-a atins. Ușor. Fără o șoaptă, fără un sărut, de parcă am fi dormit amândoi. Doar că nu dormeam. Îmi simțeam corpul ca o bază aeriană din filme, când sirena începe să țipe. Încercând să alerteze toți luptătorii. Fiecare celulă era trează, îndreptându-și atenția către penisul meu luat prin surprindere. Era foarte, foarte bine. Minunat. Mâna ei a încetinit, s-a oprit, s-a mișcat de două ori, apoi a adormit. Eu am rămas în așteptare. Stăteam acolo oarecum suspendat, într-o uimire dureroasă.

*

Tataia și cu mine am luat sapa, macheta și ne-am dus pe pajiște ca să lucrăm la pistă. Lucram în tăcere, mutând pietre, nivelând, adunând pământ, tăind tufișuri. Dacă cineva se purta ciudat, acela eram eu. Smulgeam câte un tufiș de mesquite din mijlocul pistei. El mânuia cu îndemânare sapa, iar eu trăgeam de sfoara pe care o legasem în jurul trunchiului subțire. M-am învârtit în jurul funiei pentru a trage dintr-o direcție mai bună, apoi am tras, iar o rădăcină groasă a ieșit din pământ și l-a împroșcat cu pământ peste față. S-a oprit și s-a îndreptat de spate, orbit. S-a curățat încet de pământ, a scuipat. Ținea lopata cu ambele mâini, ca pe o furcă.

Hig, te porți ciudat. Mai ciudat decât de obicei.

Nu mi-a mai spus Higs. A clipit ca să se scuture de firele de pământ, apoi şi-a şters ochii cu încheietura.

Ai nevoie de binecuvântarea mea sau ce? E ca într-un film din ăla prost?

M-a surprins mai tare decât dacă m-ar fi lovit. Ţineam de capătul funiei de parcă n-aş fi fost sigur de ce o fac, de parcă ar fi fost coada vreunei bestii cu care nu eram sigur că vreau să mă împrietenesc.

În acest moment al jocului am treburi mai importante. Oricum, n-am fost niciodată genul acela de tată. N-am spus niciodată: s-o aduci acasă până la ora zece.

Am privit în jos către mâna cu care ţineam funia, la pământul de pe faţa lui şi am început să râd. Doamne. Ce-am mai râs. Cu cât râdeam mai tare, cu atât era mai haios. La naiba, nu ştiu, poate că era tensiunea adunată în seara de dinainte. Rezerva mortală de spermă, aşa obişnuiam să îi spunem. Poate că era doar chestia aia cu insula pustie, poate că era discuţia despre ce fel de tată fusese, faptul că nimeni nu acţiona aşa cum te-ai fi aşteptat să o facă. Asta să fi fost? Probabil că nu. Probabil era uşurarea că Tataia nu mă omorâse încă. Sau că stătea acolo, plin de pământ pe faţă, şi nu era deloc furios. Sau poate pentru că nu mai râsesem, să râd cu adevărat, de prea mult timp.

*

Probabil că trecuse de jumătatea lui iunie. Pierdusem şirul zilelor. Nu cred că e un lucru bun. Să trăieşti fără ziare, fără aparate care să-ţi spună data. Odată ce pierzi şirul, ei bine, l-ai pierdut pentru totdeauna.

Am terminat toată carnea de căprioară, cu excepţia pastramei pe care o păstram pentru călătorie, aşa că tăiasem o oaie şi începusem mâncăm carne de oaie de două zile. Oaie şi ultimii cartofi de vară, cu legume proaspete, salată, napi, mazăre. Zilele erau fierbinţi, pârâul se transformase într-o fâşie şi nopţile erau calde. A venit la puţină vreme după apus, după ce m-am instalat în hamac cu sacul de flanelă sub mine, purtând pe mine

doar cămașa. Era îmbrăcată cu o cămașă bărbătească lungă; și-a dus mâinile la fața mea, m-a mângâiat pe obraz, m-a apucat de barbă și a tras, ceea ce m-a făcut să râd. Luna nouă era ca un far plutind deasupra canionului și se vedea clar. Ținea o pătură. A întins-o pe jos, lângă hamac, apoi s-a așezat pe spate, cu un braț sub cap. Privea luna, iar eu o priveam pe ea. Mi-am întins piciorul gol peste marginea hamacului și am atins cu el pătura de lână, după care mi-am făcut vânt și am început să mă legăn.

Faci pe inabordabilul? a șoptit ea.

Nu.

Continuam să mă legăn. Și-a descheiat cămașa, care s-a desfăcut de tot. A dat-o la o parte de pe sâni cu mâna liberă și, în timp ce continua să privească stelele, și-a băgat degetele sub un nasture și a tras de restul într-o parte. Pieptul i se ridica și cobora în ritmul respirației. Tot corpul ei. În întuneric radia o lumină slabă, ca niște valuri care se sparg noaptea. Burta ei suplă și albă. Ea... întreagă.

Doamne, Hig, nu te întoarce, nu închide ochii. Respiră, frate! Trebuie să te uiți, boule! Nu e nepoliticos. Dacă nu te uiți, o s-o jignești. Pentru cine naiba crezi că e asta? E pentru tine! Nu e ca și cum s-ar fi întâmplat să fie prin preajmă.

Toate astea în capul meu care vâjâia. Îmi spuneam să fiu respectuos, să mă comport ca un adult. Sorbeam fiecare detaliu. Ți-a pus deoparte o porție bună de noroc. Fii recunoscător.

Luna ruginie se reflecta deasupra ei fără pic de umbră. Degetele mele de la picioare s-au înfipt în pătură și m-am oprit din legănat. Am rămas nemișcat, privind-o. Într-un fel de mirare suspendată. Așa cum mai privisem un elan regal ieșind din pădure: ce vezi tu, Hig, nu poate fi adevărat, este prea frumos. Nu mișca un mușchi sau va dispărea.

Nu a dispărut. Și-a întors capul către mine. Mi-am dres vocea.

Erai prin apropiere, am bâiguit.

Vocea îmi suna cumva pițigăiat, ca a unui adolescent care nu își putea controla timbrul.

A ridicat o sprânceană: poate. Și-a ridicat coatele și și-a tras cămașa peste brațe. Apoi s-a răsucit și s-a așezat pe burtă, cu capul sprijinit peste brațele încrucișate. Oferea acum o altă priveliște. Poate că lumea ia sfârșit, dar tu nu ești imun, o, nu.

Dacă vrei, poți doar să mă privești, a zis. Probabil că a trecut ceva vreme. Nu mă grăbesc.

Și-a ridicat fundul drăguț în aer.

Mmm, e în regulă dacă trecem de partea asta.

Aha.

M-am dat jos din hamac, mi-am scos cămașa și m-am așezat lângă ea. Nu știu de ce, dar m-am gândit la zbor. Că există o listă pe care o bifezi înainte de a porni motorul, înainte de a decola. Că, dacă zbori zilnic, toate mișcările sunt calme, secvențiale, abia dacă te mai uiți la listă, dar dacă a trecut ceva vreme de când faci pauză, te gândești la toate, iei fiecare articol în parte, asigurându-te. Ca să nu greșești.

Am uitat unde să încep, am zis. Mă simt ca un ... Un puști de cincisprezece ani n-ar spune asta.

Da. Gândeam mai mult ca un pilot. Un pilot hârșâit cu o mulțime de liste. Ca să nu ne prăbușim.

Atinge-mi spatele, a zis.

Așa am făcut. Mi-am trecut degetele peste ea ușor. Pielea i se crispa și se relaxa sub atingerea mea. Mă gândeam la vântul care zboară peste un câmp de grâu. A gemut.

Te doare?

Nu. Doamne, nu, a zis cu capul peste brațele împletite. Trebuie să fie ușor, dar e minunat.

Mi-am trecut mâna peste fundul ei, apoi în jos pe coapse, în interior.

Mmmmmm, a șoptit ea. Poate că e mai bine când uiți.

S-a întors pe o parte și cu degetele mi-a găsit părul, barba, mi-a tras fața către a ei. Când gura ei a găsit-o pe a mea, m-am dezintegrat. Nu am explodat ca o bombă, dar m-am făcut bucăți. Câteva bucăți pe rând. Care au început să plutească, parcă pe un fel de orbită. O galaxie în bucăți. O anihilare extravagantă cu

încetinitorul. Singurul centru era gura ei, părul ei. Era ea. O reconstituire în jurul ei. Fără gânduri. M-am așezat deasupra ei, iar ea a respirat cu durere.

Așteaptă...

O, la naiba. O dau în bară.

E în regulă. Așa. Nu sunt atât de fragilă.

M-a împins pe spate. M-a sărutat. Eu sărutam părul care mă acoperea. Mi-a sărutat ochii, nasul, buzele. Cu gura. Când și-a lăsat sânii pe fața mea și m-a sărutat, mi-a atins cu sfârcurile ochii, nasul, limba. Și apoi. Surpriză. Șocul. S-a lăsat în mine. Prima atingere. Umedă. Ca și gura ei. Rezistență. Căldura aceea. Atât de încet. Și apoi am cedat.

O, Doamne, nu te mișca. Toate bucățile acelea. Ea, mișcându-se. Mișcările ei deasupra mea, pe care le chema, le pot chema. Așa cum o mie de pești înoată însoțind curentul. Înainte și înapoi. Așa cum stelele se mișcă printre frunze. Am ajuns. În ea, în miezul ei, singurul loc nemișcat în care totul era coerent. Nimic altceva.

Și apoi m-am abandonat. De la simpla atingere, către ce? Către nimic. Abandon. Cădere. Dacă am plâns, și nu spun că am făcut-o, a fost datorită bucuriei, simplei pierderi a căderii.

Ea s-a oprit, iar eu am explodat. Orice constelație, orice am fi atins, a fost purtat totul de lumină și împrăștiat în întuneric și, la naiba, acolo ar fi trebuit să fie de la început. Stătea peste mine balansându-și greutatea și toate acele bucățele din noi plouau deasupra noastră la fel de blând și de iertător precum cenușa.

*

Uau, a șoptit, cu buzele în urechea mea.

Da, uau.

Ne-am prăbușit, nu?

Da. Într-un sens bun.

Cum te reîncarci cu energie. Stând întins. Ceva ce seamănă cu fericirea, ceva precum apa, limpede și clară. Este atât de

bine, încât nici măcar nu te mai bucuri, ci curge totul peste tine ca un șuvoi strălucitor, ca și cum ar fi fost acolo dintotdeauna.

*

Stăteam pe cât de nemișcați puteam, cu inimile bătând una lângă cealaltă, într-un ritm empatic care ricoșa și se legăna și se depărta, apoi revenea la loc; cred că amândoi eram fascinați de muzica și de senzația ritmului. După o vreme s-a ridicat și a tras peste noi pătura de flanelă, apoi s-a ghemuit lângă mine și am adormit. Nu ca în celelalte nopți de confuzie. Un somn adânc și ușor. O adevărată binecuvântare, simplă extenuare.

Înainte de răsărit, ca să nu îl stânjenească, presupun, s-a ridicat, și-a încheiat cămașa și s-a întors pe pajiște, ca să doarmă pe păturile de pe stratul gros din ace de pin unde dormea în nopțile calde. Sub stele, spunea, unde putea vedea totul. Dar cred că era mai degrabă confortul de a simți vitele respirând, smulgând ritmic iarba, pentru că erau mai tot timpul două sau trei care pășteau noapte în jurul ei. În plus, el sforăia, zicea ea. Tataia a venit la apă odată cu primele raze, așa cum făcea întotdeauna; peste zgomotul apei îl auzeam cum se spală, cum își perie dinții cu periuța sa de mult roasă, cum își curăță gâtul și scuipă de câteva ori, apoi cum tușește.

Iar pe ea am auzit-o zicându-i bună dimineața, după care am deschis ochii și am văzut-o îmbrăcată cu cămașa, dar și cu niște pantaloni pe care probabil că îi ținea lângă pat. Satisfacția minunată de a o vedea astfel acum, în lume, așa strâmtă cum era ea. A faptului că o cunoșteau așa cum o cunosc acum. Mi-am închis ochii ca să mai aștipesc. Întotdeauna refuza să mă lase să aprind focul de dimineață. Este al meu, insista. Ritualul meu. Nu te pune cu obiceiurile mele. Așa rezistăm aici. Relaxează-te. Dormi. Și așa am făcut. Când m-am trezit, avea deja pregătită ceașca cu ceaiul amar. Eram recunoscător atât pentru ritual, presupun, cât și pentru gustul său ciudat.

În dimineața aceea m-am ridicat încet, m-am întins, am făcut un inventar: Hig, ai brațele întregi? Bifat. Picioarele? Bifat. Nu ai fost chiar desfăcut în bucăți? Nu. Inima o mai ai? Nu e o

întrebare pe care ți-ai mai pus-o înainte. Sau după. Da, o am. Puțin mai umflată, puțin mai plină. Mai ușoară și mai grea în același timp, imaginează-ți.

Stăteau lângă foc. Simțeam miros de carne prăjită. M-am spălat pe față, pe piept, mi-am șters capul și m-am uscat cu cămașa, apoi m-am îndreptat către foc.

Neața.

Tataia a dat din cap. Ea ținea ochii mijiți în timp ce arunca un ciot pe foc, iar briza învârtea fumul și-i așeza pe cap un fel de coroană. A clipit, a făcut o grimasă, și-a dat capul la o parte și a aruncat lemnul.

Neața, am repetat.

Fie era copleșită de fum și nu m-a auzit, fie nu putea răspunde. Grimasa aceea. S-a ridicat, a ieșit din fum și și-a dus mâinile la ochii care-i lăcrimau.

Neața, am zis.

S-a șters la ochi și a clipit spre mine cu ochii iritați. Am văzut-o cum inspiră. Nu a scos un cuvânt. A ridicat ceainicul de pe un ciot, a turnat și mi-a înmânat ceașca fără să mă privească.

O să se ardă carnea, a zis. Tatălui ei sau mie. Oarecum cu frustrare.

Mă ocup eu, am spus. M-am întins după furculița lungă, dar ea mi-a împins mâna cu brațul și a apucat furculița, după care a răsturnat cotletele pe grătarul din sârmă.

Stai liniștit, a zis.

Mi-au înghețat măruntaiele. I-am aruncat o privire lui Tataia, care, politicos, s-a întors în lateral, total inexpresiv. Studia vârful peretelui de stâncă în timp ce-și sorbea băutura.

Din nou:

Stai liniștit. Carnea va fi gata în câteva minute.

Am inspirat profund, m-am întors și eu într-o parte și am început să studiez și eu peretele împreună cu Tataia. Ai brațele? Hig? Hig? Da, le am. Picioarele? Da. Oprește-te aici. Fii recunoscător pentru asta.

Aș fi putut plânge. Stăteam în fumul puternic pe care l-aș fi putut folosi drept pretext. Așadar, cam așa stătea treaba.

După un mic dejun în care am mestecat în tăcere, am dus vasele la pârâu, așa cum făceam întotdeauna: trei farfurii, trei cești, trei cuțite, trei furculițe, furculița mare. Am lăsat grătarul să se răcească. Am împrăștiat cu degetele nisip fin peste farfuriile de porțelan, apoi am răzuit grăsimea. Concentrează-te asupra a ceea ce ai de făcut acum, Hig. Apa. Părea caldă. Mai caldă. Asta era al naibii de trist. Trist. Am scufundat furculițele în prundiș, apoi le-am șters cu degetele. La naiba. Am respirat. Când am terminat, le-am lăsat să se usuce pe masa de scânduri. Tataia a trecut pe lângă mine. Avea cu el pușca, aruncată peste umăr, și sapa.

Mă duc să verific autostrada, a zis. Nu vreau să mă duc acolo ziua în amiaza mare și să descopăr că drumul e complet nefolosibil.

Era logic. Nu aveam suficient combustibil ca să planăm pe deasupra în timp ce el umplea și aranja gropile.

A făcut un pas, apoi m-a privit din nou.

A fost greu pentru toată lumea, a zis.

Atunci l-am iubit.

Pentru prima dată, l-am simțit ca pe un fel de membru al familiei. Cât de mult poți construi din vânt și resturi...

Da.

A încuviințat, apoi a luat-o în josul canionului către gardul verde.

Ea mătura cenușa adunată în jurul focului cu o mătură din crengi. Așa făcea în fiecare dimineață, ca să arunce firimiturile și să țină astfel furnicile și șoarecii departe de bucătărie.

În timp ce mă apropiam, continua să măture. Fără să se oprească. Se concentra asupra resturilor pe care le mătura.

Vrei să culeg niște legume pentru prânz? am întrebat-o.

Aveam stomacul în gât. Ea continua să măture.

Dacă vrei, a șoptit. Mătura.

Cima?

Mătura. Zgâriatul ascuțit al crengilor.

Am apucat-o pe mână. A devenit țeapănă.

Au!

I-am dat drumul brusc, de parcă ar fi fost un grătar fierbinte. Se uita fix la mine.

O să fac vânătăi, a zis. Fără nicio modulație în voce.

Cima. Doamne. Îmi cer scuze.

Stăteam acolo, înțepenit în praf. Panică totală. Nici măcar nu puteam sta drept. În ciuda voinței mele, am simțit o durere în piept și apoi mi-am dat seama că lacrimile îmi curgeau pe bărbie. Eram complet paralizat. Se uita fix la mine. Ca o mască. O mască a morții, doar că avea ochii vii sau adunând viață. Ochii ei negri erau în continuare ca niște monede, apoi au început cumva să adune lumină, așa cum fac ochii de obicei, și să se îmblânzească. Tremura în timp ce îmi studia chipul, apoi am văzut lacrimi, iar ochii i-au devenit cei pe care-i știam, iazurile acelea întunecate. Stăteam acolo ca doi copaci. În vânt. Ce mai rămăsese din fumul de la foc pufăia și șoptea.

Aseară, a zis. După ce am adormit. L-am visat pe Tomas. Și l-am tot visat.

Îi tremurau buzele, iar masca i s-a fărâmițat.

Mă striga. Murea în patul lui de spital și mă striga, behăind ca un animal care știe că va fi înjunghiat. Exact ca un animal, Hig! Iar eu stăteam lipită de perete, incapabilă să îmi ajut soțul. Soțul meu. Cel mai bun prieten al meu.

Suspina cu o violență incredibilă.

Iubirea mea era înghețată. Ca un lac iarna. Probabil că am visat asta ore în șir. Într-un final, n-am mai suportat, am luat briceagul, m-am dus și i-am tăiat gâtul. O, Doamne!

S-a prăbușit. Am făcut un pas și am prins-o. Mi-am imaginat doi copaci aproape dezrădăcinați, care se sprijină unul de altul.

Nu știu dacă pot face asta, a zis. Am crezut că pot.

*

Tataia a raportat că drumul era bun și drept cale de cel puțin trei sute de metri. Suficient de bun, fără gropi mari. Lăsase o bandană legată de o bornă de kilometraj. Cima era destul de calină, dar ceva mai retrasă. A continuat să vină la hamac, dar nu

în fiecare noapte şi nici măcar din două în două nopţi. Nu am mai făcut dragoste zile în şir. Cinci la număr. Nu pot să pretind că nu am numărat. Şi atunci când am făcut-o, când eram pe cale să o facem, adică ne-am întins pe pătură goi, ţinându-ne în braţe, fără să ne sărutăm, fără să vorbim, ci doar cu nasurile care exploraau urechile şi gâtul celuilalt şi cu mâinile care recucereau un teritoriu ce redevenise virgin în lumina acestei noi conştientizări a pierderii, când părea că a sosit momentul să consumăm sau cel puţin să onorăm cumva această nouă vulnerabilitate, am tras-o deasupra mea, dar nu era deloc umedă, aşa că mi-a fost destul de greu să intru şi mi-am dat seama că o durea; şi, din cine ştie ce motiv, m-am gândit la Tomas, Tomas cel din vis, care sângera, aşa că m-a cuprins un val de panică şi am pierdut erecţia.

La naiba cu lumea viselor. Fantoma lui o bântuia şi distrugea ceea ce, cu doar câteva zile în urmă, fusese la fel de euforic ca orice poveste de dragoste pe care o cunosc.

Drept consolare, mi-a strâns penisul de două ori, ceea ce m-a făcut să mă simt şi mai prost. A oftat din toţi rărunchii – în asta am citit dezamăgire –, apoi s-a rostogolit pe o parte. M-a cuprins cu braţele, tandră. Am rămas aşa întinşi, ţinându-ne în braţe, într-o paralizie neconsumată. Mă simţeam mai singur decât mă simţisem mai devreme în canion. Inimile ne băteau cu putere şi ricoşau una în cealaltă, dar nu la fel ne erau şi spiritele. N-o puteam atinge altfel decât absent, sau să o sărut, sau chiar să îi vorbesc sincer. Ca şi cum faptul că nu ne-am putut consuma iubirea îmi răpise legitimitatea de amant. Mi-ar fi distrus licenţa de a iubi sau chiar de a-mi exprima afecţiunea. Era cumplit.

Stând aşa, întins lângă ea, încercând să cataloghez această frică nouă, frica de separare când dragostea era atât de aproape, mi-a trecut prin minte că poate ceea ce s-a transmis în momentul crucial al adevărului – al penetrării – a fost propria ei amintire a visului. Adică noi comunicăm fără să vorbim efectiv. Credeam că, după toate probabilităţile, imaginea plină de sânge a morţilor trecuse prin ea în aceeaşi secundă sau cu puţin timp înainte. Ceea ce însemna că niciunul dintre noi nu era pregătit.

Bine, Hig, mi-am zis. Explică-ți situația cum vrei. Încearcă să te simți mai bine cum poți, dar n-o să poți rescrie toată povestea. Ce nasol. Nu pot să îmbunătățesc situația. Nu pot, nu mă pot mișca. Abia dacă pot respira.

Hig.

Mi-a șoptit numele ca o boare care-mi trecea pe la ureche.

Da?

Poți să mă satisfaci oral?

A zis-o cu un accent franțuzesc și știam că se referă la filmul acela clasic, *Pulp Fiction*.

Am chicotit, cu râsul acela mut, lipsit de veselie.

Pe bune? Nu vrei asta.

A dat din cap, pe care și-l sprijinea pe pieptul meu.

Bine. Am expirat puternic. La datorie.

Așa am făcut. Am sărutat-o între sâni, pe buricul mic, apoi am continuat spre curba superficială a pelvisului, cu câmpia joasă a pântecelui ei concav, smocul de cârlionți aspri, buzele mici și sâmburele moale – am inhalat-o, apoi am trecut la treabă. Ca un serviciu. Ce funcționează? Ce funcționează mai bine?

O vreme a fost așa. Apoi a început să își ridice coapsele, să se învârtă sub buzele și limba mea și să gâfâie. Apoi a gemut, iar eu, astfel încurajat, mi-am continuat asiduu munca cu dinții, cu buzele, cu limba. Apoi o luam și o lăsam din nou. O mânuiam ca pe un zmeu, asta era impresia pe care o aveam, apoi am uitat complet de mine, zmeul era acum foarte sus și trăgea mai tare, iar sângele a început să zvâcnească și a avut orgasm. Era îndoită, pătrunsă de orgasm, iar eu eram în ea, în timp ce ea îmi zgâria și îmi prindea spatele. Mi-am dat seama că poate greutatea mea îi provoca suferință. M-am dat jos repede și am ejaculat în aer, după care am respirat și ne-am întins pe pătură fără niciun gând și aproape că eram fericiți din nou. Aproape fără rezerve.

Imaginează-ți.

Apoi au urmat alte trei nopți, pentru că era plină de vânătăi. Dar atmosfera din jur era mai plăcută. Și simțeam mai mult entuziasm față de ideea plecării.

II

Tataia a plecat înainte de a se lumina de tot. Fără nicio ceremonie sau sentimente. A mai aruncat o privire canionului, la ultimele perechi de vaci și de viței, la miei și la oi, apoi și-a luat rucsacul ușor, pușca, și. Fără un cuvânt, a luat-o în aval, dincolo de gard.

A părăsit singura viață ce îi fusese hărăzită. Viața familiei lui, a tatălui și a mamei sale, a bunicului său. Era în sângele lui, iar el a prins lanțul la poartă și a ieșit din canion.

Am analizat totul din nou. Am făcut din nou o balanță cu o sticlă de un litru, o găleată de cinci galoane, un băț și o funie. Am atârnat-o lângă apă de o creangă joasă. Cinci galoane înseamnă optsprezece kilograme, jumătate înseamnă nouă kilograme, sticla, aproape un kilogram. Am cântărit arma automată, rucsacul Cimei, al meu, furtunul și pompa manuală.

Cât cântărește un miel?

Micuța turmă amestecată se mișca în iarba înaltă, toți cu capetele în jos. Trei miei și-au scuturat capul și urechile, apoi s-au întors la păscut. Unul își împingea mama în burtă ca să sugă. Viețile lor erau pe cale să se schimbe. Era o minune dacă avea să supraviețuiască vreunul iernii.

Habar n-am, poate vreo nouă kile.

Să vedem. Vrei un mascul sau o femelă?

A zâmbit. Un berbecuț și o oaie? Da.

Ca în Arcă. Uite.

L-am înfășurat pe unul dintre micuți într-un fel de eșarfă făcută dintr-o cămașă și l-am cântărit la găleată. Se legăna sub creangă cu urechile date pe spate, cu picioarele crăcănate, cu

copitele negre perfect strălucitoare, cu o expresie de uimire totală pe fața lui micuță. Am golit găleata până când s-a echilibrat. Cam șapte kile.

Bine, îi putem lua. Fără tatăl tău la decolare, ar trebui să n-avem probleme.

Ar trebui?

Oricum e o chestie de noroc. Am netezit pista, am tăiat copacii înalți la final. Manualul spune că avem nevoie de încă vreo treizeci de metri. Dar specialiștii n-au zburat niciodată cu Bestia.

A dat scurt din cap. A privit peste pajiște, peste canion. Dacă aș fi fost pictor... era atât de frumoasă. Poate că nu doar ea, ci momentul în sine. Verdele se reflecta întunecat în ochii ei violeți, iar eu mi-am spus: dacă ne prăbușim și ardem mâine dimineață, asta e.

*

Am făcut un ultim foc în întuneric, am privit flăcările luminând stânca pentru ultima dată. Am mâncat căprioară cu legume și cartofi, am băut ceai. Am stins focul, care s-a transformat într-un nor de aburi. Am auzit apoi mugetul jos al unei vaci, foșnetul frunzelor.

Încărcasem totul cu o după-amiază în urmă, mai puțin mieii. Cima a dormit pe câmp cu animalele ei, ascultându-le păscând lângă ea. Apoi am dus mieii legați de o sfoară în amonte și i-am urcat pe scara de copaci lângă cascadă. Se împotriveau, behăiau. Le-au răspuns două mame, urmate de alte strigăte de pe câmpie, confuze. Tristețea lumii noastre înconjoară totul ca o apă. Am așezat mieii pe picioarele lor, iar ei au rămas drepți și țepeni, reevaluând viața de la această înălțime. Apoi au început să tropăie în urma noastră.

Să plimbi un miel de funie nu semănă deloc cu plimbatul unui câine în lesă. Era o conversație continuă, o discuție. Plină de dezbateri, concesiuni, capitulări bruște, încăpățânare în fața argumentelor logice. Ei se opreau, noi trăgeam. O luau la goană înainte, iar noi alergam după ei. Nu aveai cum să nu râzi. Era distragerea perfectă de la emoția părăsirii unui astfel de loc și a

lucrurilor pe care le implica această plecare. Într-un final am luat mielul meu în braţe şi l-am cărat aşa.

La Bestie, Cima i-a legat expert pe micuţi şi i-am aşezat apoi pe rucsacurile noastre, în spatele scaunelor. Am urcat, ne-am fixat centurile de siguranţă şi ne-am prins cataramele de metal peste mijloc. I-am înmânat tabelul cu listele de verificat.

O să fii copilot. N-am mai avut unul de ceva vreme.

Am alimentat motorul, am tras de butonul înţepenit din bord, apoi am ascultat cum umple motorina carburatorul. Am repetat operaţiunea. Am mişcat încet butonul principal. Zumzetul giroscopului. Am întors cheia, am împins maneta de acceleraţie înainte o jumătate de centimetru, am pus piciorul pe frâne şi am împins demarorul.

Două crize de tuse, două jumătăţi de rotire a elicei, după care am împins maneta mai mult, iar avionul a început să mugească şi să tremure. La fel făceam şi noi, eu, Cima, mieii. E emoţionant să vezi cum prinde viaţă un avion mic. E ca un fel de aulă care stă în picioare şi ovaţionează. Este magnific şi uşor înfricoşător. Am tras maneta înapoi mai încet, mai puţin smucit, ceea ce ne-a zguduit şi ne-a zgâlţâit mai puţin. Am lăsat motorul să se încălzească puţin şi am privit cum indicatorul de la presiunea de ulei se duce către verde.

Bine, am strigat. Verifică lista de dinainte de decolare.

Trebuia să strig. Nu adusesem cu mine un set suplimentar de căşti. Ce sens ar fi avut? Jasper nu avea nevoie de ele.

Manşeta în poziţie neutră!

Verificat!

Aliniază indicatorul de direcţie.

Verificat!

Rulează până la 1700.

Verificat!

Servodirecţia.

Carburatorul.

Amorsorul setat şi blocat.

Verificat!

Toate prindeau și mai mult elan în timp ce motorul se încălzea, coloanele digitale pentru fiecare cilindru al analizatorului motorului urcau, presiunea uleiului scădea – toate în timp ce motorul mugea, avionul se scutura, pregătindu-se pentru momentul crucial al decolării. Adoram momentul acesta: anticiparea faptului că aveam să fiu în aer în sfârșit, la fel de mult ca zborul în sine, care mă făcea să continui activitatea asta de câte ori puteam.

Termometrul de exterior indica 10 grade. Bun. Bine și rece. Aerul era mai greu. Am dat drumul la frâne și avionul a început să ruleze. L-am dirijat printre tufișurile de salvie către pista nou curățată folosind frânele ca să conduc, l-am întors cu botul către este și l-am învârtit în cercul pe care îl curățasem. Era acum cu botul spre vest. În spatele nostru, soarele arunca umbre lungi asupra tufișurilor. Răsăritul din deșert era aromat și rece. Exact în față, peste pajiște, se întindeau pădurile de cedri, care erau limita noastră, bariera noastră.

A făcut un semn cu degetul mare. Am verificat manșeta pentru ultima dată, am împins-o către panou, am aruncat un ochi la presiunea de ulei, Bestia a mugit, am urlat *Domnul e mare!*, apoi am dat drumul frânelor.

Nu știu de ce am zis asta. Ar fi putut fi ultimul lucru pe care l-am spus în viață. Nu mă gândeam la Jihad, ci la Hig, la acei tipi de la Cessna în halate albe care nu testaseră niciodată situația din care decolam noi acum. Probabil că nu își imaginaseră niciodată lumea optzeci de ani mai târziu, în care avionul lor avea să fie un soi de Arcă a lui Noe pentru oi. Avionul a început să ruleze, a spart inerția, aproape poticnindu-se la început, mult prea încet, și m-am gândit imediat: Nu se poate!

Apoi a săltat, a început să câștige teren pe pistă, copacii din capăt au început să se vadă mai bine, de un verde-închis, mai mari, și poate că la jumătatea distanței până la ei am simțit cum se ridică de pe pământ, am simțit momentul propice și i-am împins botul cu putere în jos, am apăsat, el voia să urce, dar eu l-am ținut la sol, l-am ținut la un metru în afara pistei, de unde

ar fi putut căpăta cea mai mare viteză. Ne zgâlțâiam așa la câțiva centimetri de sol și apoi am auzit-o pe Cima țipând când primii copaci s-au ridicat brusc în fața noastră, iar eu am tras de maneta Johnson, nu am tras de ea, ci i-am dat drumul înspre pieptul meu, iar Bestia s-a înfuriat, și-a săltat botul, a dat înapoi, părea că drept în cer, singura rugăciunea fiind. *Nu te opri*, claxonul urla, acul s-a ridicat la șaizeci, claxonul și mieii zbierau, gândurile ciudate pe care le ai atunci când totul se clatină: mieii zbiară în aceeași notă nenorocită. Ca și claxonul. Pentru că sună precum zbierătul mamei lor.

Nu și Cima. Ea doar a țipat. O dată. Am împins iar maneta în față, am tras botul avionului în jos și l-am echilibrat, m-am rugat să capete viteză cât se poate de repede, Bestia a decolat, a accelerat ca o rândunică ridicându-se în aer după ce a înhățat un gândac și am ajuns la 65, m-am uitat în jos la copaci și mi-am zis că o să-i evităm la o distanță cam de doi metri.

N-a fost o decolare ca la carte. Nu era în manual nici măcar dacă s-ar fi încadrat la categoria pistă scurtă. Probabil că așa arăta vectorul decolării noastre de pe pajiște:

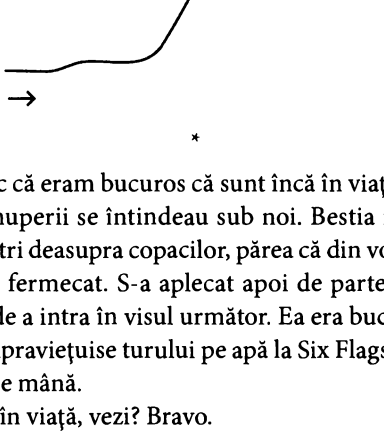

Bănuiesc că eram bucuros că sunt încă în viață. Am scăpat un țipăt. Ienuperii se întindeau sub noi. Bestia rula la cincisprezece metri deasupra copacilor, părea că din voință proprie, ca un covor fermecat. S-a aplecat apoi de partea cealaltă. O modalitate de a intra în visul următor. Ea era bucuroasă ca un copil care supraviețuise turului pe apă la Six Flags. S-a întins și m-a pișcat de mână.

Suntem în viață, vezi? Bravo.

Suntem treji.

Spui cele mai ciudate lucruri.

Până și mieii au împrumutat din bucuria noastră. Acum nu mai țipau – și-au ridicat capetele de pe rucsace și urmăreau conversația cu urechile ciulite, ca niște martori inocenți. După știința lor, toate acestea reprezentau următoarea etapă a ciclului normal de viață al unei oi.

Am traversat râul cel mare, iar Tataia stătea așezat pe rucsac ca orice autostopist, pe o fâșie fără umbră a unei autostrăzi din deșert. Ceva din atitudinea lui, în același timp hotărâtă și refractară, atârna de umbra lui lungă, cu pușca între genunchi, ca staful unui acolit. Ceea ce era el, de fapt: dedicat unei misiuni, devotat acum unei noi vieți. Dacă reușeam să ajungem acolo. Bandana flutura pe borna kilometrică, abia urnită de briza unei dimineți calme de vară. M-am lăsat pe stânga și am aterizat, apoi am apăsat frânele până la oprirea completă a avionului în fața locului în care stătea el.

A urcat în spatele fiicei sale. Arca lui Noe, a zis, aruncând o privire mieilor. Asta a fost tot. Cima a tras ușa, a închis-o și am decolat către vest, spre Grand Junction.

*

Ceva nu era în regulă. Nu voi spune greșit, pentru că nu părea atât de definitiv. Când mai aveam vreo șaisprezece kilometri, am lansat primul apel. Trecusem de stâncile îndepărtate de la Grand Mesa, cu platoul acela mare și fără vârf care arăta de parcă ar fi fost o peninsulă într-o mare de mică adâncime, bântuită de plesiozauri. O câmpie întinsă de nouăzeci de kilometri ridicată spre cer. Era punctată de stânci roșiatice și acoperită de păduri de plopi tremurători. Vara, ferigile erau înalte până la brâu, iar pădurile erau pline de ciocârlii negre și de iazuri create de castori. Aici, Melissa și cu mine fusesem în câteva dintre cele mai frumoase excursii ale noastre, iar odată am stat chiar cu cortul vreme de o săptămână, pe malul unui lac fără niciun drum pe kilometri întregi, iar păstrăvii aproape că ne săreau în tigaie.

Am trecut mai departe, pe sub marginea muntelui, la o altitudine joasă ca să economisim combustibil – vântul cald intra prin cadrul gol unde Tataia trăsese în geam – şi iată Grand Junction, între două râuri, întinzându-se peste dealurile deşertice. Un orăşel întins şi arid, care se întindea până la Book Cliffs din nord.

Se vedeau autostrăzile, străzile, clădirile, fundăturile, acoperişurile plate ale magazinelor, parcările vaste. Mai erau secţiunea industrială aliniată de-a lungul râului Colorado, şinele de căi ferate, grupul magaziilor. Oraşul era punctat cu păduri de plop. Mulţi dintre copacii bătrâni care străjuiau străzile şi depindeau de sistemul de irigaţii erau acum scheletici şi uscaţi, dar mulţi erau suficient de adânc înrădăcinaţi şi marcau magistrala cu pete şi pâlcuri de un verde violent, ca un cod Morse.

Bolţile de plopi încă mai umbreau parcurile din jurul apei, unii dintre cei mai bătrâni şi mai mari luptându-se cu seceta, pe jumătate uscaţi, dar încă purtând frunze pe o parte. Şi foc. Nu era nici măcar un colţişor al oraşului neatins. Ca şi cum incendiile, şi nu gripa, ar fi ucis întregul oraş. Maşinile păreau toate arse de tot, exact acolo unde erau parcate – pe străzile lăturalnice, în parcările de la mall, pe autostradă, pretutindeni stăteau într-un asemenea haos, cu lipsa unui tipar, de parcă un uriaş le-ar fi aruncat ca pe nişte bețe. Cartiere întregi arseseră din temelii. Altele arătau de parcă arseseră până la topire şi erau lăsate acum să se răcească, aşa cum glazurează un cofetar o cremă de zahăr ars. Mirosul negru şi dulceag al lemnului ars îmi intra în nări şi chiar nu sunt sigur dacă era într-adevăr posibil să simţim mirosul oraşului de la trei sute de metri din aer sau dacă senzaţia era cauzată de priveliştea pe care o vedeam. Şi dacă erau copaci scheletici, erau şi oase umane. Le-am zărit. Nu erau nişte schelete în adevăratul sens al cuvântului, pentru că ţesutul conjunctiv era distrus, dar oasele morţilor erau peste tot, îngrămădite în mormane de către prădători şi împrăştiate apoi de către hoitari. Erau grămezi atât de mari, încât le vedeam de sus.

Cima a vomat. La simpla vedere a orașului distrus. A deschis repede fereastra laterală, și-a scos gura în afară și a împroșcat fereastra din spatele ei. Acesta era orașul unde făceau cea mai mare parte a cumpărăturilor, Costco și piese auto, echipament de fermă. Aici veneau în week-end la film, dacă cel care rula la Delta nu îi interesa. Cele două orașe erau la o distanță aproape egală de fermă. Nu prevăzuse sfârșitul. Plecase împreună cu Tataia când situația începuse să se înrăutățească. Când încă mai erau știri la televizor, când prezentatorii păreau tot mai obosiți cu fiecare zi care trecea, speriați și extenuați, apoi îngroziți văzându-și colegii care se internau în spitale sau în spații improvizate pentru bolnavii de gripă – sau pur și simplu nu se mai auzea nimic despre ei, erau presupuși bolnavi sau morți –, când ultimele posturi TV de știri încă mai rezistau și corespondenții de pe teren se filmau singuri cu camere montate pe tripozi, iar reportajele erau din ce în ce mai înspăimântătoare. Și, într-un final, încetaseră din cauza dezastrului. Îmi aduceam aminte de asta. Pentru că la final nu aveau altceva de făcut: să transmită, plini de curaj, așa cum muzicanții cântau pe puntea vasului care se scufunda, fie asta, fie să meargă acasă și să moară.

La un moment dat, Tataia și Cima au decis să părăsească ferma, așa că au încărcat ochi camionul cu vite, au atașat și un trailer pentru camioneta din spatele lui și au luat-o către autostradă în toiul nopții. Cu vreo doisprezece vite, cam la fel de multe oi, doi cai înșeuați, doi câini de pază australieni și provizii. Tataia a trebuit să își croiască drum prin cele trei ambuscade din cei doar douăzeci și patru de kilometri cât erau până la albia râului și să împuște trei nenorociți pe dealurile cu cedri, lucru la care se cam aștepta și nu a avut nicio problemă în a-i executa. Dar ei au împușcat unul dintre cai și două oi, așa că nu a mai fost la fel de ușor să se prefacă în ziua următoare că duceau vacile la locurile lor de pășunat peste vară, așa cum ar fi făcut în orice dimineață normală de la începutul lui mai. Timp de douăzeci de kilometri, până la canion, el a mers călare, iar ea a condus ATV-ul care ducea un trailer mic plin cu

armament și provizii. Ea ar fi preferat să meargă călare – nu se simțea niciodată confortabil în ATV –, dar el se pricepea să adune vitele din șa, și apoi mai erau și câinii, care erau obișnuiți să primească ordine de la el călare.

În dimineața următoare s-au întors în aval, iar el a aruncat în aer cu dinamită podul care traversa pârâul și astfel a făcut drumul imposibil de trecut altfel decât la picior sau călare și doar dacă nivelul apei era foarte scăzut.

Și-au șters urmele cât de bine au putut și le-au anulat temeinic cale de doi kilometri, înainte de a părăsi drumul greoi către valea pârâului și canion. Asta le-a luat o zi întreagă. Și apoi, slavă cerului, a două zi a turnat cu găleata.

Îmi povestise toate astea în ultimele trei săptămâni. Așa că am înțeles șocul ei când a văzut cum arată Grand Junction. Era o chestie să pierzi întreaga lume pe care o știai și o cu totul alta să vezi, poate să miroși vechiul tău cartier, transformat în casă de incinerare și câmp de ucidere.

Deși vomase pe fereastră, murdărind geamul din spate, avionul tot mai mirosea. I-am întins sticla cu apă pe care o țineam tot timpul între scaune și am aruncat o privire în spate la Tataia, ca să văd dacă era impresionat de miros sau de priveliștea de sub el. Așa se întâmplă pe vase și în avioane, pasagerilor le este deja rău – unul vomită și totul devine o reacție în lanț. Dar el stătea ca un Buda cu un miel în poală, cu o mână lăsată greu pe umărul ei, cu fața impasibilă și dură, sprijinindu-se de fereastră ca să-și întipărească totul în minte.

Asta ați lăsat în urmă, mi-am zis. Răzbunarea alegerii pe care ați făcut-o, de a pleca în noaptea aceea. Răzbunare și teroare. Dacă ai dreptate, nu înseamnă că totul se rezumă la asta: de câte ori în ultimii ani nu mă gândisem la fructul oprit, la faptul că lucrul în legătură cu care ai dreptate este... în fine, nici măcar nu te poți gândi la el.

Dar nu era vorba despre orașul ars și devastat sau despre petele de copaci care păreau cumva nelalocul lor sau pur și simplu nu așa cum trebuie. Mă aflam acum la o distanță de zece

kilometri. Eram la două sute șaptezeci de metri deasupra solului și mă îndreptam către aeroport, către turnul unde, în urmă cu trei ani, auzisem semnalul, începutul unui mesaj. Am setat frecvența, care era încă memorată în aparatul GPS, și am apelat a doua oară.

Turnul Grand Junction, Cessna șase trei trei trei alfa șase la sud-est la 5800 pregătit de aterizare.

Am repetat. Apoi minune: pauză. Un zgomot puternic de zăpadă. Am pornit din nou microfonul entuziasmat și am apelat din nou.

Cessna șase trei trei trei alfa...

Nu se auzea foarte, foarte clar, dar se auzea ceva. Ceva! O voce de femeie. Poate mai în vârstă, puțin răgușită. Ușor amuzată, blândă.

Cessna trei trei trei alfa, vânt doi zero la cinci, apropie-te prin față, poți ateriza pe pistă la ora nouă.

Totul oficial, perfect, ca la carte, așa cum era înainte de tot. Rostit cu o față serioasă. Ca o zi normală de lucru la vechiul aeroport. Nu pot descrie complet ce a însemnat pentru starea mea întoarcerea aceea la normalitate. De parcă, dacă m-aș fi prefăcut că era vorba despre operațiuni obișnuite de aeroport, m-aș fi putut preface și că soția și câinele meu încă trăiau, că ea era însărcinată în șapte luni și se aflau la Front Range, iar eu mă pregăteam să aterizez după un zbor de trei ore departe de ei, și nu unul care durase nouă ani și din care nu mai exista întoarcere.

Nici măcar asta nu era în neregulă. Era vorba despre far. Aproape fiecare aeroport pavat are... avea un far rotitor verde cu alb. L-am văzut rotindu-se de la zece kilometri și nu mi-a făcut nicio impresie. Și apoi, la șapte kilometri, l-am văzut rotindu-se din nou, pulsând precum inima unei ființe vii; iar discrepanța dintre orașul ars de la capătul lumii cunoscute și lumina vie, pulsând, și vocea controlorului care transmitea comenzi zilnic mi-a atras atenția într-un final și mi s-a ridicat părul pe ceafă. Nu pot spune de ce, dar era ciudat, ca să nu spun mai mult: aveau curent. Sau: de ce să nu aibă? Și noi aveam la

Erie. Din ce în ce mai multe aeroporturi se dotaseră cu panouri solare şi cu eoliene. Sau poate că farul nu ar fi trebuit să fie pornit pe timp de zi, în condiţii normale de vreme. Nu ştiu de ce, dar ceva m-a pus în alertă.

M-am aliniat. Am tras la 20 de grade către stânga şi am îndreptat avionul pentru aterizarea finală. În faţa noastră, ca o vedenie, se întindea fâşia lungă către est-vest pentru avioane mici. Era în stare bună. Aşa părea de sus. Nu părea crăpată şi plină de gropi ca toate pistele din partea de est a munţilor. Cineva o păstrase astfel. Cel puţin aşa părea de la o altitudine în scădere, de aproximativ un kilometru. Am tras de manetă, am setat flapsurile la douăzeci de grade şi am lăsat avionul să plutească în jos la o sută cincizeci de metri – Bestia părea să respire uşurată datorită întoarcerii la protocolul din trecut. Jur că are suflet sau minte sau ceva de genul.

În timp ce coboram încet, iar fâşia se lăţea şi se lungea tot mai mult, ridicându-se în întâmpinarea noastră, puteam vedea rândurile de hangare, unele prăbuşite, unele cu acoperişurile smulse pe jumătate de vânt. Am văzut turnul de control la stânga noastră, vopsit cu verde, şi ferestrele antiglonţ. Am văzut resturile avioanelor, câteva de fiecare parte a pistei, şi un avion mare la capăt. Aşa cum erau în fiecare aeroport – această industrie bătută de vremuri, care într-un final a căzut şi s-a prăbuşit, dar. Atunci m-a lovit. Ca un glonţ.

Probabil că mai erau zece metri până la sol. Închisesem curentul, oprisem elicea, făcusem toate lucrurile pe care le faci înainte de aterizare şi eram pe punctul de a trage de manetă şi de a mă pregăti pentru o aterizare calmă. Şi atunci m-a izbit.

Farul, turnul: carcasele de pe câmp nu erau arse precum maşinile. Nu pot spune că m-am gândit la ceva anume, nu era nimic logic, articulat, nu aveam timp de aşa ceva. Era pur şi simplu şocul priveliştii: avioanele arse şi boţite. Diferite de ce aveam la Erie. Diferite de ce era la Denver, unde avioanele vechi erau dezancorate şi aruncate pe câmp de vânt. Acestea erau prăbuşite. Avioane care funcţionau, prăbuşite. Am tras de

manetă, dar nu ca să aterizez. Am tras avionul înapoi și am împins maneta către panou, motorul a prins avânt și a mugit, iar cu palma am dus butonul carburatorului în poziția inițială, în timp ce avionul se înălța în salturi cu spatele către cer. Ne-am desprins de sol poate mai abrupt decât la decolarea noastră din urmă cu o jumătate de oră de pe pajiște. Iar mieii au behăit.

Am privit în jos pe fereastra laterală și în aceeași secundă a țâșnit cablul. A sărit brusc și probabil că a ratat roțile avionului cam la trei metri. S-a întins ca o capcană. Ceea ce și era, de fapt.

La naiba.

Hig, ești dat naibii. Așa vorbea Bangley. Când îmi făcea unul dintre rarele lui semne de victorie. Și în acel moment am aruncat o privire spre indicatorul de combustibil și am văzut că mai aveam două galoane. Cel mult zece minute. Rahat.

Am virat la stânga și m-am întors să mai arunc o privire, apoi am auzit focuri de armă de la sol.

La naiba. Era Tataia. Mutase mielul și își ținea pușca gata de tragere, uitându-se cu atenție la hangare și la dezolarea din jur.

Cablul se întindea de-a latul pistei cam la o treime în jos și la vreo trei metri în afara asfaltului, ridicat pe un fel de brațe cu arcuri sudate din oțel. Pilonii erau înclinați în jos precum ciocurile unor bâtlani diabolici. Cablul era vopsit în negru la fel ca pista, dar se vedea clar umbra și apoi urma pe care o lăsase. Niciun foc de armă. Am privit în jur.

Tataie?

Asta a fost tot, a strigat. Marele lor truc.

Vrei? i-am strigat înapoi.

Să-i dăm gata? Evident.

Cima?

Părea năucă – încă îi mai era rău și nu putea aprecia pe deplin implicațiile a ceea ce tocmai se întâmplase. A dat din cap.

Nu prea avem de ales, am zis. Nu mai avem deloc combustibil.

M-am pregătit pentru o altă aterizare, de data asta fără vreo listă de verificat, fără vreun alt gând decât acesta: Nenorocitul,

nenorocitul naibii. Ajung eu la tine. Și mai era și sentimentul acut de trădare. Toți anii aceștia în care mă gândisem la apelul radio pe care îl auzisem. Speranța pe care o tot nutrisem. Asta m-a înnebunit.

Totul era pe mod automat. Am aterizat cam la treizeci de metri de cablu. Tataia s-a aplecat în față și a zis:

Dincolo de taxi. Acolo. Parchează în spatele clădirii, a doua întoarcere la vest de turn.

Am continuat să rulez avionul cu viteză. Radioul a pârâit. *Frumoasă aterizare*, a zis vocea, care acum nu mai suna precum mătușa Bee. Era răgușită și dură. Apoi un râs. Un râs care suna ca metalul târât pe asfalt, puternic și susținut. *Felicitări. Ești primul.*

Nu am răspuns. Am virat la stânga pe o alee pentru taxiuri și acolo am considerat că avionul este protejat, așa cum spusese Tataia, așa că am oprit. Ne aflam la umbra rece a Școlii de Aviație Big River și a Centrului Autorizat de Service Cessna, suficient de aproape de zid cât să nu vedem vârful turnului, iar ei să nu ne poată zări, oricine or fi fost. M-am ridicat în picioare și am tras scaunul în față astfel încât Tataia să se poată strecura afară. Un greier cânta cu putere de la baza zidului. Cima stătea jos. Nu își scosese centura. Nu știam ce să spun, n-o mai văzusem niciodată astfel. Părea încă în stare de șoc. Era în stare de șoc. M-am dus la ușa ei și i-am deschis-o. Cu mâna ei lungă apăsa panoul deasupra acului pentru presiunea de ulei și o vânătaie nouă se întindea acum de-a lungul antebrațului. S-a întors. Avea privirea încețoșată.

Nu este vorba doar de diabolicul situației. Capcana. Bine, și asta. Dar e vorba de cum arată întregul oraș.

Am încuviințat. Se retrăsese cu Tataia foarte devreme, înainte să se transforme totul într-o adevărată conflagrație. Văzuseră suficient, suficient cât să fugă, dar nu întregul dezastru. Nu ceea ce văzusem eu zilnic din aer. Ceea ce eu și Bangley aflaserăm în toiul nopților noastre. Orașul ars complet și tot ceea ce implica asta.

Vrei să rămâi aici?

A dat din cap.

În regulă.

M-am întors la scaunul meu, m-am întins și am desprins Uzi-ul din suport, după care i-am întins-o.

Dacă apare cineva care nu seamănă cu mine sau cu tatăl tău, doboară-l. E încărcată.

A ezitat, apoi a încuviințat și a luat arma.

Am desprins și arma automată. Am luat și radioul mobil. L-am pornit și am format 118.1, frecvența turnului. Uneori e o idee bună să discuți cu dușmanul. Nu de obicei. Bangley mă învățase asta, și anume importanța reticenței. Dar și importanța focului de armă copleșitor. M-am întins iar și am luat de sub miei rucsacul cu grenadele, am dat din cap spre Tataia și ne-am deplasat către colțul sudic al clădirii. L-am urmat – mergea lipit de zid, așa că încă eram invizibili dinspre turn. Înainte de a trece de următorul colț, am traversat rampa deschisă, unde cândva erau legate avioanele de dimensiuni mici și de unde puteam fi văzuți de oricine ar fi fost în turn, apoi am luat-o la goană. Erau vreo cincizeci de metri până la clădirea următoare, cu un singur etaj, din cărămidă, birourile de la FBO, un hangar învecinat. Îi vedeam spatele: un șir de ferestre întunecate, cea mai mare parte încă intacte, și o ușă de metal care dădea în spate.

Hig, baba aia din turn avea vocea exact ca bunică-mea.

Și?

O s-o linșăm, pe ea și oricine o mai fi pe acolo. Fără discuții.

M-a privit. Am dat din cap.

Nemernicii ăia te-au invitat aici cu un motiv fals. Ai văzut toate avioanele acelea prăbușite? Câte avioane crezi că au căzut în capcană?

O mulțime. Tone. Este cea mai mare pistă către Los Angles între Denver și Phoenix.

S-a lipit de zidul de cărămidă.

De ce? a întrebat.

De ce fac asta?

Doar nu pentru combustibil. Jumătate dintre avioanele acelea au ars. Nici pentru *carne*. Doar dacă nu le plac arsurile.

Unii mai și supraviețuiau. Și poate că nu erau chiar grav răniți. Iar uneori, avioanele nu ardeau. Nu de tot, iar uneori deloc. Aveau provizii, mâncare, arme. Miei. *Baaaa*.

În fine... și ce-au făcut cu amărâții de supraviețuitori?

Tăcere. A făcut un pas dincolo de colțul clădirii și am auzit o împușcătură. M-a împroșcat tot cu praf de cărămidă. Am crezut că l-a luat în plin. A căzut pe spate. L-am tras pe pipăite și l-am lipit de mine.

Rahat. Încep să-mi pierd îndemânarea, Hig. Mersi.

Era bine. Respira greu. M-am șters la ochi.

Asta fac ei, Hig. Îi doboară unul câte unul. Ies din avionul prăbușit răniți, năuciți, neștiind ce li s-a întâmplat și... bang. Sau îi folosesc cine știe la ce. Bine, acum chiar sunt furios.

Și-a descheiat cămașa peticită, a analizat terenul din spatele nostru și a luat o bară ruginită de metal de vreun metru. A atârnat cămașa pe ea.

Întinde asta dincolo de colț când îți spun eu. Sus, așa. Să ajungem la clădirea următoare. Nu te mișca de aici decât dacă-ți spun eu. A tras bolțul, a verificat dacă are glonț pe țeavă și s-a ghemuit pe pământ; apoi a zis: Trei, doi, unu, acum!

Am ridicat cămașa, imediat a venit glonțul, bang, iar el a luat-o din loc. Alerga spre ușa din spate cu spinarea îndoită, cu fente și în zigzag, iar alte două împușcături au explodat pe asfalt în spatele și în fața lui. A ajuns în umbra clădirii, într-un loc de unde nu mai putea fi zărit de sus, și a parcurs la pas restul drumului până la ușă. S-a întors, mi-a făcut semn cu degetul că e în regulă, apoi a deschis ușa și a dispărut înăuntru. Al naibii Tataia! Sper să pot alerga și eu așa când voi fi... ce vorbesc eu?... de vârsta pe care-o am. N-aș putea alerga niciodată așa. La naiba. Am tras cămașa înapoi. Era ditamai gaura în partea de jos, repetată în pliurile cămășii împăturite. Bine țintit. Au. Am așteptat. Un minut, două, apoi am început să număr așa cum făceam pentru Bangley. La două sute am început să mă întreb

ce se întâmpla. La două sute douăzeci și trei: o împușcătură. A răsunat deasupra aeroportului ca un clopot. O singură bătaie. Cu ecou, apoi a dispărut. Era împușcătura din arma de .308 a lui Tataia. Cunoșteam sunetul. Jumătate de minut mai târziu, ușa din spate de la FBO s-a deschis, iar Tataia mi-a făcut semn să merg într-acolo. Am alergat. Și-a ridicat mâna în aer de parcă mi-ar fi spus *Nu te grăbi.*

Ce naiba? Ce s-a întâmplat?

Un prost, asta s-a întâmplat. Ferestrele alea din turn sunt groase și antiglonț. Au fost create astfel după 11 septembrie. Dar trebuie să poată trage pe undeva. Așa că au orificii pe unde se poate trage. Ca un fort medieval. Imediat ce am ajuns înăuntru, mi-am dat seama că aveam tot timpul din lume ca să îmi planific tragerea.

Mă holbam la el.

L-ai împușcat printr-un port de tragere? Adică prin luneta lui?

A scuturat din cap. Nu. S-a dovedit că au două porturi de tragere, unul mai înalt, poate la nivelul pieptului, pentru țintele la distanță, și unul pentru unghiul direct în jos, care să acopere baza turnului. El se uita prin cel de sus, așa că eu am tras prin cel de jos. Vrei să arunci în aer ușa să le faci o vizită?

La naiba, Tataie.

Împușcase pe neașteptate pe cine o fi fost acolo. Printr-o gaură de vreo patru centimetri.

O, da. Am traversat zona. Ușa de la baza turnului era din metal greu, vopsită în verde.

Și-a deschis o centură uzată de la brâu și a scos două bețe de dinamită pe care le-a lipit unul de altul cu scotch.

Le-am păstrat pe astea. Pare un moment bun să le folosesc.

Le-a prins de ușa grea din metal în partea cu balamalele, aproape de pământ, le-a aprins și s-a dat înapoi. Ne-am ascuns în Jet Center ca să fim siguri. Apoi au explodat. Bucățele mici de asfalt se loveau de ferestre. Mi-au amintit de sunetul făcut de un camion pe un drum cu prundiș. Ne-am dat înapoi. Ușa

atârna de balamaua de sus, ca un metronom trist în fumul gros. Tataia stătea în uşă ca un mesager nesigur.

Dă-mi arma ta, a zis. Te superi?

I-am întins-o, iar el mi-a dat-o pe a lui.

Va fi mai bine aşa pentru ceea ce avem de făcut.

Reflex: a tras mânerul încărcătorului, a verificat dacă avea un glonţ pregătit şi a fixat arma pe mod automat. Nu că n-ar mai fi făcut asta înainte. Abia aşteptam să i-l prezint lui Bangley. La asta mă gândeam, şi chiar mă amuzam imaginându-mi prezentările în timp ce Tataia urca primul rând de scări cu arma gata de tragere, cu atenţie sporită. Treptele erau din oţel acoperit cu beton şi scoteau un fel de *tong tong* atunci când le urcam alergând. Erau cinci etaje. La fiecare etaj îmi spunea să rămân pe casa scărilor şi să îl acopăr în timp ce el intra pe uşă. Deschidea repede fiecare uşă, apoi mergea mai departe – şi astfel am urcat fiecare etaj. Mă sprijineam de perete, respirând greu.

O să-ţi placă decoraţiunile din locul acesta.

Îmi şi imaginam. Uşa de sus, de la camera de control, era încuiată. Evident. A tras un glonţ în lacăt şi a deschis uşa. Mirosul. Un adevărat obstacol. Am înghiţit şi am scuipat. Erau pisici peste tot. Înspăimântate de împuşcături, alergau peste tastatura radarului, peste panourile de comandă, se arcuiau şi mieunau pe fundalul monitoarelor negre moarte. Vărgate şi negre, siameze cu ochi albaştri.

Aerul era greu din cauza mirosului de urină de pisică şi era încărcat de lumina care intra prin ferestrele murdare, infuzată cu verde ca un acvariu. În partea de vest, pe unde venisem şi noi, unde ştiam că trăgătorul stătea răsturnat pe o parte în spatele ferestrelor ranforsate, se afla un bărbat care se îneca şi plângea. Îşi ţinea maţele împrăştiate pe jos. Sângele îi ţâşnea din spate, se aduna într-o băltoacă şi curgea pe duşumea sub forma unei panglici sinuoase ca un pârâu.

Era un moşneag, mai bătrân decât Tataia. Avea barba albă, iar părul grizonant, lăsat lung, era acum murdar şi ud din cauza sângelui de pe pardoseala de oţel pătată. Sigur era cel care

sunase prima dată, cel pe care îl auzisem cu ani în urmă. Purta izmene. Șapca îi sărise în mijlocul încăperii. Avea niște înscrisuri cu galben Peoria Jet Center, Service in the Heartland. În plus, pe lângă greață, mi s-a făcut pielea de găină. Nenorocitul. Cei din Heartland veniseră către vest căutând un refugiu sigur din calea gripei și dăduseră peste cablul tâmpitului ăstuia. Probabil. Arma era aruncată la câțiva metri de șapcă. O pușcă AR-10 cu țeavă lungă. Pisicile mieunau tare, într-un stil panicat, așa cum auzi în sala de așteptare a unui cabinet veterinar. Bătrânul horcăia, se îneca, suspina. Una dintre pisicile mai îndrăznețe lipăia deja din pârâul sângeriu.

Samuel! Un țipăt ascuțit. *Sammy, Sammy al meu, Sammy al meu!*

Am sărit. În colț, nu era doar un singur colț, toată încăperea era numai colțuri, având forma unui octogon, în partea de est se afla o femeie în vârstă cu părul prins, pe bune, într-un coc. Era mătușa Bee. Stătea lângă o lunetă așezată pe un tripod și purta, pe bune din nou, o rochie de stambă cu un imprimeu din flori albastre. Avea ochelari cu ramă metalică rotundă. Ar fi putut fi bibliotecara de la școală, bunica sau chipul de pe eticheta unui sirop pentru clătite. Stătea lipită de un monitor, paralizată, cu fața către trăgătorul care probabil că fusese soțul ei, cu mâinile prinzând aerul în zona pieptului și cu gura deschisă într-un țipăt. Tataia a împușcat-o. Fix în frunte. Douăzeci de pisici au început să sară frenetic prin turn, apoi să înghețe în diverse poziții de teroare arcuită. Astfel a scăzut la jumătate nivelul decibelilor din camera cu ecou. Acum nu mai erau decât pisicile și bătrânul.

Tataia s-a îndreptat către el și s-a așezat pe vine.

Gata, spunea bătrânul înecându-se. Avea privirea grea. Încețoșată precum pelicula pe care o prind ochiurile fierte. *Trage*, cerșea el.

Tataia l-a întrebat cum a întins cablul.

Ce...? a zis el, scuipând o gură de sânge.

Cablul. Cum l-ai întins?

Exc...

Excavator?

Bătrânul a vomat afirmativ.

Combustibil? Unde e? Ai de 100LL?

Trage, te r...

Unde e?

Rez es...

Rezervorul de la est?

Da...

Tataia a apucat o legătură de chei prinse de cureaua bărbatului.

Asta e cheia?

Auuuuuuuuuuuuu...

Asta e cheia?

Da...

Du-te naibii.

Apoi, Tataia l-a împuşcat. Eu am înghiţit cu noduri.

*

M-am mai uitat pe fereastră o dată înainte de a alunga pisicile, duhoarea... Acoperişul de la Jet Center era acoperit de panouri solare. Ca la Erie. Asta era sursa de alimentare cu apă şi combustibil, asta alimenta şi radiourile, şi farul. Pompele de motorină se aflau jos, la mai puţin de o sută de metri. Aveau o priveliştе bună de aici, aşa se protejau. Supravieţuitori? De la vreunul dintre avioane? I-ar fi putut ţinti de la distanţă; sau Mătuşa Bee ar fi putut apărea la fereastră ca un actor, ar fi făcut cu mâna ca o bunicuţă îngrijorată şi le-ar fi făcut semne să urce. Destul de uşor. La naiba.

*

Înainte de pleca din turn, Tataia m-a invitat în apartamentul de la etajul trei. Am zis că nu vreau să văd. Mi-a răspuns: O să vrei să vezi. Pisicile deja îşi făceau drum în jos. L-am urmat.

Aţi fost vreodată în rulota unui pensionar? Genul de rulotă pentru care oamenii îşi vând casa? Care sunt exagerat de curate,

cu patul acoperit cu o pătură colorată, poate cu un model cu floarea-soarelui, și cu un ursuleț de pluș pe pernă? Cu trandafiri de mătase într-o vază de sticlă așezată pe masa de furnir? Cam așa arăta. Un dormitor mic de o persoană, fără ferestre, cu o mochetă imaculată întinsă de la un perete la altul, fără pisici. Cu o excepție. În camera care ar fi trebuit să fie sufragerie, unde ar fi trebuit să se afle televizorul, un perete era plin de cuiere și pe vreo sută din toate acestea atârnau șepci, majoritatea de baseball, cu sigla FBO, centre de servicii aeriene, specialiști în aviație pentru toate chestiile – cilindri, elice, acoperișuri, din fiecare colț al țării. Restul pereților erau acoperiți de rafturi. Pe rafturi, alternativ, se aflau perechi de ochelari – de soare, de citit, bifocali, de toate felurile – și păsări împăiate grosolan, din toate speciile. Erau păsări cu penaj fanat, împăiate cu un fel de umplutură fără armături, cu ochii cusuți fără îndemânare – bufnițe, mierle, coțofene, vrăbii, rațe. Și ghiduri pentru păsări: Petersen, Golden, National Geographic, Sibley. Păreau să fie toate cele care fuseseră publicate în ultimul secol.

Hobby-urile încă sunt puternice, a spus Tataia. Asta e o ușurare.

Corect.

*

Am alimentat aproape ca înainte – doar am pornit stația, am auzit pompa electrică și am privit cifrele rulând litrii de benzină. Am verificat culoarea, nivelul apei și particulele cu un tub transparent de plastic pe care-l aveam mereu cu mine. Am mai găsit șase canistre de cinci galoane și le-am umplut și pe acestea. Am pornit motorul. Avionul rula frumos, semn că motorina era bună. Am decolat. Tataia a spus: Jos! La ora două. Am privit într-acolo. Trei bizoni pășteau la capătul pistei, cu blana peticită și zdrențuită din cauza iernii.

*

Bizonii se îndreaptă către vechile lor locuri, la fel și lupii, și cornutele mari. Păstrăvii au dispărut, la fel și elanii, dar. Am

văzut egrete în amonte pe pârâul lui Jasper şi vulturi pleşuvi. Sunt o mulţime de şoareci în lume, o mulţime de şoimi. O mulţime de ciori. Iarna, copacii sunt plini de ele. Cine are nevoie de decoraţiuni de Crăciun? Kilometri întregi de păduri uscate, dar molizii înverzesc iar, la fel şi brazii, şi plopii.

*

Am zburat pe deasupra. Vântul sufla şi se agita în apropiere de locul unde fusese fereastra mea. La Kremmling, pe dealurile din spatele fermei Gore, era un incendiu imens. Era de dată recentă. Am văzut fulgere, care au lovit şi au aprins copacii de pe margine. Am zărit căprioare care alergau în sus, spre dealuri.

Uite! a exclamat ea.

În spatele căprioarelor se afla un grizzly. Ursoaica înainta în salturi, coborând pe labele scurte din faţă, apoi se oprea, încercând să ghideze doi pui înspăimântaţi. Îi mâna încetişor din spate.

În apă, pe fâşia plată de deasupra canionului, căprioarele înotau.

*

Mă gândeam la o pictură pe care o văzusem într-un muzeu de istorie naturală din Denver – un grup de dinozauri de diverse specii, parcă şi triceraptori, care alergau pe o câmpie mânaţi de un incendiu, în timp ce câţiva vulcani erupeau în fundal. Mă întreb dacă puteau alerga la fel de repede precum ursoaica sau căprioara.

*

Scaunele se legănau pe telegondolele de la Winter Park. Copacii tineri aproape atingeau scaunele. Aveam suficient combustibil cât să ajung la Erie, dar doar atât. Voiam să aterizez şi să mai vărs încă o canistră. Să fie, acolo. În caz de ce? Am survolat o porţiune goală de autostradă din vestul oraşului-staţiune. Am aterizat şi am oprit în apropiere de clădirile de la periferia oraşului. M-am întins şi am turnat canistrele de combustibil.

Stăteam cocoțat pe aripă, iar Tataia mi le întindea. Capătul orașului se afla la o depărtare de doar șaizeci de metri; mai existau un centru de recreere, o stație Sinclair, o cabană țipătoare: Helga's German Food and Spirits. În mod absolut miraculos, orașul nu arsese.

Cima stătea în mijlocul drumului, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, privind fix. Părea a fi în continuare în stare de șoc. Lumea de dincolo de canionul lor. Lumea goală, care ardea. Clădirile intacte erau cele mai înspăimântătoare. Pentru mine. Pentru că arătau aproape normal, pentru că aveau ecou. Reverberau ca un clopot la mult timp după ce sunetul dispărea.

Vreau să intru, a zis.

Arăta ca un turist spre restaurantul nemțesc.

Acolo?

Da.

Cu cât alimentăm și decolăm mai repede, cu atât vom fi mai în siguranță. Însă e gol. Deși nu se știe niciodată.

Vreau să intru.

Am ridicat din umeri. Tataia era adâncit în propria reverie, privind de la distanță, oarecum transfigurat, către Gore Range și Never Summers. Te poți obișnui cu multe, dar poate nu și cu asta. Dintr-odată. Am fluierat și i-am spus că ne întoarcem în câteva minute, am luat arma automată și am urcat autostrada stricată de înghețuri. Din crăpături creșteau smocuri de iarbă și salvie și vlăstare de plopi. Câteva șopârle mici fugeau speriate. Mergeam cu soarele în față, care atârna de zăpezile de pe Divide. Oricum, acolo încă mai era zăpadă.

Îți plăcea mâncarea nemțească?

Mă simțeam de parcă aș fi fost la o întâlnire, ceea ce era ciudat. Canionul îi izolase de mult mai multe decât de lipsa activității sociale.

Nu-mi plăcea deloc.

Aha.

S-a întins și m-a luat de mână. Nu mă duc nicăieri, Hig, a spus. Unde să mă duc?

Într-o mulțime de locuri, m-am gândit, dar n-am spus nimic. În lumea cealaltă, de exemplu. Sau departe, în interiorul tău. Într-o mulțime de locuri în care nu te poate urma cineva.

Mi-am ținut gura. Ușa era deschisă; de fapt, nici nu exista ușă. Poate că o arseseră în cămin odată cu mobila. Ferestrele aveau obloanele trase. Cineva intuise un final tragic și planificase să își apere afacerea, economiile de o viață. Semnele acelea de speranță care erau acum ciudate, perverse chiar. Am intrat.

Nu arseseră și mobila: toate mesele și scaunele grele din lemn erau adunate în întuneric, cuminți și solide. În mijloc era un loc pentru foc, un cămin rotund cu margini de piatră, piesa centrală necesară a oricărui designer apres schi fără imaginație. Probabil că în bucătărie erau și vase de fondue. Aproape de fațadă, unde bătuseră ploaia și zăpada, lemnul era pătat și răsucit, dar în spate erau doar praf uscat, urme și fecale de șoareci. În spate se aflau un bar greu din stejar, scaune înalte de lemn și o oglindă pătată și intactă. Reflecta lumina care intra pe ușă ca un iaz vărsat într-un pârâu în apropierea apusului. Cima a ezitat, apoi a înaintat și s-a așezat la bar, privind în oglinda mare. A dat înapoi câțiva pași, s-a oprit brusc, cu brațele îndepărtate de corp, iar mie mi-a evocat imaginea unui copil la serbare, care a uitat pașii de dans. Complet inexpresivă. Sau a unei fete crescute la fermă care intră într-un bar nou, o fată de pe dealuri, intimidată, care nu știe ce să comande, cum să comande. S-a privit, apoi a izbucnit în lacrimi.

*

Cine era bărbatul acela zdrențăros, voinic și bărbos care o ținea de mână? Tu ești, Hig? Arăți la fel de peticit și zdrențăros precum bizonii aceia rebegiți de iarnă. Îți lipsește un dinte. Arăți ca un jucător de hochei fără cască.

*

Nu știam. Eram ușor emoționat când am trecut de ultima cotitură, munții Rocks. Înainte îi spuneau „parcul aviatic" de

parcă ar fi fost cine știe ce. Nu și pentru mine – niciodată. Adică se afla la o altitudine ridicată și era vorba totuși despre Continental Divide, unde aproape tot timpul era zăpadă, un loc nenorocit dacă se întâmpla să pierzi un motor pe orice fel de vreme, pentru că era departe de primele locuințe, printre pinii uscați de mult. De ambele părți, se întindea Winter Park sau Nederland. Întotdeauna păstram o distanță de șase sute de metri, zburând atât de sus, încât uneori rămâneam fără aer, dar era tot timpul în regulă. Dar. Acum *era*... cine știe ce. Cum altfel? Am pus ochii pe locul jos din trecătoare unde vechiul drum pentru jeepuri șerpuia printre stânci și petice de zăpadă, am privit cum se ridică platoul dincolo de canion, am privit cum se ridică și se desfășoară precum steagurile acelea pe care le ridicau la Olimpiade și l-am zărit dincolo de fortăreața finală a dealurilor: bătrânul Erie, cu pista care se zărea deja la sudul turnului ce nu mai licărea, cu panglica de pistă întinsă ca un covor roșu special pentru mine. Aveam emoții pentru reîntâlnirea cu Bangley, dar asta era situația. După socoteala mea, trecuseră mai bine de șase săptămâni.

*

Acum coboram peste dealuri, îndreptând Bestia către Erie. Intenționam să ajung la panta care se ridica precum un poster de cealaltă parte a autostrăzii interstatale, aflată la douăzeci și patru de kilometri de locul unde intenționam să ajung și care m-ar fi dus direct în mijlocul câmpiei. Priveliștea mi-a adus aminte de mine la optsprezece ani: întoarcerea la căsuța mamei din Hotchkiss. O luasem prin surprindere. Mersesem pe jos pe drumul șerpuitor, la apus. Emoția reîntoarcerii acasă, teama că nu aveam să găsesc ceea ce mă așteptam să găsesc. Inima îmi bătea cu putere. O simțeam în timp ce încerca să concureze cu zgomotul motorului, cu mugetul jos și cu vibrația din momentul în care am apăsat maneta pregătindu-mă de aterizare.

La cei doisprezece kilometri de preerie ai noștri. Dincolo de ultimii copaci, ultimii pini verzi care înaintau înspre prerie ca

nişte santinele dezorientate, perimetrul nostru, marja noastră de siguranţă, apoi am zărit turnul, cel pe care îl construisem împreună. Puntea de tragere a lui Bangley, cerdacul unde ţinea rezerva de mortiere – zburam acum deasupra zonei, fără a privi cu prea mare atenţie pentru a vedea oasele, leşurile lăsate neîngropate şi risipite deja de lupi, de coioţi şi ce-or mai fi fost. Dacă mă uitam mai de aproape, aş fi putut zări pata albă a vreunei coaste sau a unui scalp. Şi am avut un sentiment ... ce fel de sentiment? Simţeam ceva pentru Bangley, despre care mi-am dat seama în acel moment că devenise familia mea. Pentru că, aşa cum mă întorsesem acasă la mama în urmă cu douăzeci şi doi de ani, acum mă întorceam la el. Nu la soţia, la copilul sau la mama mea, ci la Bangley, cu vocea lui gâjâită. Pentru care era o mândrie să fie un nenorocit căpos tot timpul. Şi am avut o senzaţie de teamă, de retragere. Dacă era furios pe mine?

Emoţiile mă copleşeau. Şi apoi am simţit o frică teribilă. Când am coborât la o mie de metri şi am zburat pe deasupra râului lucitor care scăzuse, dar încă mai curgea, apropiindu-mă de capătul din sud al pistei şi văzând rămăşiţele carbonizate ale caselor, am zărit temeliile, o jumătate din hangarul meu smuls ca de o tornadă şi ars.

III

Casa lui Bangley, aflată la o sută de metri către nord, cea cu magazinul de arme din sufrageria murdară şi cu fotografia de la schi a familiei blonde, era încă în picioare, dar ferestrele erau sparte şi în jurul dormitorului de la al doilea etaj, care era ciuruit, se zăreau urme de incendiu, în timp ce lângă era o ditamai gaura în acoperiş. O, la naiba. Rahat, rahat, rahat.

Tataia îşi îndreptase spatele şi acum stătea alert pe rucsac; am aruncat o privire în spate şi şi-a dat seama că ceva nu era în regulă. Cima mă ţinea strâns de coapsă şi n-am putut s-o conving să se îndepărteze de fereastră şi să nu îşi mai ţină faţa lipită de geam ca un copil de acvariul cu rechini.

Înainte de a ateriza, am coborât şi am dat roată pe deasupra grădinii. Era în continuare acolo, neatinsă. Apa continua să curgă peste bornele de la capătul grădinii şi încă mai era apă în jumătate dintre şanţuri.

Dar. Chiar şi de la înălţimea aceea, puteam vedea buruienile. Umpleau spaţiile neirigate, urcau şi înconjurau marginile ridicăturilor de pământ.

Am tras de mâner şi am urcat ceva mai sus. Am virat apoi la stânga, încercând să ajung în mijlocul câmpiei, şi am aterizat exact lângă casa lui Bangley. Am apăsat butonul principal.

Pfff... Am oprit motorul. Bestia abia se oprise când am deschis uşa, am sărit din avion şi am alergat către casă.

Uşa din faţă era deschisă şi se legăna uşor în briza lejeră.

Bangley! Bangley! Hei! Eşti aici? BANGLEY!

Am fost şocat de forţa strigătelor mele. Parcă eram un străin.

Am dat buzna în atelier. În mod ciudat, fereastra mare care dădea spre munţi era intactă, dar se vedea un şir de găuri de

gloanţe pe diagonală, pe peretele de deasupra căminului. Fotografia familiei blonde era neatinsă pe noptieră. Instrumentele lui Bangley erau acolo unde le lăsase, ţeava şi rezervorul unui Sig Sauer .308, una dintre armele lui preferate, suspendate deasupra mesei de lucru.

Doamne.

Tataia era în spatele meu.

Partenerul tău, a zis. Am ştiut de la primul nostru interviu că trebuie să fie un nenorocit, altfel cum ar fi putut un tip ca tine...

S-a oprit.

Nu îşi imaginase niciodată asta.

Bangley!

Disperat. Pentru prima dată am simţit cum mă cuprinde disperarea, ca un miros greu. Ciudat. Nu ştii niciodată ce simţi faţă de cineva până când nu îi găseşti casa distrusă.

Am tresărit. Am simţit mâna lui Tataia pe umăr.

L-au prins aici. Lucra. În timpul zilei. Nu s-a aşteptat niciodată la un atac în miezul zilei. Au venit prin faţă, a supravieţuit primului atac şi s-a luptat cu ei. S-a luptat până când a putut să se retragă, apoi a urcat unde avea o perspectivă mai bună, un unghi mai bun, şi a luptat de acolo. Probabil că doar vreo doi dintre ei aveau arme.

Am urcat repede scările. Inima îmi bătea nebuneşte. Ce aveam să găsesc sus? Nu urcasem niciodată acolo. Holul decorat cu fotografii ale familiei blonde. La schi, pe mare, într-un bungalou din bambus, palmieri, un laborator galben dintr-un câmp cu flori. Am văzut toate astea în fugă, în timp ce parcurgeam holul alergând pe covorul gros, oprindu-mă o dată ca să mă orientez către faţa casei, unde ar fi trebuit să fie dormitorul. Camera de aici. Am deschis larg uşa, parţial închisă.

Camera copiilor, a unui băiat. Un poster cu Linu Linu în bikini deasupra patului, care era acoperit cu o pătură cu un model cu cowboy pe cai înşeuaţi. Câţiva fluturi erau prinşi în nişte cadre pe pereţi şi o chitară electrică zăcea într-un colţ.

Niște schiuri de slalom. O placă de surf prinsă de tavanul înclinat, un desen de un verde intens al unui șarpe într-un copac și o Evă goală pe jumătate stând întoarsă, cu sânii abia acoperiți de bucle: SIN SURFBOARDS. Un poster semnat NASCAR. Mașina nr. 13.

Două săgeți de vânătoare adevărate erau aruncate în poster și peretele de deasupra era distrus de găuri de gloanțe.

Două cutii de Copenhagen și o cutie de cafea Folgers folosită pe post de scuipătoare pe podea, lângă pat. Binoclul pentru vedere de noapte și două pistoale Glock agățate de tocuri într-un cuier de pălării. Doamne. Era camera fiului, ocupată de Bangley. Aici trăia el. Nenorocitul. Era păstrată ca o încăpere din muzeele istorice. M-am gândit la tatăl lui Bangley, cel pe care îl detesta, și mi-am zis: pun pariu că n-a avut niciodată o cameră ca asta. Încerca să se vindece sau își urma instinctul de compensare sau poate că era vorba despre ceva mai ciudat, cine știe, locuind în muzeul acesta, în camera asta de joacă. Iar prin acoperiș intra soarele. O gaură de un metru. Niciun semn de explozie – cum s-o fi format? Aproape că am călcat într-o gaură similară din podea. Prin minte îmi treceau întrebări care se loveau una de alta precum mașinile într-un concurs NASCAR. Fereastra era arsă. Lângă pervaz, de-a lungul pereților, erau câțiva saci cu nisip. Nici urmă de Bangley, ceea ce, pentru moment, era un semn bun.

Stăteam în mijlocul camerei încercând să inspir, trăgându-mi sufletul. M-am dus la fereastra fără geam și am privit în jos către pantă, către aeroport, și n-am putut să îmi rețin o criză de râs.

Vedea aproape totul de aici: movila joasă de pământ de lângă pistă, unde dormeam cu Jasper, fix lângă tomberonul pe care îl trăsesem de lângă casă, casa mea care era o momeală. Vedea veranda și ușa din față a casei, vedea de-a lungul șirului de avioane ruginite, două laturi ale clădirii FBO, ușa de la hangarul meu. Vedea totul și tocmai din acest motiv alesese camera asta. Nu îmi trecuse niciodată prin minte, nu știu de ce.

Sau că, atunci când îl sunasem noaptea din cauza alarmei activate de un intrus, putea vedea întreaga scenă de aici, prin lunetă. Ar fi putut ști câți erau ascunși în spatele tomberonului, ce duceau cu ei, câți erau poate mai în spate, știa totul înainte de a ajunge la movila de pământ și probabil că plănuia deja pe cine să ucidă mai întâi și cum. De aceea nu era niciodată surprins, tot timpul mi se părea mult prea relaxat. La naiba. Și sacii de nisip. Probabil că ar fi putut trage cu una dintre puștile lui cu lunetă exact din locul acesta. Nemernicul de Bangley. Care era distanța? Poate două sute șaptezeci de metri. Ușor. Pentru el. Și simțeam, stând acolo, cum se ridică în mine un sentiment de revoltă și de admirație și, trebuie să recunosc, poate și de dragoste, pe care ajunsesem să îl nutresc pentru individul acesta dement.

Era bun la o singură chestie, cu adevărat bun, iar cu restul se descurca oarecum. Presupun că și asta era o strategie. Și mă susținea întotdeauna. Fără ezitare, fără greș. Și cu mai ce? Cu generozitate. Vreau să spun, dincolo de orice limite. Nu mă lăsase niciodată să știu de fapt cât de stăpân era pe situație. Așa că, atunci când am plecat, a știut exact care era gradul amenințării, al pericolului. Probabil că îl putea evalua cu o precizie matematică și mortală, așa cum putea calibra direcția vântului și elevația pentru țintele lui la distanță din turn; știa cu o precizie aproape înspăimântătoare care era pericolul la care se expunea locuind aici singur, fără mine și fără Jasper, apoi doar cu mine, ca un sistem de avertizare. Mă refer la simbioza care se crease și despre a cărei amploare nici măcar nu îmi dădusem seama. Și asta m-a emoționat și mai tare, în timp ce mă gândeam la rezistența lui moale față de plecarea mea. Coșul cu grenade. Faptul că mi-a zis că fac parte din familie. Faptul că mi-a urat o călătorie plăcută și mi-a spus să am grijă nu de dragul lui, ci de al meu.

Și toate celelalte călătorii. De pescuit și de vânat, despre care știa că au mai degrabă un rol recreativ sau psihologic – înțelegând ce importantă era recreerea – și care îl expuneau la un risc mortal. Nu obiectase nici măcar o dată.

Asta era camera lui. Oarecum emoționant. Oarecum ciudat.

M-am întors. Tataia stătea în prag, cu privirea lui cenușie care trecea în revistă obiectele de copil, armele.

Cam asta este expresia supremă a lui Bangley, am spus.

Bine.

Privirea lui Tataia a ajuns la fereastra cu sacii de nisip aliniați.

N-a murit aici.

Tataia a înaintat către gaura care fusese fereastra dormitorului. A privit cu atenție în jos și peste curte.

Aici a fost rănit.

Tataia a luat în mână o bucată de perdea sfâșiată.

Știa că nu putea rămâne aici, că aveau să îi dea foc. Știa că trebuie să plece, așa rănit cum era. Trebuia să se miște și să atace. A fost un bun soldat.

A fost?

Tataia a ridicat din umeri.

Stăteam amândoi drepți. Nu mă puteam mișca. Mă simțeam înghețat.

Și apoi am auzit împușcătura dublă și țipătul.

După aceea am alergat în jos pe hol, pe scări, la parterul distrus și am ieșit în lumina dureroasă a soarelui.

Bestia se afla la câțiva metri depărtare, pe aleea care servea drept cale de acces pentru casele din nord. Cima stătea ghemuită lângă avion, sub aripă, încercând să se facă la fel de mică precum roata.

Tataia s-a oprit brusc și m-am împiedicat de el, aproape dărâmându-l.

Așteaptă.

Și-a dus palma la ochi și a privit. Lângă avion, Cima stătea ghemuită, arătând cu degetul. Către hangarul meu, care era închis. Adică partea care mai stătea în picioare. Nu era rănită, sunetul împușcăturilor o speriase doar.

Și apoi Tataia s-a pus în mișcare.

E el, a spus.

Am accelerat ritmul și l-am depășit din trei pași. Nu știi niciodată ce simți față de cineva până când respectivul nu

moare și apoi reînvie. Am împins ușa de la hangar – cea destinată intrării persoanelor, care era tăiată în ușa principală ce se rabata – și am lovit-o atât de tare, încât am căzut în vechile șanțuri făcute de mine. M-am împiedicat de podeau pe care o acoperisem cu tot felul de covoare persane scumpe, luate din celelalte case, m-am împiedicat atât de rău, încât m-am lovit la spate, la naiba, și mi-am întins tendonul de la un genunchi, ah, apoi m-am ridicat și m-am oprit, rămânând în picioare și chinuindu-mă să mă obișnuiesc cu semiîntunericul.

În tavan erau niște panouri transparente ondulate care serveau drept luminatoare și care îmbogățeau cumva spațiul cu lumină naturală atunci când ușile erau închise. Am văzut canapeaua *Valdez*, scaunul ușor al lui Jasper, banca de lucru, scaunul, în spate locul unde găteam și masa acoperită cu linoleum roșu unde luam deseori masa. Nimic altceva. Doar auzeam. Un zgâriat abia perceptibil, ca un șoarece în perete. Metalic.

Aveam un cufăr cu scule, cu sertare din oțel masiv roșu care se trăgeau, lat de aproape doi metri. Era foarte frumos. Ne luase aproape o întreagă dimineață mie și lui Bangley să îl aducem din hangarul centrului de service, să îl cărăm peste găurile și denivelările produse de înghețuri, iar unde locul era mai rău, îl treceam peste niște scânduri pe post de pod. Avea locul lui de onoare în mijlocul peretelui nordic. Bangley îi spunea Pătratul Roșu. Am nevoie de o cheie de un sfert, spunea. Îți miști fundul până la Pătratul Roșul să-mi aduci una? Te rog. Zgâriatul venea dinspre cufăr, care era îndepărtat de perete. Cizma de lucru a lui Bangley cu vârful ei de metal se zărea de după cufăr. Lângă ea, rezemat de perete, era lansatorul de grenade la care lucra.

Era acoperit tot de sânge uscat. Arăta ca și cum cineva îi aruncase o găleată de sânge peste jumătatea inferioară a corpului. Avea ochii umflați, aproape închiși, și o crustă albă de muci sau de vomă uscată pe partea feței pe care și-o ținea culcată pe braț. Piciorul stâng era îndoit într-un unghi nefiresc. Stătea peste pușca lui preferată de asalt, M4, și ținea mâna stângă plină de sânge pe trăgaci.

Dintre buzele crăpate s-a auzit un croncănit. Cuvintele au ieșit ca o șoaptă abia auzită.

Nenorocitul de Hig.

Asta a fost tot. După care a ridicat mâna țeapănă ca o gheară și mi-a atins barba.

*

A avut apoi perioade alternative în care leșina și apoi își revenea. Timp de două săptămâni. Mai bine chiar. Dacă ar fi murit, ar fi fost din cauza deshidratării sau a pierderii de sânge. Dar n-a murit. Un nemernic rezistent. Știa asta. Cima n-a vrut să îl mute. L-a așezat pe canapea. I-a prins piciorul cu atele acolo unde fusese distrus de un glonț în coapsă, i-a curățat și i-a cusut gaura din stânga, care îi rupsese o coastă și care aproape că îi atinsese stomacul. După-amiaza era foarte cald în hangar, dar nu era chiar atât de rău cu ușa deschisă și cu gaura din peretele dinspre vest. A fost nevoie de patru zile ca să îmi recunoască din nou fața. Preț de câteva secunde. Apoi, cădea într-un fel de comă. Îi dădeam apă și Sprite cu pipeta. În cea de-a șasea zi a deschis ochii pe când Cima îl hrănea și s-a holbat la ea.

Domnul Hig, a zis.

Ea mi-a povestit că a izbucnit în râs. Era ceva în expresia lui: expresia facială a unui om pe jumătate mort. Zicea că era ca un fel de provocare, o provoca să nege totul, nefiind totuși lipsit de un oarece sentiment al conștiinței de sine, ceva ce aducea a umor.

Domnul doctor Hig pentru tine, i-a răspuns ea. Mi-a povestit că i-a susținut privirea o vreme, a dat încet din cap, după care a adormit la loc.

*

Cu fiecare zi care trecea, Tataia se relaxa tot mai mult. L-am luat cu mine în avion și am parcurs circuitul. I-am arătat pietrele de hotar ca într-un tur. Am găsit niște căști pentru el și i-am explicat totul pe măsură ce mergeam. Turnul, râul, distanțele, tot ceea ce putea vedea. Movila înaltă care era șanțul nostru de apărare, singurul vad decent care îl traversa, movila mea

de pământ. Raza de cincizeci de kilometri pe care verificam siguranța drumurilor, familiile.

Atunci când am zburat pe deasupra lor, au ieșit alergând din grădină, din case, din colibe, fluturând din mâini într-un bun-venit al unei gloate zdrențăroase. Copiii țopăiau. I-am numărat: șapte. Cu unul mai puțin, nu eram sigur care dintre ei. Am făcut un ocol, le-am făcut cu mâna și am ridicat un deget. Mă voi întoarce.

Cima spunea că starea lui Bangley era de fapt de terapie intensivă și că avea nevoie de cineva care să îl supravegheze douăzeci și patru de ore pe zi. Făceam cu rândul. Era ceva în legătură cu ea. Ceva care, într-o săptămână, crescuse și înflorise, ceva care hibernase în canion și care acum ieșise la lumină, iar ei îi plăcea ceea ce vedea. E dificil de explicat.

În rolul ei de medic se vedeau clar experiența, competența care nu mai avea nevoie de meditație, o întoarcere la un sens al utilității câștigat cu greu, care în ochii mei o făceau să pară mai mare. Nu știu cum, mai înaltă, mai lată, ca o planetă cu mai multă gravitație decât înainte. Asta pe de o parte. Să privești pe cineva desfășurându-se în domeniul pe care îl cunoaște foarte bine și să îl vezi cum crește. Ador asta. Dar era ceva mai mult de atât. Ca și cum sosirea pe aeroportul acela pe jumătate distrus din câmpii, oricât de diferit ar fi fost față de locurile cu care era ea obișnuită – New York, clar, munții și pajiștile din copilărie –, era un fel de sosire pentru care se pregătise. Vreme îndelungată, fără să o știe. Poate. Nu știu. Mie așa mi se părea. Ca și cum o parte din ea se relaxase, ca și cum s-ar fi dezbrăcat de o piele veche. O coajă a ei care fusese o barieră despre care nici măcar nu îmi dădusem seama. Și, în tot acest timp, se deschisese și înflorise. Ciudat, nu? Nu chiar. Magic. Vreau să zic, să urmărești o persoană renunțând la ceva și apoi înflorind.

N-aș putea să știu la ce anume renunțase.

Îmi plăcea la nebunie să o privesc șezând pe scăunelul pe care îl tăiasem ca să-l aduc la înălțimea canapelei, să o privesc cum se apleacă deasupra lui Bangley și îi vorbește încet, nu ca

un medic pacientului sau ca un preot, ci cu respect, cu umor, ca doi prieteni. Îmi plăcea să o privesc în timp ce verifica atelele, refăcea bandajele, cu mișcări care îi erau mai precise chiar și decât atunci când avea grijă de grădină cu mine – diferența dintre o a doua natură oarecum morocănoasă și siguranța pe care ți-o dau mândria și aptitudinile pe care le stăpânești bine, pe care le-ai dobândit cu multă muncă. Îmi plăcea să o privesc cum își aruncă buclele negre de pe față, cum și le prinde cu un elastic sau cum își întinde brațele lungi și iese în vipia soarelui de vară, traversând pista către locul unde mieii erau închiși într-un țarc construit de Tataia la umbra unei sălcii. Îmi plăcea să o privesc cum se dezbracă și se aruncă în iazul de lângă râu, stând dreaptă așa cum stătuse în prima seară când mă invitase să intru. Era pur și simplu cea mai frumoasă ființă pe care marele Hig o văzuse vreodată.

Dormeam sub cerul liber, pe pământ, așa cum făceam și înainte. Cu Jasper. Dar construisem un fel de protecție din crengi de salcie; deschideam doi saci de dormit și îi întindeam pe o saltea dublă pe care o scosesem din casa mea, cea cu verandă, iar eu dormeam așa cum n-o făcusem niciodată, nu de la dezastru încoace. Deseori dormeam ținându-ne într-o încrucișare de brațe și de picioare pe care n-o mai făcusem vreodată cu cineva. Mă trezeam în toiul nopții, cum mi-era obiceiul, îmi sprijineam capul de brațe, priveam stelele, număram constelațiile și inventam altele, doar că acum o făceam simțind în obraz presiunea cotului ei, pe care îl dădeam încet la o parte, cu părul ei în gura mea, cu coapsa ei peste a mea și cu sentimentul că fusesem cruțat, că eram binecuvântat.

Totuși, în unele nopți, sufeream. Sufeream atât pentru că eram conștient de natura efemeră a fericirii mele actuale, cât și pentru pierderile din trecut. Trăiam cumva pe muchie de cuțit, având în vedere că locuiam într-o câmpie. Cine știe ce atac, ce boală... Acel dublu standard, din nou. Exact ca la zbor: înțepenirea și viteza, seninătatea și pericolul. Felul în care înghițeam

spațiul pe când eram în Bestie, părând totuși că abia mă mișc, sentimentul că mă aflu într-o pictură...

Făceam dragoste ca și cum totul era cumva nou. Poate pentru că trebuia să o facem atât de blând, atât de încet. Uneori mă trăgea, mă lua în ea încet și mă strunea și rămâneam așa nemișcați până când stelele se deplasau în spatele ei și ne mișcam abia perceptibil – era oarecum un fel de conversație care mă umplea de fericire, o bucurie pe care nici măcar nu mi-o puteam imagina.

Tataia a ocupat casa de lângă cea a lui Bangley și a luat o cameră de la etaj care dădea înspre aeroport, și el un mare tactician – parcă erau cumva două boabe într-o păstaie. Și-a izolat singura fereastră cu saci cu nisip și i s-a prezentat lui Bangley într-o dimineață, întrebându-l plin de respect dacă putea împrumuta una dintre puștile lui, Sig Sauer. La vremea aceea Bangley se simțea deja destul de bine – era a zecea sau a unsprezecea zi –, suficient cât să stea în fund pe canapea, să îl analizeze pe Tataia și să vorbească cu buza lui cusută.

Celălalt moșneag, a croncănit Bangley.

Ăsta a fost primul lucru pe care l-a spus.

Tataia a rânjit pe jumătate, un rânjet care i-a tăiat fața în două, iar eu mi-am zis: La naiba, aproape că și zâmbesc la fel. Bangley avea mâinile bandajate și Tataia s-a întins și l-a atins pe braț. Gestul era emoționant și respectuos.

Ai avut ditamai lupta aici.

Bangley îl privea fix, cu privirea aceea care putea tăia și care vedea caleidoscopic. Nu a spus nimic.

Au fost vreo zece sau doisprezece, nu? Poate vreo trei aveau arme.

Paisprezece, a răspuns Bangley. Paisprezece și patru.

Tataia a încuviințat.

Ce-a trecut prin acoperiș?

O rachetă. Sau o chestie de genul. Aveau un fel de tun ușor.

Și-au luat morții.

Bangley s-a străduit să ridice din umeri.

Presupun, a croncănit el. După câteva clipe de tăcere, a adăugat: S-au adunat deodată.

S-a înecat și și-a dres glasul.

Au crezut că am murit. În casă. I-am lovit cu lansatorul de grenade. Am ucis doi în drum spre hangar. A fost suficient. Pentru ei.

Bangley îl studia pe cel despre care bănuia că era noul lui prieten.

Unde ai lucrat? a zis într-un final.

Trupele marine SEAL, a răspuns Tataia. Afganistan. Și alte locuri.

Bangley a dat din cap abia perceptibil.

Erau îmbrăcați ca niște mongoli nenorociți. Șase erau femei. Aveau arcuri. Știau cum...

S-a oprit și și-a rotit ochii, scotocind prin minte ca să-și aducă aminte. Corpul îi era cuprins de un tremur ușor.

Tataia aștepta. Dacă ar fi știut careva...

Mă întrebam..., a spus el într-un final. Am ocupat casa dinspre nord-est. Mă întrebam dacă pot împrumuta o vreme Sigul tău. Cât timp ești în spital.

Lui Bangley i-a luat câteva clipe ca să se concentreze din nou. Apoi a dat din cap pe jumătate. E fata ta? a venit răspunsul lui.

*

Am dus-o să vadă familiile. Voia să meargă imediat după ce am aterizat cu Tataia. Și-a luat trusa medicală. Am aterizat pe șosea și ei au apărut de peste tot, unii alergând, alții abia putând merge, adunați ca o liotă de zdrențăroși de-a lungul liniei de carantină din curte. Am ieșit din avion și le-am văzut expresia de pe chip în timp ce Cima se apropia. Ochii cu cearcăne adânci se deschideau plini de surprindere, gurile rămâneau deschise, cei mai mici ca niște căprioare curioase și pe jumătate speriate, cu capetele înainte. Dacă ar fi avut urechi care să se ciulească, așa ar fi făcut. Privirile pe care le aruncau mamelor lor, entuziasmul.

Cima a păşit peste linia de demarcaţie şi, ca la un semn, toţi s-au dat înapoi jumătate de pas, aproape speriaţi, şi au lăsat un spaţiu deschis în faţa ei. Ea le-a întins o mână lungă, puternică, plină de contuzii.

Este în regulă. Sunt medic.

De parcă asta ar fi explicat ceva. Le-a zâmbit. Şi-a dat seama cât era de absurdă şi de arhaică afirmaţia ei.

Bună, sunt Cima.

Poate că era din cauza vânătăilor, a unui sentiment subtil de fragilitate, a faptului că supravieţuise unei boli cumplite. Le-am privit chipurile. Câţiva i-au făcut cu mâna, au dat din cap în direcţia mea, mi-au zâmbit, dar. O studiau cu o fascinaţie şi cu o curiozitate care aproape că depăşeau frica, cu ceva ce aducea a bun-venit. Adresat unei persoane care cumva era ca ei, dar nu ştiau în ce fel. Dar şi diferită totodată, suficient de diferită cât să dea naştere unei surprinderi teribile. În fine. Erau menoniţi. Spiritele erau normale în doctrina lor. Iar eu îmi ziceam că sunt îngerul vestitor. Stăteam acolo în curte pentru prima dată, neştiind ce să fac cu mâinile mele mari, simţindu-mă ca un fel de ficat tocat, râzând şi spunând chestii idioate.

Şi. Ea era medic. Însă.

Cima, am strigat-o.

S-a întors pe jumătate.

Ei...

Ei. Evident că ştia că erau contagioşi. Discutasem despre asta în urmă cu câteva minute.

A întins mâna, un gest care spunea că totul e în regulă, dar care îmi indica oarecum s-o las în pace, iar eu a trebuit să râd din nou. Cum se schimbau vremurile. Au închis spaţiul din jurul ei într-un cerc şi am ştiut că deja îi cuceriseră sau îi câştigase, că o iubeau aşa cum o iubeam şi eu, am ştiut din primele momente.

Copiii au făcut câţiva paşi înspre ea, i s-au agăţat de cămaşă, o fetiţă, cred că o chema Lily, Lily i s-a prins de picior, aşa cum un pui de urs se agaţă de un copac.

Bună! am auzit-o pe Cima zicând. Cum te cheamă? Și pe tine? Și băiețelul ăsta frumos...

Minunea de a fi atins de un străin. De a nu mai fi un paria de neatins.

Eram îngrijorat, dar. Scena aceea aproape că merita tot ceea ar fi putut să se întâmple după.

S-a instalat într-o cameră din vechea fermă, care probabil că se numea în mod demodat salon, și i-a văzut pe toți. Și-a pus niște mănuși de latex. Le vedeam întinse pe mâinile ei în timp ce deschidea ușa bucătăriei și îl chema pe următorul. Cu blândețe. Probabil că avea un teanc întreg în geantă. A cusut tăieturile adânci, a pansat răni, a cerut găleți de apă caldă. I-a dat sfaturi unei femei însărcinate în luna a șasea sau a șaptea. Știam că a consolat un bătrân al cărui plânset se auzea de dincolo de ușa bucătăriei. Mi-a spus că este în regulă să trec linia, să mă amestec printre ei, era o percepție eronată. Ca hepatita C, a zis. Așa cum era HIV-ul. Transfer de fluide, de sânge. Altminteri....

Percepția eronată care le salvase viețile. Însemnele mari prinse de-a lungul gardurilor de la marginea câmpurilor lor pe care scria BOALA SÂNGELUI. Teroarea pe care o trezeau cuvintele acestea. Adevărul era ușor de observat pentru oricine avea un binoclu: corpurile îndoite de parcă ar fi fost răpuse de un vânt puternic, mișcările lente, ochii înfundați în orbite. Asta îi ținuse la distanță pe toți atacatorii, le păstrase viețile în timp ce boala îi ucidea.

Am zburat înapoi în tăcere, în pofida faptului că ne funcționau căștile.

În noaptea aceea am stat pe movilă unul lângă celălalt. Amândoi întinși pe spate, studiind zonele cu nori luminoși care se desprindeau din piscurile munților. Norii erau scăldați de un crai nou și se zguduiau din cauza fulgerelor. Îi priveam în timp ce treceau pe deasupra noastră și speram ca o ploaie zdravănă să ne alunge în hangar ca să fim colegii lui Bangley. Era nevoie de ploaie. Cima a spus:

La sfârşit au existat câteva studii. Câteva rapoarte destul de convingătoare.

Despre boala sângelui?

Mda...

Am aşteptat.

Ele sugerau că începutul bolii autoimune este accelerat de o scădere a capacităţii sângelui de a-şi produce vitamina D. Un mecanism cu adevărat curios. Ca SIDA cu celulele T. Vreau să spun, dacă există vreo analogie cunoscută.

A făcut o pauză în care a privit norii.

Ador când vorbeşti aşa.

Mi-a dat cu cotul în ureche.

Nu au existat dovezi cum că ar fi adevărat şi reversul. Nu au ajuns atât de departe. Totul era atât de nou...

Vitamina D ar putea încetini procesul?

Da.

Poate că ar trebui să dăm o raită pe la Walmart.

N-a spus nimic. Am privit în continuare norii. Se desprindeau unii de alţii, dar nu se îngreunau cu apă. Nu deasupra noastră. Ploaia, dacă exista vreuna, rămânea deasupra munţilor.

Hei, am şoptit, vrei să auzi poezia mea preferată? A fost scrisă în secolul nouă, în China.

Credeam că se gândeşte la chestii medicale, însă apoi am simţit cum se cuibăreşte lângă mine. Nu era vorba de cuibăritul provocat de coşmaruri, cum avea Jasper câteodată, ci de cuibăritul care însemna cădere, renunţare.

*

Cu aproximaţie. Asta e tot ce pot spune acum. Bangley bifase calendarul din hangarul meu până la momentul atacului, ceea ce mi s-a părut extrem de util. Dar. Aşa că ştiam că acesta avusese loc pe 19 iunie. Dar n-a putut spune câte zile a stat şi a zăcut în spatele Pătratului Roşu. El era de părere că cel puţin o săptămână.

Cam pe 4 iulie, cu aproximaţie, lucram în grădină. Omoram gândacii de cartofi unul câte unul. Cima se dusese la familii.

O lăsasem de dimineață și îmi spusese să merg să o iau pe la cină, pentru că voia să petreacă acolo toată ziua. Le făcea o infuzie cu vitamina D, dar eu știam că se ducea pentru copii. Nu putea sta departe de ei.

Lucram în grădină. Ea era plecată. Bangley juca șah cu Tataia. Asta făceau. Stăteau pe veranda casei mele în scaune care scârțâiau și jucau șah, de parcă erau într-o parodie apocaliptică a lui Norman Rockwell. Bastonul lui Bangley era rezemat de scaun. Se pricepea mai bine la șah, dar mintea îi rătăcea adesea, așa că Tataia îl cam bătea.

În timp ce striveam gândaci de cartofi între degete, am auzit un sunet pe care îl auzeam atât de des, încât nici nu mi-am mai ridicat capul. Dar. A trecut ceva vreme. Mi-am ridicat capul, am mijit ochii în bătaia soarelui și am văzut două dâre de fum. Paralele, dar una în spatele celeilalte. Și zgomotul înfundat al unor motoare care se îndepărtau.

Nu visam, chiar deloc.

N-am mai alergat atât de repede. De ani buni. Am ajuns la avion, am apăsat butonul principal și am activat radioul. Aveam un scaner Nero care arăta cifrele, frecvențele care zgâriau tăcerea – și nimic. Liniște. Cifrele se derulau una după alta. S-au oprit precum roata unei rulete. O frână, un hârșâit. O voce, cuvinte. Înainte de a activa microfonul, am ascultat și nu am înțeles nimic. Era ceva în arabă. Asta trebuie să fi fost. O conversație, râsete. Se îndreptau către est la nouă mii de metri. Probabil către California. De sus, noi – și aeroportul nostru – nu puteam fi distinși de restul peisajului, de infrastructura distrusă. Am apelat de câteva ori. *Două avioane, 747, Erie, două 747, Erie. Boeing 474 care tocmai au trecut peste Denver, aici Erie.* Am apelat iar și iar. Până când am răgușit și urmele de fum au rămas doar o amintire albă, un miraj. Am privit după ele ca într-o uimire. Era de bine sau de rău?

Exact o săptămână mai târziu, au mai trecut două. Cam la aceeași oră. Și apoi în săptămâna următoare. În cea de-a patra, nimic. Ne-am adunat pe verandă după-amiază, de parcă

am fi așteptat focuri de artificii sau sosirea vreunui demnitar. Și nimic.

*

Ar putea avea imunitate, a zis ea. O rasă poate avea imunitate. Sau pot fi grupuri care au imunitate. Țările arabe sunt tribale. Ar putea fi imun un trib întreg.

În septembrie au mai trecut două. Nu au răspuns niciodată apelurilor mele.

*

În octombrie dormim afară. Poate vom dormi aici toată iarna. Așa cum făceam cu Jasper. Ne înveleam cu un munte de pături. În unele nopți reci dormim cu căciulile de lână pe cap și doar cu nasul afară din pături. Cap la cap sau fund la fund. Le dăm nume constelațiilor de iarnă și, atunci când le bifăm pe toate cele pe care le cunoaștem, Orion, Taur, Pleiade, Carul Mare, inventăm altele. Ale mele au aproape întotdeauna nume de animale, ale ei au aproape întotdeauna denumiri de feluri de mâncare: Clătită Sourdough cu sirop, Crabi gratinați. Eu denumesc una după un câine bătăios, iubitor de pește.

*

Încă mai visez că Jasper trăiește. Inima mea nu vrea să treacă la momentul de dinainte.

*

Poezia mea preferată scrisă de Li Shang-Yin:
Când mă voi întoarce acasă?
Când mă voi întoarce acasă? Nu știu.
În munți, în noaptea ploioasă,
Lacul toamnei este plin.
Cândva vom fi din nou împreună.
Vom sta la lumina lumânării lângă fereastra dinspre vest.
Și îți voi spune cum îmi aduceam aminte de tine
În noaptea asta, în munții bătuți de furtună.

Mulțumiri

Mulți prieteni și membri ai familiei și-au adus contribuția cu ideile și cu energia lor la scrierea acestei cărți. Le sunt profund îndatorat primilor mei cititori, Kim Yan Heller, Lisa Jones, Jay Heinrichs, Rebecca Rowe, Helen Thorpe, John Heller, Pete Beveridge și Caro Heller. Nu le pot mulțumi îndeajuns. Ca întotdeauna, Lisa a fost un cititor și un consilier temerar și valoros. Sugestiile lui Helen au venit la momentul oportun. John și Caro, părinții mei, mi-au fost exemplele cele mai curajoase și creative.

Multe mulțumiri următorilor, pentru lectura atentă și cunoștințele lor de specialitate: Jason Hicks, Jeff Streeter, Donna Gershten, Mike Gugeler, Kirk Johnson și Jason Elliott, din trupele SEAL. Le mulțumesc și lui Janis Hallowell, Nathan Fischer, Mark Lough, Ted Steinwey și David Grinspoon, pentru sprijinul lor.

Carlton Cuse a reprezentat o importantă sursă de inspirație. În urmă cu mulți ani, Bobby Reedy m-a dus la un râu special, cu o undiță cu muscă. Mulțumiri și lui Bobby și lui Jason Elliott, pentru că m-au inițiat în tainele înfricoșătoare ale unei puști cu lunetă.

Îi mulțumesc, de asemenea, lui Brad Wieners, pentru prima poveste despre zbor și pentru toate celelalte.

David Halpern îmi este prieten de mulți ani. Fără el nu aș fi scris această carte. Îi sunt profund recunoscător. Îi mulțumesc pentru tot și lui Kathy Robbins. Și lui Louise Quayle, pentru extraordinara muncă depusă. Și lui Charlotte Mendelson, pentru discernământul și entuziasmul ei.

Îi rămân profund îndatorat excelentului meu editor, Jenny Jackson.

Iar lui Dave Hoerner, unul dintre cei mai buni piloţi utilitari care au existat vreodată, îi mulţumesc pentru că m-a învăţat să zbor.

Romanul lui Heller, poate cel mai poetic ghid de supraviețuire din lume, poartă cititorul – de la început până la sfârșit – printr-o proză elegantă și grațioasă, care beneficiază de o acțiune intensă și de o emoție adânc resimțită.

Publishers Weekly

Romanul de debut al lui Heller este de-a dreptul amețitor. Într-o proză poetică și succintă, el portretizează cu artă un avântat spirit al speranței, ce triumfă asupra suferinței, traumei și a unei insurmontabile lupte.

Library Journal

Constelația Câinelui este un roman pur și simplu superb – puternic într-un stil proaspăt și original, care îți taie răsuflarea.

SFBOOK.COM

Fără îndoială, narațiunea datorează mult făuritorilor de texte ca McCarthy, Hemingway și Jack London, însă conține și descrieri lirice ale peisajelor și ale naturii care amintesc de poezia lui James Dickey… este palpitant și extrem de rar să vezi un jurnalist pe un teritoriu neexplorat al ficțiunii, făcând din asta un succes atât de răsunător.

John Seabrook, *The New Yorker*

NEW YORK TIMES BESTSELLER
INDIE BESTSELLER

ISBN 978-606-609-896-0